

บทแปลเรื่อง “บ้านคูตวิญญาน” โดย เดวิด มิทเชลล์
พร้อมบทวิเคราะห์ด้านข้อความ

โดย

นางสาวฐิติชญา เอกสาตรา

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย ภาควิชาภาษาอังกฤษ
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

บทแปลเรื่อง “บ้านคูตวิญญาน” โดย เดวิด มิทเชลล์

พร้อมบทวิเคราะห์ด้านข้อความ

โดย

นางสาวฐิติชญา เอกสาตรา

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย ภาควิชาภาษาอังกฤษ

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

A TRANSLATION OF “SLADE HOUSE” BY DAVID MITCHELL
THROUGH DISCOURSE ANALYSIS

BY

MISS THITICHAYA EGSATRA

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS IN
ENGLISH-THAI TRANSLATION
DEPARTMENT OF ENGLISH
FACULTY OF LIBERAL ARTS
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2016

COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์

สารนิพนธ์

ของ

นางสาวฐิติชญา เอกสาตรา

เรื่อง

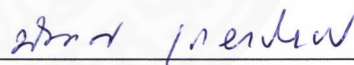
บทแปลเรื่อง “บ้านดงวิญญาน” โดย เดวิด มิทเชลล์ พร้อมบทวิเคราะห์ด้านข้อความ

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

เมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม พ.ศ. 2560

ประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์

(รองศาสตราจารย์ ดร.นันทวัน ชูอารยะประทีป)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

(อาจารย์ ดร.ปริญญา บุณนาค)

คณบดี

(รองศาสตราจารย์ ดร.ดำรงค์ อดุลยฤทธิกุล)

หัวข้อสารนิพนธ์	บทแปลเรื่อง “บ้านคูตวิญญูณ” โดย เดวิด มิทเชลล์ พร้อมบทวิเคราะห์ด้านข้อความ
ชื่อผู้เขียน	นางสาวฐิติชญา เอกสาตรา
ชื่อปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	สาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	อาจารย์ ดร.ปริญญา บุณนาค
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ ตลอดจนลักษณะเด่นทางการใช้ภาษาที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่อง Slade House ของ เดวิด มิทเชลล์ ผ่านการวิเคราะห์ข้อความ โดยมุ่งเน้นการปรับใช้แนวคิดทฤษฎีการแปลที่เกี่ยวข้องในการทำความเข้าใจต้นฉบับเพื่อหาแนวทางในการแก้ปัญหาตลอดจนประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลที่เหมาะสมในการถ่ายทอดบทแปลต่างวัฒนธรรม

จากการศึกษาพบว่า ต้นฉบับมีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับมิติแห่งกาลเวลาในวัฒนธรรมต้นทางดังนั้น การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับวัฒนธรรมต้นทางในยุคนี้ๆ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจงานเขียนนอกจากนี้ ต้นฉบับมีการใช้คำหายาบ อันรวมถึงคำต้องห้ามและคำสบล คำเฉพาะกลุ่ม คำไม่เป็นทางการ คำทางวัฒนธรรม คำภาษาต่างประเทศอยู่มาก ดังนั้น การวิเคราะห์ข้อความบนพื้นฐานการพิจารณาตัวบริบทที่แวดล้อมเป็นสำคัญจึงมีส่วนช่วยในการเข้าถึงความรู้สึกนึกคิด เจตนาารมณ์ของผู้แต่ง ตลอดจนความหมายแฝงที่แนบกับตัวต้นฉบับ

กลวิธีการถ่ายทอดบทแปลที่ใช้ในสารนิพนธ์ฉบับนี้ มุ่งความสำคัญไปที่ผู้รับสารในวัฒนธรรมภาษาปลายทางเป็นหลัก อาทิเช่น การแปลแบบถอดความ การแปลด้วยการใช้คำความหมายกลางหรือมีความรุนแรงที่น้อยกว่า การใช้คำยืมประกอบคำอธิบายและอื่นๆ เพื่อให้บทแปลมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง และสามารถคงอรรถรส ตลอดจนเจตนาารมณ์ของต้นฉบับไว้ได้

คำสำคัญ: การแปลวรรณกรรม, การวิเคราะห์ข้อความ, การแปลวรรณกรรมย้อนยุค

An Independent Title	A TRANSLATION OF “SLADE HOUSE” BY DAVID MITCHELL THROUGH DISCOURSE ANALYSIS
Author	Miss Thitichaya Egsatra
Degree	MASTER OF ARTS
Major Field/Faculty/University	ENGLISH-THAI TRANSLATION Faculty of Liberal Arts Thammasat University
An Independent Advisor	Dr. Piranya Bunnag
Academic Years	2016

ABSTRACT

This independent study aims to study and analyze source text based on the key language features illustrated in ‘Slade House’ by David Mitchell through discourse analysis. This emphasizes the implementation of related translation theories in order to be able to understand the source text, solve translation problems and adapt appropriate translation strategies into target language through cultural boundaries.

The study found that this fiction involves directly with historical dimension of source culture which requires the research to comprehend the text. Many of informal words i.e. vulgarism, taboos, swear words, slangs, cultural words are used throughout the source text and are key features. Analyzing the language at discourse level based on contexts helps accessing the characters’ thought, author’s intention and also connotative meanings underline in source language.

The translation strategies used in this study focus mainly on the audience in target language through the translations by paraphrasing, using neutral and less expressive words, implementing loan words with explanation and other means to create naturalness and be able to preserve the text’s flavor and intention in target language.

Keywords: literature translation, discourse analysis, historical literature translation

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สำเร็จลุล่วงไปได้ หากไม่ได้รับความช่วยเหลือและการสนับสนุนจากผู้มีพระคุณหลายท่าน นักศึกษาขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ปริญญา บุณนาค อาจารย์ที่ปรึกษาที่เอาใจใส่และช่วยเหลือ ชี้แนะแนวทางแก้ไข ให้คำแนะนำ เป็นแรงกระตุ้น แรงบันดาลใจ ตลอดจนความทุ่มเทในการตรวจทานสารนิพนธ์ให้นักศึกษาเสมอมา ซึ่งได้สร้างความตื่นตัวใจให้นักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.นันทวัน ชูอารยะประทีป ประธานกรรมการสอบสารนิพนธ์ ที่ให้ความกรุณามาเป็นประธานสอบให้นักศึกษาตลอดจนให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางที่เป็นประโยชน์ต่อการทำสารนิพนธ์ของนักศึกษามาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ประจำสาขาวิชาการแปลภาษาอังกฤษและไทยทุกท่าน ที่มีความอดทนและทุ่มเทในการถ่ายทอดความรู้และขยายโลกทัศน์ด้านศาสตร์การแปลให้นักศึกษา ช่วยสร้างความเข้าใจอันลึกซึ้งของงานแปลในแต่ละแขนง ทำให้นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่ประจำโครงการฯทุกท่าน ที่คอยประสานงานและให้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาในระดับปริญญาโทครั้งนี้มาโดยตลอด

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมชั้นเรียนทุกคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขและเป็นกำลังใจให้กันและกันอยู่เสมอ ตลอดจนเพื่อนธรรมศาสตร์ เพื่อนเซนต์จอห์น เพื่อนสถานทูตอเมริกา (ILEA) และเพื่อนสถานทูตออสเตรเลีย ที่เป็นกำลังใจให้เสมอมา

ขอขอบคุณคุณนลัท เสียงประชา ที่อดทน ให้คำแนะนำ และคอยเป็นกำลังใจตลอดการศึกษานี้

และที่สำคัญที่สุด ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดาพี่สาวและครอบครัวเอกสาตราที่ให้การสนับสนุนในทุกๆด้าน เป็นกำลังใจและแรงผลักดันที่สำคัญ ซึ่งสารนิพนธ์ฉบับนี้จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้เลยหากขาดกำลังใจจากครอบครัวอันเป็นที่รักของนักศึกษา

สุดท้ายนี้ นักศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสารนิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่ได้อ่าน และสนใจที่จะศึกษาต่อด้านการแปลในอนาคต

นางสาววิจิติชญา เอกสาตรา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(3)
สารบัญตาราง	(7)
สารบัญภาพ	(8)
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 ภาคงานแปล	3
บทนำภาคงานแปล	3
2.1 ลักษณะของวรรณกรรมและลักษณะทางภาษาของวรรณกรรม	3
2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์และถ่ายทอดบทแปล	4
2.2.1 ลักษณะภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรมทั่วไป	4
2.2.2 ภาษาและเพศสภาพ	10
2.2.3 กระบวนการแปลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	11
2.2.4 การศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ	15
2.2.4.1 การวิเคราะห์ข้อความ	15
2.2.4.2 การวิเคราะห์ความหมาย	17
2.2.4.3 การวิเคราะห์ระดับภาษาจากบริบท	17
2.2.5 กลวิธีการปรับบทแปล	19
เรื่องย่อ	21
ต้นฉบับ	23

ฉบับแปล	57
คำอธิบายประกอบการแปล	89
บทที่ 3 ภาควิเคราะห์	111
3.1 การศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ	111
3.1.1 ความรู้เบื้องหลังหรือฉากหลังของวรรณกรรม	112
3.1.2 บริบทแวดล้อมของวัฒนธรรมต้นทางช่วงทศวรรษปี ค.ศ.1980	112
3.1.2.1 ประเด็นทางสังคมการเมืองและเศรษฐกิจ	113
3.1.2.2 บทบาทเจ้าหน้าที่ตำรวจและอัตราอาชญากรรม	114
3.1.3 ลักษณะและอุปนิสัยของตัวละครหลัก	115
3.1.3.1 กอร์ดอน เอ็ดมันด์	115
3.1.3.2 โคอี เซ็ดวินท์ (นอร์ห์ เกรย์เออร์)	116
3.1.3.3 โจน่าห์ เกรย์เออร์	116
3.1.3.4 นาธาน บิสซอป	116
3.1.4 ปัญหาที่พบในบทแปล	116
3.1.4.1 ระดับคำ	117
(1) คำหายาบ (รวมถึงคำสบล และคำต้องห้าม)	117
(2) คำเฉพาะกลุ่ม	120
(3) คำไม่เป็นทางการ	121
(4) คำทางวัฒนธรรม	122
(5) คำภาษาต่างประเทศ	123
3.1.4.2 ระดับสำนวน	123
3.2 แนวทางและกลวิธีการปรับบทแปล	124
3.2.1 การถ่ายทอดในระดับคำ	125
3.2.1.1 การแปลคำหายาบ (รวมถึงคำสบล และคำต้องห้าม)	125
3.2.1.2 การแปลคำเฉพาะกลุ่ม	133
3.2.1.3 การแปลคำไม่เป็นทางการ	135

3.2.1.4 การแปลคำทางวัฒนธรรม	137
3.2.1.5 การแปลคำจากภาษาต่างประเทศ	144
3.2.2 การถ่ายทอดในระดับประโยค	145
3.2.3 การตีความระดับภาษาจากบริบท (Language register)	150
บทที่ 4 บทสรุป	156
รายการอ้างอิง	160
ประวัติผู้เขียน	165

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 อัตราส่วนการเปรียบเทียบอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจใน อังกฤษและเวลส์ระหว่างปี ค.ศ. 1971-2001	115

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
(1) การจำแนกกลวิธีการแปลของนิวมาร์ค	13
1 The Fox and Hounds	89
2 Shredded Wheat	90
3 Vauxhall Astra	91
4 Tandoori Takeaway	92
5 Lech Walesa	93
6 Bob Marley	95
7 Swastika	95
8 Vanilla fudge	97
9 Flymo	98
10 Mail on Sunday	99
11 Columbo	100
12 Kojak	101
13 Cagney and Lacy	101
14 Country Living	102
15 Rioja	102
16 Guinness pie	104
17 Phil Collins	106
18 Charlie Chaplin	106
19 Vyvyan Ayrs	107
20 Code 10	108
21 Meryl Streep	109
22 Blu Tack	110

บทที่ 1

บทนำ

การแปลถือว่ามีบทบาทในสังคมเป็นอย่างมากในการเชื่อมต่อผู้คนที่อาศัยอยู่คนละภาคส่วนของโลกเข้าด้วยกันโดยปราศจากเงื่อนไขทางภาษา กล่าวคือ แม้จะอยู่คนละที่และไม่ได้พูดภาษาเดียวกัน แต่มนุษย์ก็สามารถเข้าใจกันและกันโดยอาศัยการแปลเป็นตัวกลางในการแปลสารจากภาษาต้นทางมายังภาษาปลายทางหรือภาษาแม่ของผู้รับสาร คณะกรรมาธิการยุโรปได้กล่าวไว้ว่า (2010, p.1) การแปลภาษาจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งนั้น ไม่เพียงแต่จะมีส่วนช่วยในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การกระจายข้อมูล กิจกรรมทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังมีส่วนช่วยในเรื่องของการพัฒนาโลกให้หลอมเป็นหนึ่งเดียว หรือ โลกาภิวัตน์ ดังนั้น จึงไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่าการแปลมีบทบาทสำคัญในโลกที่กำลังเจริญเติบโตอย่างต่อเนื่อง

อย่างไรก็ตามมักมีความเข้าใจผิดอยู่เสมอเกี่ยวกับการแปลว่าเป็นการแปลเพียงแค่ว่าที่ปรากฏอยู่ในต้นฉบับ หากแต่ในความเป็นจริงแล้ว การแปลมีความลึกซึ้งเหนือระดับคำหรือระดับประโยคไปมาก การแปลที่จะนำมาสู่การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลนั้น นอกจากจะต้องแปลตัวภาษาแล้ว นักแปลยังต้องพิจารณาหน่วยภาษาที่เหนือกว่าระดับประโยคในการแปลด้วยเพราะหากนักแปลแปลเพียงคำที่ปรากฏอยู่ในต้นฉบับเพียงเท่านั้นโดยปราศจากการคำนึงถึงปัจจัยแวดล้อมที่ทำให้เกิดการสื่อสารนั้นๆ ขึ้น อาจทำให้ผู้รับสารได้รับสารที่ไม่ครบถ้วน ขาดอรรถรส ตลอดจนขาดความหมายแฝงต่างวัฒนธรรมที่แฝงมากับตัวต้นฉบับ ซึ่งหน่วยภาษาที่เหนือกว่าประโยคหรือใหญ่กว่าประโยคนั้นหมายถึง บริบท อันมีความสมบูรณ์ในเนื้อความและสามารถเข้าใจตรงกันระหว่างผู้สื่อสารได้ในทันที ซึ่งบริบทอาจจะมาในรูปของสัญลักษณ์ ภาษาภาพ ภาษากาย หรือแม้แต่ขนบธรรมเนียมที่ยึดถือปฏิบัติกันในสังคมซึ่งการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทที่แวดล้อมไม่ว่าจะเป็นด้านสังคมหรือวัฒนธรรมในสถานการณ์นั้นๆ เรียกว่า การวิเคราะห์ข้อความ พาลทริจ (Paltridge, 2012: 1)

นอกจากนี้ นักแปลต้องดำเนินการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องในภาษาต้นทางในยุคสมัยนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อ ปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางเศรษฐกิจ ประวัติศาสตร์ และอื่นๆ ที่จะมีส่วนช่วยในการวิเคราะห์ข้อความ อันจะนำไปสู่บทแปลที่มีความถูกต้อง กระชับ มีความเป็นธรรมชาติ และสมบูรณ์ใกล้เคียงกับต้นฉบับมากที่สุด

วรรณกรรมเรื่อง “บ้านคูวิญญาน” ของ เดวิด มิทเชลล์ นั้นเป็นวรรณกรรมสืบสวนเชิง ลึกลับที่แฝงไปด้วยวัฒนธรรมของภาษาต้นทางอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งการแปลวรรณกรรมเรื่องนี้ นอกจากจะต้องใช้ศาสตร์ทางด้านภาษาแล้ว ยังรวมไปถึงการศึกษาค้นคว้าในศาสตร์แขนงอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น ประวัติศาสตร์ประเทศอังกฤษ สังคมศาสตร์ เศรษฐกิจ รัฐศาสตร์ ตลอดจนความเชื่อ ที่จะต้องทำความเข้าใจก่อนที่จะดำเนินการถ่ายทอดบทแปลที่ถูกต้อง และเหมาะสมต่อไป

ในส่วนของตัวบทต้นฉบับตอน “Shining Armour” หรือ อัศวินผู้ถูกพรากวิญญานใน วรรณกรรมเรื่อง “บ้านคูวิญญาน” ของ เดวิด มิทเชลล์ ที่ผู้ศึกษาเลือกมาศึกษานั้นมีลักษณะเด่นที่ เห็นได้ชัดเจนอยู่สองประเด็นหลัก และทำให้ผู้ศึกษาจำเป็นต้องศึกษาเพิ่มเติมในการเข้าใจต้นฉบับ กล่าวคือ

1) ภูมิหลังวัฒนธรรมของภาษาต้นทาง ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ทางสังคมของประเทศ แดบตะวันตกโดยเฉพาะประเทศอังกฤษ ประเด็นการเหยียดเชื้อชาติ การอ้างถึงบุคคลผู้มีชื่อเสียง ละครหรือรายการบันเทิงที่ฉายในยุคสมัยนั้น ฉากหลังของวรรณกรรมลักษณะและอุปนิสัยของตัวละครหลักในช่วงปีทศวรรษ ค.ศ.1980 หรือ เทียบเท่ากับช่วงปีทศวรรษ พ.ศ. 2520 ในวัฒนธรรม ปลายทาง ตลอดจนการวิเคราะห์ความหมายในระดับคำและสำนวน เพื่อหาความหมายที่แท้จริงและ ความหมายแฝง เป็นต้น

2) ศึกษาแนวทางและกลวิธีการปรับบทแปลในการแปลงานต่างวัฒนธรรม โดยเฉพาะงานที่มีจุดเด่นอยู่ที่ลักษณะการใช้คำหยาบ (Vulgarism) อันหมายถึงความรวมถึง คำสบถ (Swear words) และคำต้องห้าม (Taboo words) คำเฉพาะกลุ่ม (Slang) คำไม่เป็นทางการ (Informal language) การใช้คำทางวัฒนธรรม (Cultural words) ที่ไม่สามารถหาคำเทียบเคียงได้ใน ภาษาปลายทางและ คำจากภาษาต่างประเทศ (Foreign words)

การศึกษาสองประเด็นนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ ตลอดจน ประยุกต์ใช้กลวิธีที่เหมาะสมในการถ่ายทอดบทแปลต่างวัฒนธรรมที่มีลักษณะเฉพาะตามข้างต้นให้มีความถูกต้อง ความกระจ่าง ความเป็นธรรมชาติ ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้แต่ง และก่อให้เกิดผลลัพธ์ เทียบเคียงกันในกลุ่มผู้รับสารปลายทาง โดยการศึกษานี้จะทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และ ประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎีการแปลผนวกกับการวิเคราะห์ข้อความเพื่อประโยชน์ในการถ่ายทอดบท แปลในภาษาปลายทาง ทั้งนี้ ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่า สารนิพนธ์นี้จะมีส่วนช่วยผู้ที่สนใจการแปล วรรณกรรมแขนงดังกล่าวได้ไม่มากนักน้อยในภายภาคหน้า

บทที่ 2 ภาคงานแปล

บทนำภาคงานแปล

2.1 ลักษณะของวรรณกรรม และลักษณะทางภาษาของวรรณกรรม

วรรณกรรมเรื่อง “Slade House” หรือ “บ้านคูตวิญญาน” ของ เดวิด มิทเชลล์ นั้น เป็นวรรณกรรมสืบสวนเชิงลึกลับเกี่ยวกับการตูดิวิญญานของชาติตะวันตก โดยมีฉากหลังของเนื้อเรื่อง อยู่ที่ประเทศอังกฤษ ตั้งแต่ปี ค.ศ.1979- 2015 ทั้งนี้ เนื้อหาของเรื่องแบ่งออกเป็นห้าตอน และเกิดขึ้น ในทุกๆเก้าปี ผ่านการเล่าเรื่องของตัวละครหลักจำนวนทั้งสิ้นห้าคน ซึ่งไม่เพียงแต่ตัวละครทั้งห้าจะ มีความแตกต่างกันทางอุปนิสัย แต่ลีลาการนำเสนอเนื้อเรื่องในแต่ละตอนนั้นค่อนข้างจะแตกต่างกัน อย่างเห็นได้ชัด มีปัจจัยทางกาลเวลาที่แตกต่างกัน มีลีลาการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะบท จึงทำให้ เนื้อเรื่องทั้งห้าบทของหนังสือนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เป็นเหตุให้งานเขียนเรื่องนี้มีความโดดเด่นและ เป็นที่น่าสนใจสำหรับวรรณกรรมร่วมสมัย

สืบเนื่องมาจากการเล่าเรื่องผ่านตัวละครที่มีชีวิตอยู่คนละยุคและสมัย ผู้ศึกษาพบว่างาน เขียนนี้สะท้อนประเด็นทางวัฒนธรรมต้นทางที่มีความจำเป็นต้องดำเนินการศึกษาก่อนดำเนินการ แปล การถ่ายทอดบทแปลจึงมีความจำเป็นที่จะต้องดำเนินการศึกษาข้อมูลทางศาสตร์อื่นๆที่เกี่ยวข้อง ของประเทศอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นด้านรัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ทั้งนี้ เพื่อนำมาวิเคราะห์ ความหมายของต้นฉบับประกอบกับการวิเคราะห์ความหมายในระดับคำ และระดับสำนวนตลอดจน ตีความระดับภาษาจากบริบท

นอกเหนือไปจากการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับแล้ว ต้นฉบับในส่วนที่เลือกนำมาศึกษา นั้นมีจุดเด่นอยู่ที่ลักษณะการใช้ภาษา ยกตัวอย่างเช่น การใช้คำหยาบ (Vulgarism) อันหมายถึงความ รวมถึง คำสบถ (Swear words) และคำต้องห้าม (Taboo words) คำเฉพาะกลุ่ม (Slang) คำไม่เป็น ทางการ (Informal language) การใช้คำทางวัฒนธรรม (Cultural words) ที่ไม่สามารถหาคำ เทียบเคียงได้ในภาษาปลายทาง และ คำจากภาษาต่างประเทศ (Foreign words) จึงทำให้ตัวเนื้อ เรื่องมีความน่าสนใจว่าจะดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาอย่างไรจึงจะเหมาะสม ซึ่งนอกจาก ผู้อ่านจะได้รับความบันเทิงจากการอ่านแล้ว ลักษณะการใช้ภาษาเหล่านี้จะเป็นเครื่องมือที่ช่วย สะท้อนความรู้สึกนึกคิด อุปนิสัย ปัจจัยทางสังคมของตัวละครหลักได้เป็นอย่างดี

สารนิพนธ์ฉบับนี้เลือกศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Analysis) ว่า ส่งผลอย่างไรต่อประเด็นการศึกษาที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น กล่าวคือ การศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ และ

แนวทางและกลวิธีการปรับบทแปลซึ่งการศึกษานี้ได้ทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องในด้าน 1) ลักษณะภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรมทั่วไป 2) กระบวนการแปลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง 3) การศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับอันจะเกี่ยวเนื่องกับการวิเคราะห์ข้อความการวิเคราะห์ความหมายตลอดจนการวิเคราะห์ระดับภาษาจากบริบทและ 4) กลวิธีการปรับบทแปลเพื่อให้เห็นในภาพรวมว่าการวิเคราะห์ข้อความ มีความสัมพันธ์และมีความสำคัญอย่างไรต่อทิศทางในการศึกษาชิ้นนี้ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2 แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์และถ่ายทอดบทแปล

2.2.1 ลักษณะภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรมทั่วไป

โซซิดา (2555: 203-205) กล่าวว่า งานเขียนประเภทบันเทิงคดี หรืองานเขียนที่เป็นเรื่องสมมติ เช่น นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย มีลักษณะการใช้ภาษาหลายรูปแบบโดยขึ้นอยู่กับภาพรวมหรือลักษณะของเนื้อเรื่อง อันจะมีผลกับรูปแบบการใช้ภาษาและถ้อยคำ เช่น เรื่องเขย่าขวัญ เรื่องความรักวัยรุ่น เรื่องสะเทือนใจ เรื่องต่อสู้โลดโผน และอื่นๆ นอกจากนี้ ลักษณะของตัวละครก็ยังถือว่าเป็นปัจจัยที่ทำให้รูปแบบภาษาปรับเปลี่ยนไปตามแต่ละสถานการณ์และอารมณ์ เพื่อสร้างความสมจริงและความรู้สึกร่วมของผู้รับสารปลายทาง ซึ่งการใช้ภาษาในบันเทิงคดีนั้นมิชอบข่ายกว้างเกินกว่าจะแจกแจงรายละเอียดได้ครบถ้วน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น บันเทิงคดีในรูปแบบของนวนิยายและเรื่องสั้นจะมีปัจจัยหลักที่ควบคุมรูปแบบของการใช้ภาษา กล่าวคือ เนื้อเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ข้อเท็จจริงด้านสังคมในแต่ละยุคสมัย

ทั้งนี้ หากจะพิจารณารูปแบบการใช้ภาษาของวรรณกรรมโดยกว้างแล้ว สามารถเริ่มต้นจากการพิจารณาภาษาว่าเป็นภาษาพูดหรือภาษาเขียนก่อน ซึ่ง โซซิดา (2555: 77) ได้ตั้งข้อสังเกตในการแยกประเภทการสื่อสารทั้งสองลักษณะที่บ่งบอกว่าไม่ใช่ภาษาเขียน หรือภาษาแบบแผนดังต่อไปนี้

1) ความไม่เคร่งครัดของหลักทางไวยากรณ์ อันประกอบด้วย การละเว้นประธานในประโยค การใช้สรรพนามเป็นกันเอง การใช้คำภาษาต่างประเทศโดยไม่ใช้การทับศัพท์ การใช้คำสแลง การใช้คำย่อ การใช้คำไม่สุภาพ การใช้อักษรย่อ การใช้คำต่ำกว่ามาตรฐาน การใช้คำเฉพาะกลุ่ม และ การใช้คำภาษาถิ่น

2) มีลีลาการเขียนที่แสดงความสนิทสนมกับผู้อ่าน รวมทั้งมีการเล่นสำนวน เล่นคำ และ เล่นเสียง และ

3) มีสีสันในภาษาที่ทำให้เกิดวรรณกรรม สามารถสัมผัสถึงอารมณ์ผ่านการใช้ถ้อยคำต่างๆในงานเขียน

ในขณะเดียวกัน การพิจารณาภาษาและบทแปลในวรรณกรรมตามทฤษฎีของ วัลยา (2557: 111-125) ก็มีความสอดคล้องในบางส่วนกับ โซซิตา (2555: 77) กล่าวว่า ลักษณะทางภาษาที่พบในวรรณกรรมนั้นจะปรับเปลี่ยนไปตามลักษณะของงานเขียน แต่ที่พบโดยมากมักจะมีการใช้คำราชาศัพท์ การอ้างอิงเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ การอ้างอิงชื่อเฉพาะ และศัพท์เฉพาะทางวัฒนธรรม เป็นต้น

ทั้งนี้ ชัยวัฒน์ และ สมเกียรติ (2559: 57) ได้ประยุกต์หลักเกณฑ์ของ ชำนาญ รอดเหตุ และ สมพร มั่นตะสูตร ว่าด้วยการวิเคราะห์การใช้คำที่พบมากในงานประเภทบันเทิงคดี โดยแบ่งคำที่พบมากออกเป็น 11 ชนิด อันได้แก่ 1) คำมีความหมายโดยนัย 2) คำแสดงอารมณ์ 3) คำมีศักดิ์ 4) คำเฉพาะกลุ่ม 5) คำภาษาปาก 6) คำภาษาถิ่น 7) คำภาษาต่างประเทศ 8) คำย่อ 9) การซ้ำคำ 10) การหลกคำ และ 11) คำแสดงภาพซึ่งมีความสอดคล้องกับทั้งทฤษฎีของ โซซิตา (2555) และ วัลยา (2557) ซึ่งผู้ศึกษาได้วิเคราะห์และรวบรวมประเภทคำที่ซ้ำมากในวรรณกรรมและมีความเกี่ยวข้องกับทฤษฎีของทั้งสามคนโดยมีทั้งหมด 14 ประเภท ดังต่อไปนี้

1) คำมีความหมายโดยนัย โซซิตา (2555: 12-16) อ้างถึงทฤษฎีของ จิรายุ นพวงศ์ ไว้ว่า คำที่มีความหมายโดยนัยหมายถึง คำที่มีความหมายอื่นแฝงอยู่นอกจากความหมายโดยตรง อันประกอบไปด้วย คำโบราณ คำภาษาต่างประเทศ คำศัพท์วิชาการ คำปลอม คำสแลง คำห้าม-คำเลียง เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงระดับ และอัตลักษณ์ของผู้พูดผ่านการใช้ภาษา ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

A: อู๊ย แม่คนนี่ท่าทาง**เจริญอาหาร**จริง (อันมีความหมายแฝงถึงความตะกละ)

B: “คุณครูคะหนูขออนุญาตไป**‘ทำธุระ’**ค่ะ” (อันมีความหมายแฝงถึงการเข้าห้องน้ำ)

2) คำแสดงอารมณ์ ตามเอกสารประกอบการเรียนจาก โรงเรียนมหิตล วิทยานุสรณ์ (2559: 8) คือ คำที่เปล่งออกมาเพื่อแสดงอารมณ์หรือความรู้สึกของผู้พูด โดยไม่ตั้งใจหรือเจตนาจะกล่าวเช่นนั้น มักจะเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย แต่นั้น ความรู้สึกและอารมณ์ของผู้พูด

ตัวอย่าง

โกรธเคือง (ซีเซ ปัดโธ่) ตกใจ (ตายจริง ว้าย) สงสาร (อนิจจา โถ) โลงใจ (เฮ้อ เฮอ) ชุ่นเคือง (อูวะ แล้วยัก) ทักท้วง (ฮ่า ฮั๊) ซักชวน (น่า นะ)

3) คำมีศักดิ์ อ้างอิงจากเอกสารงานวิจัย เรื่อง การใช้คำในข้อความ จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2559: 5) กล่าวถึง งานของ เซวง จันทรเขตต์ (2528) ว่า คำมีศักดิ์หมายถึง คำที่ให้ความรู้สึกว่ามีค่าสูงส่งและสุภาพ อันหมายถึงความรวมถึงคำสุภาพและคำราชาศัพท์ ยกตัวอย่างเช่น

<u>คำธรรมดา</u>	<u>คำมีศักดิ์</u>
ตื่น	พระบาท
กิน	เสวย
เมีย	ภรรยา ซายา มเหสี
เดิน	ดำเนิน ยुरยาตร ครรไลหงส

4) คำเฉพาะกลุ่ม โซซิดา (2555: 17) กล่าวว่า คำเฉพาะกลุ่ม หรือ คำสแลง เป็นคำที่ใช้ในกลุ่มที่ไม่นิยมความจำเจ และมีความเข้าใจกันเองในกลุ่มผู้สื่อสาร แสดงถึงความทันสมัยและเป็นกันเอง ดังตัวอย่างด้านล่าง ซึ่งสามารถเขียนเป็นภาษาธรรมดาได้ว่า วัยรุ่นชาวญี่ปุ่นสุดคึกคะนอง นิยมแต่งกายแปลกแหวกแนวจากชาวอเมริกัน

ตัวอย่าง

โจปลาติบสุดเขี้ยวแต่งตัวจีบฉีกแนวมะกัน

5) คำภาษาปากหรือคำไม่เป็นทางการ ชัยวัฒน์ และ สมเกียรติ (2559: 57) กล่าวถึงคำภาษาปากว่า คือคำพูดที่ใช้โดยทั่วไปโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์ แต่สามารถใช้ในการสื่อสารกันได้ เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมชาติและยังสามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ดังเช่นในตัวอย่างด้านล่าง มีการใช้คำว่า ‘เกือก’ และ ‘ตื่น’ ที่เป็นภาษาปาก ทั้งนี้เพื่อให้มีความเหมาะสมกับตัวละครเด็กชาวบ้านในวรรณกรรม

ตัวอย่าง

จะบอกอะไรให้ครูที่โรงเรียนเขาบอกว่าคนที่ไม่ใช่เก็อกนั้นนะเชื้อโรคมันจะเข้าไปในตีนแล้วทำให้ไม่สบาย

6) คำภาษาถิ่น ตามคำจำกัดความของ อมรา (2542: 5) ว่าด้วยคำนิยามของภาษาถิ่น กล่าวไว้ว่า เป็นภาษาใดก็ตามที่ต่างจากอีกภาษาเพราะใช้ในถิ่นที่แตกต่างกัน หรือ พูดโดยคนที่มาจากต่างท้องถิ่นกัน ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง

	<u>คำ</u>	<u>ความหมาย</u>
ภาษาถิ่นเหนือ	ซั่ว	สะพาน
ภาษาถิ่นอีสาน	จี้ก	จู่
ภาษาถิ่นใต้	ฉ่าหิ้ว	ตะกร้า
ภาษาถิ่นตะวันออก	อ็อกอ้อ	ตุ๊กแก

7) คำภาษาต่างประเทศ ชัยวัฒน์ และ สมเกียรติ (2559: 57) กล่าวถึงคำภาษาต่างประเทศว่าเป็นคำที่เรียกทับศัพท์คำจากภาษาต่างประเทศยกตัวอย่างเช่น เต็นท์ ที่เป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ที่พักอาศัยชั่วคราว อันสามารถเคลื่อนที่ได้ จึงมีการทับศัพท์เพื่อนำมาใช้ในภาษาปลายทาง

ตัวอย่าง

ตอนที่ชาญูไปต่างจังหวัดกับพ่อและแม่ครั้งสุดท้ายของชาญูก็ไปด้วยพ่อดีเพื่อนทำงานอยู่ในป่าจึงไปกางเต็นท์พักแรม

8) คำย่อ การใช้คำในข้อความ จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2559: 8) กล่าวถึง งานของ เซวง จันทรเขตต์ (2528: 86) เรื่องการใช้คำย่อหรือคำตัดว่า เป็นคำที่เขียนแบบย่อเพื่อประหยัดเวลาหรือเนื้อที่ ซึ่งมีสองชนิดคือ ชนิดคำตัดออกจากวลีหรือข้อความบางส่วน และ เช่น นายกฯ สหรัฐฯ ส่วนคำย่ออีกชนิดหนึ่งใช้วิธีตัดเอาเฉพาะตัวพยัญชนะต้นแล้วเติมจุดลงไป เช่น สนง. หจก. ร.ร.

9) การซ้ำคำ ชัยวัฒน์ และ สมเกียรติ (2559: 58) กล่าวถึงคำการซ้ำคำว่าเป็นการใช้คำซ้ำๆเพื่อวัตถุประสงค์ในการเน้นความรู้สึก ดังเช่นตัวอย่างด้านล่าง มีการซ้ำคำว่า ‘ดอกไม้’ เพื่อต้องการสื่อว่าผู้พูดคาดหวังให้มีการปลูกดอกไม้ให้เต็มบริเวณโรงเรียน กล่าวคือ

ตัวอย่าง

ดอกไม้ดอกไม้ปลูกดอกไม้ให้เต็มไปหมดเดินไปทางไหนมีแต่ดอกไม้

10) การหลากคำคือ การเลือกเปลี่ยนคำบางคำให้เป็นคำอื่นอันมีวัตถุประสงค์เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำซ้ำๆกัน (ชัยวัฒน์ และ สมเกียรติ, 2559: 58) ดังตัวอย่างด้านล่าง ได้มีการหลากคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันกล่าวคือชื่อเอาแบ่งซึ่งตามบริบทแล้วล้วนแล้วแต่หมายถึงการซื้อทั้งสิ้นเช่น

ตัวอย่าง

“ฝนตกไม่อยากจะออกมาซื้อบ่อยๆกะปิกี้หมดแล้วเอาสักกิโลด้วยนะแล้วก็น้ำมันอีกสองขวดกระเทียมเนื้อแห้งยังพอมีเหลือไหมอยากจะแบ่งไปบ้าง”

11) คำแสดงภาพคือคำที่ทำให้เกิดมโนภาพโดยชัดเจน (ชัยวัฒน์ และ สมเกียรติ, 2559: 58) ดังตัวอย่างด้านล่าง มีการใช้คำว่า ‘เซ็งแซ่’ เพื่อแสดงภาพว่าเด็กต่างแย่งกันพูด เช่น

ตัวอย่าง

“เอาละฟังครู” อามีพูดขึ้นดังๆเมื่อเด็กเริ่มออกเสียงขอร้องกันเซ็งแซ่

12) คำหยาบ (Vulgarism) แอนนา (Anna, 2006: 2-3) อ้างถึง แอนเดอร์สัน และ ทรูตทิล ที่กล่าวเรื่อง คำหยาบโลน รวมถึงคำสบถ คำต้องห้าม เอาไว้ว่า เป็นคำที่มีความหมายรุนแรง ทำให้เสื่อมเสีย ไม่เหมาะสม น่ารังเกียจ และสมควรแก่การหลีกเลี่ยง ส่วนมากที่ใช้ในการแสดงออกถึง 1) พูดถึงสิ่งต้องห้ามในวัฒนธรรมนั้นๆ 2) ไม่สามารถแปลตรงตัวได้ และ 3) ใช้เพื่อแสดงออกทางอารมณ์และทัศนคติที่รุนแรง

ตัวอย่าง

A: What’s more chicken **shit** than **fuckin’** other man’s vehicle, I mean, don’t.

B: Are you deaf? You’re not bringin’ that **fucked up bitch** into my house!

ทั้งนี้ นันทวัฒน์ (2557: 1) ได้อ้างถึงทฤษฎีของ ฟิงเกอร์ ว่าด้วยเรื่องการแบ่งคำต้องห้ามไว้ตามหน้าที่หรือวัตถุประสงค์ออกเป็น 5 ประการ กล่าวคือ เพื่อสื่อความหมายอธิบายพรรณนา (Descriptively) เช่น Let’s **fuck** เพื่อปรับแต่งสำนวน

ภาษา (Idiomatically) เช่น It's fucked up เพื่อสบประมาท (Abusively) เช่น Fuck you...! เพื่อเน้นย้ำความหมาย (Emphatically) เช่น This is fucking amazing และ เพื่อระบายความรู้สึก (Cathartically) เช่น Fuck!!! ซึ่งคำเหล่านี้ถือเป็นคำที่มีความหมายรุนแรง หยาดคาย และไม่เหมาะสมในภาษาไทย ซึ่งมีความสอดคล้องกับ ทฤษฎีของแอนเดอร์สัน และ ทรุคกิล ตามที่ แอนนา (Anna, 2006) ได้อ้างไว้

นอกจากนี้ ยังมีทฤษฎีของ เซวง จันทรเขตต์ (2528) ที่ได้รับการอ้างถึงใน เอกสารงานวิจัย เรื่อง การใช้คำในข้อความ จาก มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2559: 5) เกี่ยวกับคำตำหรือคำหยาบ (2559: 10) ซึ่งมีความสอดคล้องกับ แอนนา (Anna, 2006) และ นันทวัฒน์ (2557) ว่า คำหยาบคือคำจำพวกที่เพนคำตา คำสบบ คำต้องห้าม คำเสียดสีมีนัยหยาบ เป็นคำประเภทที่ไม่ควรนำมาใช้ในภาษาไทย หากแต่สามารถนำมาใช้ในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเพื่อเพิ่มอรรถรสของงานบันเทิงคดีได้เช่น ไอ... อีฉิบ... แม...

อย่างไรก็ตาม อ้างอิงจากนิตยสาร ไทม์ (Time, 2013) คำหยาบมีการเปลี่ยนแปลงตามรูปสมัยและกาลเวลา เช่นในภาษาอังกฤษคำว่า Shit fart และ ass เป็นคำเก่าแก่ในภาษาอังกฤษและมีการใช้กันอย่างกว้างขวาง หากแต่ไม่ถือเป็นคำหยาบมากเท่ากับที่เป็นในปัจจุบัน

เช่นเดียวกันกับในภาษาไทยที่คำเรียกแทนตนว่า ‘กู’ ในสมัยพ่อขุนรามคำแหงนั้น ถือเป็นคำที่ใช้กันโดยทั่วไป โดยพ่อขุนรามคำแหงนั้นได้ใช้เรียกแทนพระองค์ด้วยคำดังกล่าวผ่านการเล่าถึงประวัติของพระองค์เองในศิลาจารึกแผ่นที่หนึ่ง (มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2559) แต่ในปัจจุบัน คำเรียกแทนตนดังกล่าวได้กลับกลายเป็นคำหยาบ และถูกจำกัดการใช้ระหว่างกลุ่มคนสนิทเท่านั้น

13) คำทางวัฒนธรรม วัลยา (2557: 194-196) อ้างถึงศัพท์ทางวัฒนธรรมไว้ว่า เป็นคำศัพท์ที่ปรากฏเฉพาะในวัฒนธรรมต้นทาง แต่ไม่พบในวัฒนธรรมปลายทางของผู้แปล ยกตัวอย่างเช่น ชื่อสัตว์ในเทพนิยาย basilisk ที่มีรูปร่างเหมือนงู มีฤทธิ์พิเศษที่ดวงตา เมื่อชายใดจ้องตาก็จะทำให้ถึงแก่ความตายได้ แต่ไม่เป็นอันตรายกับผู้หญิง จึงได้ปรับบทแปลออกมาเป็นคำว่า ‘เนตรพิศม’ อันหมายถึง ผู้มีพิษที่ดวงตาในภาษาปลายทาง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

‘ประหลาดจริงหนอ’ ซาดิกกล่าว ‘ข้าขอบังอาจถามเจ้าว่าสิ่งใดคือสิ่งซึ่ง
อิสตรีเท่านั้นจึงจับต้องได้’

‘เนตรพิศมอย่างไรเล่าท่าน’ นางตอบ

14) การใช้คำพวน ทฤษฎีของ เซวง จันทรเขตต์ (2528: 88) ที่ได้รับการ
อ้างถึงในเอกสารงานวิจัยเรื่อง การใช้คำในข้อความ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
(2559: 8) หมายถึง การเรียงคำแบบหนึ่ง เมื่ออ่านย้อนกลับสลับสระกันแล้วจะได้คำที่มี
ความหมายใหม่ ซึ่งในบางครั้งอาจจะได้เป็นคำที่มีความหมายหยาบคาย โดยไม่ควร
นำมาใช้ในการเขียนทั่วไป ซึ่งโดยปกติพบมากในการใช้พูดในกลุ่มเพื่อนสนิท เช่น แยก
ดอย กากินซี่หมู ฆาหมี เปนตน

2.2.2 ภาษากับเพศสภาพ

จากลักษณะภาษาที่พบในวรรณกรรมทั่วไปตามที่อ้างไว้ข้างต้นทำให้เห็นว่า มีการใช้คำ
หลากหลายประเภทในการสื่อความหมาย ทั้งนี้ทั้งนั้น การใช้ภาษาระหว่างเพศก็มีความแตกต่างกัน
เช่นกัน กล่าวคือ ภาษามีความแปรเปลี่ยนไปตามเพศสภาพ ผู้ศึกษาจึงควรดำเนินการศึกษาความ
แตกต่างกันของภาษาที่ใช้ระหว่างเพศ เพื่อให้เห็นงานแปลออกมามีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง
มากที่สุด

ฮาาส (Haas, 1979: 616) กล่าวไว้ว่า ลักษณะการพูดของเพศชายและเพศหญิงมีความ
แตกต่างกันแบบที่สามารถสังเกตเห็นได้ชัดทั้งรูปแบบ หัวข้อ เนื้อหา และวิธีการพูด ซึ่งโดยมากแล้ว
ผู้ชายจะมีลักษณะการพูดที่ตรงไปตรงมา คุยโวโอ้อวด ใช้รูปแบบภาษาที่ไม่เป็นมาตรฐาน มักสนใจพูด
เรื่องเงิน กีฬา และธุรกิจ ในขณะที่ผู้หญิงจะมีลักษณะการพูดเพื่อให้การสนับสนุน สุภาพ ไตร่ตรอง ใช้
คำที่แสดงออกถึงความรู้สึก หรือเพื่อตอบสนองความมั่นคงทางใจ และมีแนวโน้มพูดถึงเรื่องของ
ครอบครัวมากกว่าเรื่องกีฬาที่ผู้ชายสนใจ

นอกจากนี้ ฮาาส (Haas, 1979: 616-617) ยังอ้างถึงทฤษฎีของ เจสเปอสัน ว่าด้วย
ลักษณะการใช้ภาษาที่เพศชายใช้ซึ่งมักจะเกี่ยวข้องกับการใช้คำใหม่ คำที่มีความหมายสองแง่สองง่าม
การสบถเพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึก การใช้ถ้อยคำหยาบคายตลอดจนคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง
เพศ ลามกอนาจาร ซึ่ง รีค (Reik, 1954, อ้างถึงใน Haas, 1979: 617) กล่าวว่า ผู้ชายไม่ลังเลใจที่จะ
อุทานอย่างหยาบคายหรือสบถว่า “Shit” หรือ “Damn” นอกจากนี้ การใช้คำหยาบเป็นคำสร้อยใน
ภาษาเพศชายนั้นยังพบได้ว่าเป็นหนึ่งในลักษณะหลักเด่นที่พบมากโดยพบได้เป็นส่วนน้อยในภาษาที่ใช้
ในเพศหญิง

ในทางตรงกันข้าม ผู้หญิงจะมีความเก้อเขินในการพูดถึงอวัยวะส่วนต่างๆของร่างกาย มักหลีกเลี่ยงการใช้คำหยาบหรือคำที่มีนัยหยาบ ซึ่งผู้หญิงมีการใช้ภาษาที่เป็นแบบแผนมากกว่าผู้ชาย ถูกต้องตามไวยากรณ์มักมีลักษณะการพูดที่อ่อนหวาน ใช้คำสุภาพ หลีกเลี่ยงการใช้คำสั่งแต่จะแสดงออกในเชิงขอร้องแทน เช่น “Will you help me with these groceries, please?” และมีแนวโน้มในการพูดอ้อมมากกว่าการพูดตรงในการแสดงความคิดเห็นเช่น หลีกเลี่ยงการพูดว่า ‘It stinks’ โดยใช้ประโยคโดยอ้อมว่า “It has a bad smell” แทน กล่าวโดยรวมคือ ภาษาที่ใช้โดยเพศหญิงนั้นมีความสุภาพอ่อนหวานกว่าภาษาที่ใช้ในเพศชายมาก (Reik, 1954, อ้างถึงใน Haas, 1979: 618)

นอกจากนี้ โคทส์ (Coates, 1993, อ้างถึงใน วสุวดี, 2557: 2-3) กล่าวว่า ผู้หญิงจะใช้ภาษาที่สุภาพและถูกต้องตามหลักไวยากรณ์มากกว่าผู้ชาย ซึ่งภาษาที่ผู้หญิงใช้มักเต็มไปด้วยถ้อยคำที่แสดงออกถึงความไม่มั่นใจในตัวเอง แสดงออกถึงความอ่อนโยน และให้ความสำคัญกับความรู้สึกของคู่สนทนา ในขณะที่ผู้ชายนั้นจะใช้ภาษาที่หยาบคาย แต่เป็นภาษาที่มีความกระชับ ได้ใจความ และมักใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ตลอดจนเต็มไปด้วยคำสบถและคำต้องห้าม โดยเฉพาะในกลุ่มที่มีเฉพาะผู้ชาย ซึ่งมีความสอดคล้องตรงกันกับแนวคิดของ ฮาส (Haas, 1979) ที่ได้กล่าวไว้

ทั้งนี้ งานวิจัยในระดับคำที่รวบรวมจากนิตยสารเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้อ่านเพศชายและเพศหญิง โดย มาริซอล เดล เทโซ คราวิออตโต (Marisol del-Teso-Craviotto, 2005, อ้างถึงใน วสุวดี, 2557: 20-21) พบว่า นิตยสารที่มีกลุ่มผู้อ่านเป็นเพศชายนั้นมักจะพบคำเฉพาะกลุ่ม และคำต้องห้ามเป็นจำนวนมาก เช่น fuck bastard ass และอื่นๆ โดยเป็นที่ทราบโดยทั่วกันว่าเป็นที่ยอมรับในสังคมเฉพาะเพศชายเท่านั้น ในขณะที่คำเหล่านี้จะไม่เป็นที่ปรากฏในนิตยสารที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นเพศหญิง เพราะผู้หญิงไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมในการใช้ลักษณะภาษาดังกล่าว ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ โคทส์ (Coates, 1993) ว่าภาษาที่เพศชายใช้นั้นมีลักษณะเด่นอยู่ที่การใช้คำหยาบ คำสบถ คำต้องห้าม

2.2.3 กระบวนการแปลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

จากลักษณะทางภาษาที่ใช้ในวรรณกรรมโดยทั่วไป รวมถึงคำที่พบได้มากในวรรณกรรม ตลอดจนภาษากับเพศสภาพที่ปรากฏข้างต้น ผู้ศึกษาจึงควรดำเนินการศึกษากระบวนการแปลและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อให้เป็นตัวช่วยในการถ่ายทอดบทแปลออกมาให้มีความเป็นธรรมชาติ กระแจ่ง และมีความถูกต้องตรงตามต้นฉบับให้ได้มากที่สุด ซึ่งการแปลงานในแต่ละแขนงนั้น ต้องมีความเหมาะสมกับงานแปลในแต่ละประเภทตลอดจนต้องตรงตามเจตนารมณ์ของงานเขียนอีกด้วย

ทั้งนี้ วัลยา (2557: 108) ได้ให้คำจำกัดความการแปลวรรณกรรมไว้ว่า เป็นการถ่ายทอดความหมายและวรรณศิลป์จากภาษาต้นทางไปยังภาษาปลายทาง ตลอดจนการสร้างสรรค์ของผู้ประพันธ์ ด้วยการคงไว้ซึ่งบริบทของวัฒนธรรมต้นทางและคำนึงถึงผู้อ่านฉบับแปลอย่างเท่าเทียม ซึ่ง วัลยา (2557: 95) ได้จำแนกขั้นตอนการทำงานแปลออกเป็น 4 ระดับ ดังต่อไปนี้

1) การทำความเข้าใจต้นฉบับ

การทำความเข้าใจต้นฉบับเป็นขั้นตอนที่ผู้แปลจะต้องทำความเข้าใจเนื้อเรื่องของต้นฉบับรวมถึงมีความรู้ในตัวบทและบริบทนอกเหนือจากตัวบทในวรรณกรรม ทั้งนี้ ผู้ศึกษาจะต้องรู้บริบททางวรรณกรรม วัฒนธรรมธรรมเนียม สังคม ช่วงเวลาที่ผู้เขียนใช้เป็นฉากของเรื่อง ตลอดจนต้องดำเนินการวิเคราะห์แก่นเรื่อง ตัวละคร ทศนคติ ลีลาการเขียนของผู้แต่ง และอื่นๆที่จะมีส่วนช่วยทำให้เข้าใจตัวบทมากยิ่งขึ้น

2) การถ่ายทอดความหมายหรือการแปล

ผู้แปลจะต้องพิจารณาลักษณะการใช้ภาษาให้สอดคล้องกันระหว่างต้นฉบับและฉบับแปล ต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ตลอดจนคำนึงถึงผู้อ่านในภาษาปลายทางเป็นสำคัญ

3) การตรวจสอบและแก้ไขโดยผู้ศึกษา

ผู้แปลจะต้องให้ความสำคัญในการตรวจสอบการใช้คำ รูปประโยคให้มีความถูกต้องทั้งในด้านโครงสร้างและความหมาย ตลอดจนต้องดำเนินการขัดเกลาสำนวน เพื่อให้มีความสละสลวยและเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากยิ่งขึ้น

4) การตรวจแก้โดยบรรณาธิการต้นฉบับแปล

ผู้แปลอาจจะต้องสื่อสารกับบรรณาธิการเกี่ยวกับบทแปลนั้น ซึ่งถือเป็นขั้นตอนสุดท้าย

ในขณะเดียวกันขั้นตอนการทำงานแปลของ วัลยา ก็มีความสอดคล้องกันกับกระบวนการถ่ายทอดบทแปลของสัญญาวิ (2557: 21) ที่ได้จำแนกกระบวนการแปลออกเป็น 4 ขั้นตอนเช่นกัน อันประกอบด้วย 1) การศึกษาต้นฉบับ วิเคราะห์ต้นฉบับ การสืบค้นข้อมูลเกี่ยวกับต้นฉบับตลอดจนผู้เขียน และผลงานอื่นๆของผู้เขียน 2) การตีความสารที่สื่อในภาษาต้นทาง หรือ การถ่ายทอดความหมาย 3) การประเมินผู้อ่านในภาษาปลายทางและการตัดสินใจเลือกกลวิธีการแปล ยกตัวอย่างเช่น แปลแบบรักษาโครงสร้าง แปลแบบเอาความ แปลแบบถอดความ เป็นต้น และ 4) การทดสอบงานแปล

ทั้งนี้ เพื่อให้กระบวนการแปลมีความสมบูรณ์ ถูกต้องเหมาะสมและตรงตามเจตนารมณ์ของงานเขียน มีนักทฤษฎีหลายท่านได้คิดค้นทฤษฎีที่จะนำมาช่วยในการการถ่ายถอดบทแปลในภาษาปลายทาง ซึ่งไนด้า (Nida, 1964: 134-140) ได้จำแนกทฤษฎีการแปลแบบเทียบเคียงออกเป็นสองประเภทหลักๆ กล่าวคือ Formal Equivalence (F.E) และ Dynamic Equivalence (D.E) โดยมีความแตกต่างอย่างเด่นชัดดังต่อไปนี้

Formal Equivalence คือ การแปลโดยรักษารูปแบบทางภาษาของภาษาต้นทางให้ได้มากที่สุด ในลักษณะ “Word for Word” โดยจะไม่มี การสอดแทรกแนวคิดของผู้ศึกษาลงในบทแปลภาษาที่ออกมาจึงเป็นบทแปลที่มีความตรงตัว (Literal Translation) ซึ่งการแปลในลักษณะนี้ จะมีส่วนในการเผยแพร่วัฒนธรรมด้านโครงสร้างของภาษาต้นทางไปยังผู้รับสารในภาษาปลายทาง แต่ในทางกลับกัน การแปลในลักษณะนี้อาจทำให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางไม่สามารถเข้าถึงสารที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อได้ อันเนื่องมาจากความไม่คุ้นเคยกับลักษณะภาษาที่มีความแตกต่างกัน

Dynamic Equivalence คือ การแปลที่เน้นความหมายของต้นฉบับมากกว่ารูปแบบ เพื่อให้ผู้อ่านงานแปลเกิดปฏิกิริยาตอบสนองเช่นเดียวกับผู้อ่านงานเขียนต้นฉบับ ภาษาที่ใช้มีความเป็นธรรมชาติและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของภาษาแปล จนทำให้ผู้อ่านไม่รู้สึกรู้ว่ากำลังอ่านงานแปล ในลักษณะ “Thought for Thought” ดังที่ไนด้า กล่าวไว้ว่า “In such a translation the focus attention is directed, not so much toward the source message, as toward the receptor response.”

ทั้งนี้ นิวมาร์ค (Newmark, 1988: 45-52) ยังได้นำเสนอแนวคิดทางการแปลออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆตามแผนผัง คือ การแปลตามความหมายของคำ (Semantic Translation) จะมุ่งเน้นไปที่วัตถุประสงค์ ภาษาและแนวคิดของผู้เขียนมากกว่าเน้นผู้อ่านภาษาปลายทางในขณะที่การแปลเพื่อการสื่อสาร (Communicative Translation) จะมุ่งให้ความสำคัญแก่ผู้อ่านภาษาปลายทางเป็นหลัก อันสามารถปรับบทแปลเพื่อก่อให้เกิดความเข้าใจในวัฒนธรรมปลายทางได้ซึ่งมีความสอดคล้องคล้ายคลึงกับแนวคิดทฤษฎีสองประเภทของ ไนด้า ที่ได้อ้างถึงข้างต้น

แผนภาพที่(1): การจำแนกกลวิธีการแปลของนิวมาร์ค (Newmark, 1988)

นิวมาร์ค (Newmark, 1988: 11-17) เห็นว่าการแปลที่ดีและมีประสิทธิภาพ ควรจะต้องมีการวิเคราะห์ต้นฉบับก่อนเพื่อประกอบการตัดสินใจว่าจะดำเนินการแปลแบบ Formal

Equivalence (F.E.) หรือ Dynamic Equivalence (D.E.) ทั้งนี้ ผู้ศึกษาจะต้องดำเนินการวิเคราะห์ ตัวต้นฉบับประเด็นต่างๆดังต่อไปนี้

1) สาระ

ต้นฉบับนั้นมีภาพรวมของเนื้อหาสาระเป็นอย่างไร เป็นงานเขียนประเภท อรรถสาร (Informative text) ที่อธิบายถึงข้อเท็จจริง พร้อมรายละเอียดที่ชัดเจน รจนาสาร (Expressive text) ซึ่งเป็นงานประเภเน้นความรู้สึกส่วนตัวของผู้เขียน หรือ โฆษณาสาร (Persuasive text) อันเป็นงานที่มีวัตถุประสงค์เพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านให้เกิดอารมณ์ร่วม

2) กาละ

ผู้ศึกษาจะต้องพิจารณากาละของงานเขียนว่าเป็นงานเขียนที่เขียนขึ้นในช่วงเวลาใด การใช้ภาษามีความเป็นทางการหรือไม่อย่างไร เพื่อนำไปศึกษาค้นคว้าการแปลที่มีความเป็นธรรมชาติ ตรงตามยุคสมัยและมีระดับภาษาที่ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

3) เทศะ

เทศะหมายถึงสถานที่อันเป็นฉากหลังของเรื่องราวเรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นที่ใด และมีประเด็นทางวัฒนธรรมใดที่ต้องดำเนินการศึกษาบ้าง

4) บุคคล

ผู้ศึกษาจะต้องพิจารณาถึงบุคคลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับงานนั้น อันได้แก่ ผู้แต่ง (เบื้องหลัง การศึกษาลีลาการเขียน) ผู้รับสารบรรณาธิการ ตัวผู้ศึกษาเอง

ดังนั้น จะเห็นได้ชัดว่า การศึกษาทำความเข้าใจกับความรู้พื้นหลังของต้นฉบับนั้นมีความสำคัญต่องานแปลที่เกี่ยวข้องกับมิติแห่งกาลเวลา ซึ่งผู้ศึกษาต้องดำเนินการศึกษาค้นคว้าทั้งสภาพสังคม การเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ ตลอดจนความเชื่อ เพื่อไขความกระจ่างในต้นฉบับ และสามารถนำความเข้าใจนั้นมาถ่ายทอดเป็นบทแปลในภาษาปลายทางได้ในที่สุด

ในขณะที่ โจดี บราย (Bryne, 2006: 17-25) มีความเห็นแตกต่างออกไปในการแปล โดยเห็นว่า การแปลที่จะมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลจริงนั้น ต้องมีความสามารถที่จะสื่อความได้ชัดเจน และสามารถนำไปใช้ได้ทันที ดังจะเห็นได้จากการแปลเชิงเทคนิค ที่จะสามารถตัด ต่อ เติม แต่ง เนื้อหาในบทความได้ตามสมควร หากจะเป็นวิธีที่ทำให้ผู้อ่านได้รับสารที่ถูกต้อง ชัดเจน สามารถปฏิบัติตามได้ ทั้งนี้ บราย (Bryne, 2006: 17-25) ได้นำเสนอทฤษฎีการแปลขึ้นชื่อทฤษฎีหนึ่ง ที่เรียกว่า Skopos Theory ตามแนวคิดนี้นั้น งานแปลจะถูกออกแบบตามความต้องการของผู้ผลิตงาน

แปล (Document initiator) ลูกคำ ผู้ศึกษาเอง ตลอดจนกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายตามวัฒนธรรมนั้นๆ เช่นการแปลคู่มือในภาษาไทยก็จะต่างจากภาษาเยอรมัน เนื่องจากภาษาไทยมีวัฒนธรรมที่ไม่นิยมการห้าม หากจะนำเสนอออกมาในรูปแบบที่อ่อนหวาน ในขณะที่คู่มือภาษาเยอรมันอาจสั้น และรวบรัดตามวัฒนธรรมต้นทาง

2.2.4 การศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ

ตามที่ได้อ้างถึงกระบวนการแปลและแนวคิดทฤษฎีการแปลที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้ศึกษาเห็นว่าการแปลนั้นไม่ใช่เพียงการแปลในระดับคำเท่านั้น แต่ยังหมายความรวมถึงการแปลบริบทและปัจจัยที่แวดล้อมต้นฉบับนั้น ตลอดจนต้องอาศัยศาสตร์อื่นๆที่มีความเกี่ยวข้องกับศาสตร์การแปลเพื่อทำความเข้าใจก่อนลงมือถ่ายทอดบทแปล ผู้ศึกษาจึงเลือกศึกษาการวิเคราะห์ต้นฉบับผ่านมุมมองของการวิเคราะห์ข้อความ (Discourse analysis) ที่มีความผูกพันกับบริบทอย่างแน่นแฟ้นเพื่อให้งานแปลออกมามีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยจะมีการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องจากนักทฤษฎีหลายท่านดังต่อไปนี้

2.2.4.1 การวิเคราะห์ข้อความ

จันทิมา (2557: 4-7) กล่าวว่า ภาษาระดับข้อความนั้น เป็นลักษณะของภาษาที่คนเราใช้อยู่จริงในสังคมพร้อมบริบท ไม่ใช่การประดิษฐ์ขึ้นมาในอุดมคติ ซึ่งภาษาที่ใช้แล้วเข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังภายใต้บริบทนั้นถือเป็น ภาษาระดับข้อความ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ภาษาระดับข้อความไม่ใช่เพียงการนำประโยคหลายๆประโยคมาเรียงต่อกันให้ได้มากกว่าหนึ่งประโยคเท่านั้น ซึ่งอาจไม่ได้ก่อให้เกิดความเข้าใจใดๆ หากแต่เป็นหน่วยภาษาระดับที่เหนือกว่าประโยคหรือใหญ่กว่าประโยคอันหมายถึง บริบท มีความสมบูรณ์ในเนื้อความและสามารถเข้าใจตรงกันระหว่างผู้สื่อสารได้ในทันที ทั้งนี้ อาจไม่ได้ถูกนำเสนอออกมาในรูปแบบของถ้อยคำอย่างเดียว อาจอยู่ในลักษณะไร้อ้อยคำ ภาษากาย ภาษาภาพ ตลอดจนธรรมเนียมที่ยึดถือกันเป็นแนวทางปฏิบัติของสังคม เช่น การที่ผู้ศึกษาละเว้นการนั่งหน้าห้องในชั้นเรียน เป็นต้น

นอกจากนี้ แนวคิดของ เมอร์เซีย และ โอลเทน (Murcia., and Olshtain, 2014: 4) ก็มีความสอดคล้องกันกับแนวคิดของ จันทิมา ว่าด้วยเรื่องคำนิยามของภาษาระดับข้อความ โดยกล่าวว่า คำนิยามที่ดูจะน่าพึงพอใจที่สุดสำหรับภาษาระดับข้อความนั้นคือ ภาษาพูดหรือภาษาเขียน ที่มีความสัมพันธ์กันในแง่ของรูปแบบและความหมายเพื่อวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ และถูกต้องตามกลุ่มเป้าหมายภายนอก โดยการสื่อสารจะประสบผลสำเร็จได้ หากมีการนำบริบทและปัจจัยเกี่ยวกับผู้รับสารในสถานการณ์นั้นๆเข้ามา มีบทบาทพร้อมด้วย ข้อความไม่จำเป็นต้องมีขนาดสั้นหรือยาว แต่หากเป็นที่เข้าใจร่วมกันในหมู่ผู้รับสาร ถือว่าเป็นภาษาระดับข้อความ

จากคำนิยามข้างต้นเกี่ยวกับความเข้าใจในภาษาระดับข้อความ การวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Analysis) จึงเป็นตัวแปรสำคัญในการแปลวรรณกรรม อันจะนำมาสู่การวิเคราะห์ตีความ บริบทจากภาษาที่ใช้อยู่จริงนั้นๆ เพื่อก่อให้เกิดเป็นบทแปลที่ถูกต้อง กระจ่าง มีความเป็นธรรมชาติ สามารถตอบสนองเจตนารมณ์ของผู้แต่งได้ มีการตอบสนองเทียบเคียงกับภาษาต้นทาง ตลอดจนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของงานเขียนได้ซึ่ง ฟาราฮานี (Farahani, 2013: 1) กล่าวไว้ว่า การวิเคราะห์ข้อความ คือ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทที่เกิดขึ้น ณ การสื่อสารนั้นๆ อีกนัยหนึ่งคือ การวิเคราะห์ข้อความคือสาขาของภาษาศาสตร์เชิงประยุกต์ที่ไว้ใช้ตรวจสอบและศึกษา ภาษาที่ใช้อยู่จริง โดยจะครอบคลุมไปถึงศาสตร์ต่างๆ เช่น การศึกษาระบบสัญลักษณ์ จิตวิทยา มานุษยวิทยา สังคมวิทยา การศึกษาเกี่ยวกับชาติพันธุ์ กลไกทางสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งบริบทนั้นมีบทบาทสำคัญในการกำหนดรูปแบบการสื่อสารในแต่ละสถานการณ์

พาลริดจ์ (Paltridge, 2012: 1) ก็ได้ให้คำนิยามที่มีความสอดคล้องกับ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อความไว้ว่า การวิเคราะห์ข้อความคือการศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทที่แวดล้อมไม่ว่าจะเป็นด้านสังคมหรือวัฒนธรรมในสถานการณ์ นั้นๆ นอกจากนี้ การวิเคราะห์ข้อความยังพิจารณาภาษาในมุมมองของโลกและความเข้าใจที่แตกต่าง กันของผู้ใช้ภาษา ทั้งยังแสดงให้เห็นว่าภาษาที่ใช้อยู่จริงนั้น ได้รับอิทธิพลมาจากความสัมพันธ์ผู้ใช้ ภาษาอย่างไร ตลอดจนผลกระทบจากการใช้ภาษาที่สามารถสะท้อนอัตลักษณ์ทางสังคมของผู้พูด

ในทำนองเดียวกัน เมอร์เซีย และ โอลชไตน์ (Murcia, and Olshtain, 2014: 4) กล่าวถึงการวิเคราะห์ข้อความในลักษณะคล้ายคลึงกับ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) และ พาลริดจ์ (Paltridge, 2012) โดยอ้างว่า การวิเคราะห์ข้อความเป็นคำแม่กลุ่มสำหรับการศึกษาในแขนงต่างๆ ที่ เกี่ยวข้องกับการศึกษาด้านภาษาศาสตร์อันเกี่ยวกับข้อความ โดยเป็นการศึกษาภาษาที่อยู่เหนือระดับ ภาษาที่ใช้อยู่จริง ยกตัวอย่างเช่น การศึกษาเรื่องชาติพันธุ์วรรณา ก็คือการวิเคราะห์ศึกษาบทบาท และพฤติกรรมการสนทนาภายใต้บริบททางสังคม ส่วนแขนงภาษาศาสตร์ ก็จะมีการวิเคราะห์เกี่ยวกับการใช้ภาษาในระดับโครงสร้าง และการใช้ภาษาเฉพาะวัฒนธรรม ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นภาษาที่ใช้อยู่จริง ในสังคมทั้งสิ้น ทั้งนี้ทั้งนั้น การวิเคราะห์ข้อความ ไม่เพียงแต่สนใจในส่วนของภาษา แต่ยังมีวิเคราะห์ ตัวบริบทที่มากับการสื่อสารอีกด้วย อีกนัยหนึ่งคือ การวิเคราะห์ข้อความมีประโยชน์เป็นอย่างมากใน การที่ผู้พูดนำ เสียง คำ และไวยากรณ์มาใช้ผ่านทักษะทางด้านภาษา ฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อก่อให้เกิด ภาษาที่ใช้ได้จริงและมีประสิทธิผล

แนวทางในการวิเคราะห์ข้อความยังเกี่ยวพันกับหลายศาสตร์ อันจะนำไปสู่ผลลัพธ์เพื่อ ความเข้าใจภาษาที่มนุษย์ใช้อยู่จริงในสังคม ไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์เชิงภาษาศาสตร์ การวิเคราะห์

เชิงวจนปฏิบัติศาสตร์ การวิเคราะห์บทสนทนา การวิเคราะห์สื่อสัญญาณ เป็นต้น (จันทิมา, 2557: 24-27)

2.2.4.2 การวิเคราะห์ความหมาย

เมื่อดำเนินการศึกษาและวิเคราะห์ข้อความตามที่ได้อ้างถึงไว้ข้างต้น อันจะนำมาสู่ความสามารถในการตีความบริบทที่แวดล้อมต้นฉบับผนวกกับการนำเอาศาสตร์ต่างๆที่เกี่ยวข้องมาช่วยในการถ่ายทอดบทแปล การวิเคราะห์ความหมายในระดับคำและสำนวนก็มีความจำเป็นที่จะช่วยให้การสื่อสารงานแปลออกมามีความถูกต้องและมีประสิทธิภาพตลอดจนประสิทธิผลมากยิ่งขึ้น

สัญฉวี (2550: 33) กล่าวว่า การวิเคราะห์ความหมายของคำ สำนวนและประโยค หมายถึง การวิเคราะห์ความหมายอ้างอิง (Referential meaning) ซึ่งสามารถใช้อ้างอิงถึง ความหมายได้มากกว่าหนึ่ง เช่น คำว่า ‘Run’ สามารถอ้างอิงถึงคำกริยาที่เคลื่อนที่ด้วยขา หรือ คำกริยาที่แปลว่าการดูแลกิจการก็ได้ หรือ ‘ชั้น’ ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งคำกริยาที่ไถ่ทำ หรือคำนามอันเป็น ภาชนะที่เอาไว้ใช้ตักน้ำ เป็นต้น ทั้งนี้ นอกจากจะต้องวิเคราะห์ความหมายอ้างอิงแล้วผู้แปลยังต้อง วิเคราะห์ความหมายแฝง (Connotative meaning) ที่ทำให้ผู้รับสารเกิดการตอบสนองทางอารมณ์ จากการรับรู้ความหมายอ้างอิงด้วย อันจะแฝงไปด้วยความหมายเชิงสังคม (Social meaning) อัน หมายถึงความหมายที่จะสามารถบ่งชี้สถานภาพทางสังคมของผู้พูด ไม่ว่าจะเป็นชนชั้นทางสังคม เชื้อ ชาติ แหล่งที่อยู่อาศัย และความหมายเชื่อมโยง (Affective meaning) อันหมายถึงความหมายที่ผู้ใช้ ถ้อยคำมีความรู้สึก หรือทัศนคติต่อสิ่งนั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับพื้นหลังของผู้ใช้ภาษานั้นๆ (Yule, 2007, อ้าง ถึงใน เอกสารประกอบการศึกษาความหมายตามแนวภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์) ซึ่งการ แปลความหมายของคำนั้น นอกจากผู้แปลจะต้องเปิดหาข้อมูลจากพจนานุกรมแล้ว ยังต้องหาคำ นั้นๆมีความหมายเชิงสังคมและความหมายเชื่อมโยงอย่างไรด้วย การแปลจึงการออกมาได้อย่าง สละสลวย

2.2.4.3 การวิเคราะห์ระดับภาษาจากบริบท

จากการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับไม่ว่าจะเป็นในด้านการวิเคราะห์ข้อความ การ วิเคราะห์ความหมายแล้วนั้น การที่ผู้แปลจะสามารถถ่ายทอดบทแปลจะออกมาให้มีความเป็น ธรรมชาติและสมจริงขึ้นได้ ต้องอาศัยการใช้ระดับภาษาของตัวละครที่มีความเหมาะสมในแต่ละ สถานการณ์ เพื่อให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วมไปกับงานเขียนและสร้างความสมจริงให้กับเนื้อเรื่อง

ภาษามีความยืดหยุ่นและลื่นไหลไปตามบริบท (Context) โดยผู้ใช้ภาษาสามารถเลือกที่ จะใช้รูปแบบภาษาในสถานการณ์ หรือบุคคลแตกต่างกันออกไปแล้วแต่กรณี ทั้งนี้ ภาษาสามารถมีการ

เปลี่ยนแปลงไปโดยขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน (ปราณี กุลละวณิชย์, กัลยา ดิงศภักดิ์, สุดาพร ลักษณะียนาวิน, อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540: 36-46) กล่าวคือ

1) ความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด

2) ลักษณะของเรื่อง โดยจำแนกภาษาออกเป็น 5 ระดับ (โชชิตา, 2555: 71-72)

- ระดับภาษาพิธีการ เป็นภาษาที่มีลักษณะแบบแผน มีลีลาสง่างาม ศักดิ์สิทธิ์ มีความประณีต โดยมุ่งเน้นให้ผู้รับสารมีอาการสำรวม โดยมากจะใช้ในพิธีการ เช่น พิธีบวงสรวง บทสวดดี เป็นต้น

- ระดับภาษาทางการ เป็นลักษณะภาษาที่มีการใช้ถ้อยคำกะทัดรัด ตามแบบแผน มีความเคร่งครัดในการใช้ไวยากรณ์ เช่น หนังสือราชการ งานเขียนทางวิชาการ เป็นต้น

- ระดับภาษากึ่งทางการ มีลักษณะการใช้ภาษาที่สุภาพ แต่ไม่เคร่งครัดเท่าระดับทางการ เป็นการสื่อสารที่มุ่งเน้นสานความสัมพันธ์ของผู้ส่งสารและผู้รับสารในระดับหนึ่ง มักใช้ภาษาระดับนี้ในการประชุม การอภิปรายหารือ เป็นต้น

- ระดับภาษาสนทนา มีการใช้ถ้อยคำเป็นกันเองมากยิ่งขึ้น เป็นระดับการสื่อสารที่ใช้พูดคุยกับบุคคลทั่วไปในบทสนทนา หรือ มีความคุ้นเคยใกล้ชิดกันในระดับหนึ่ง มีการใช้ภาษาปากปะปน

- ระดับภาษากันเอง เป็นการสื่อสารที่ใช้ถ้อยคำเป็นกันเอง มีการใช้ภาษาเฉพาะกลุ่ม โดยไม่ใส่ใจความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ ใช้สื่อสารในวงคนใกล้ชิดสนิทสนมกันเป็นอย่างดี

3) เรื่องที่จะพูด และ

4) วัตถุประสงค์ ซึ่งผู้ใช้ภาษาจะใช้ปัจจัยนี้เป็นตัวช่วยกำหนดลักษณะของการใช้ภาษา

ในขณะที่ โชชิตา (2555: 71-73) กล่าวว่าไว้ว่า ชิเซโร (1996, อ้างถึงในโชชิตา, 2555: 73) มีการแบ่งระดับภาษาที่แตกต่างออกไปจากที่อ้างไว้ข้างต้น โดยแบ่งระดับภาษาออกเป็น 3 ระดับ กล่าวคือ 1) ระดับภาษาทางการหรือแบบแผน โดยเน้นแบบแผนของภาษาเขียนที่มีความถูกต้อง ใช้ในหนังสือราชการ งานเขียนเชิงวิชาการ และคำกล่าวในพิธีการ 2) ระดับภาษากึ่งทางการหรือกึ่งแบบแผน เป็นภาษาเขียนปนภาษาพูด มักใช้ในการพูดบรรยาย การเขียนเชิงสนทนา และ 3) ระดับภาษา

ไม่เป็นทางการหรือไม่เป็นแบบแผน เป็นภาษาที่ใช้ภาษาพูด มักใช้ในการสื่อสารระหว่างบุคคลใกล้ชิดสนิทสนมกัน

ทั้งนี้ ทฤษฎีของฮาติเคย์ ที่ได้รับการอ้างอิงถึงใน อมรา (2540) ว่าด้วยการที่ภาษาแปรผันไปตามบริบทนั้น เรียกว่า การแปรทางบริบท (Contextual Variation/ Register Variation) ซึ่งจะมีการแปรผันไปตามสถานการณ์หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เพราะมนุษย์นั้นไม่สามารถพูดในลักษณะเดียวกันได้ในทุกสถานการณ์ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับ 3 ปัจจัยด้วยกัน 1) สาขา ซึ่งจะได้รับกำหนดด้วยวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร 2) รูปแบบ อันจะได้รับการกำหนดโดยช่องทางการสื่อสาร และ 3) น้ำเสียง ที่จะขึ้นอยู่กับบุคคลที่เราต้องการสื่อสารด้วย กล่าวอย่างสั้นคือ ผู้ส่งสารจะใช้วิจารณญาณในการเลือกภาษาเพื่อสื่อสารเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ ยกตัวอย่างเช่น ภาษาที่ใช้พูดในห้องประชุมก็必将มีความแตกต่างจากภาษาที่ใช้พูดคุยกันในหมู่เพื่อนฝูง เป็นต้น (อมรา, 2540: 10)

2.2.5 กลวิธีการปรับบทแปล

ตามแนวคิดและทฤษฎีการแปลที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับพบว่า การถ่ายทอดงานแปลออกมาในภาษาปลายทางที่มีความแตกต่างทางด้านสังคม วัฒนธรรม ตลอดจนโครงสร้างทางภาษา จำเป็นต้องมีกลวิธีหรือแนวทางในการปรับบทแปลเพื่อให้งานแปลออกมามีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ผู้ศึกษาจึงได้ยกเอากลวิธีการแปลจากนักทฤษฎีบางท่านไว้ในสารนิพนธ์ ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

ภาษาแต่ละภาษามีความเป็นเอกลักษณ์ที่แตกต่างกัน หากผู้แปลดำเนินการแปลออกมาโดยยึดโครงสร้างของภาษาต้นทาง อาจทำให้ผู้ที่ไม่คุ้นเคยกับโครงสร้างภาษานั้นๆ ไม่เข้าใจบทแปล ทำให้บทแปลไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ของงานเขียนได้ การปรับบทแปลจึงมีความจำเป็นเพื่อให้บทแปลมีความเข้าใจง่ายมากยิ่งขึ้น ตลอดจนสามารถสื่อสารออกมาได้อย่างมีประสิทธิภาพเทียบเคียงกับต้นฉบับได้

ดังนั้น สัทฉวี (2550: 64) ได้จำแนกกลวิธีการปรับบทแปลออกเป็น 2 ระดับ กล่าวคือ

1) ระดับคำ ซึ่งสามารถดำเนินการปรับได้ด้วยการเติมคำอธิบายอย่างสั้นและกะทัดรัด โดยไม่ให้ขัดจังหวะการดำเนินเรื่อง การใช้วลีหรือประโยคแทนคำ การใช้คำความหมายกว้างแทนการอ้างอิงสิ่งเฉพาะกว่า การตัดคำหรือสำนวนทิ้งไป

2) ระดับโครงสร้างภาษา อันหมายถึง เสียง ด้วยการทับศัพท์หรือถ่ายทอดชื่อเฉพาะ โครงสร้างของคำ ด้วยการปรับความแตกต่างด้านหน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำในภาษาต้นทางให้กลายเป็นโครงสร้างของคำที่มีความคุ้นเคยในภาษาปลายทาง ตลอดจนโครงสร้างประโยค ด้วยกลวิธี

การปรับเปลี่ยนลำดับความคิดของประโยค เปลี่ยนจากวลีเป็นประโยคหรือประโยคเป็นวลี การปรับการใช้กรรตุจากและกรรมจาก (Active and passive voice) การเพิ่มและละคำในประโยค เป็นต้น

ทั้งนี้ เบเคอร์ (Baker, 2011: 16-18) ได้ให้ความสำคัญกับการปรับบทแปลในระดับคำที่สอดคล้องกับ สัญญะ โดยอ้างว่า ปัญหาที่ผู้แปลต้องประสบอยู่บ่อยครั้งในการแปลข้ามวัฒนธรรม คือ คำที่มีความหมายไม่เทียบเคียงกันทางวัฒนธรรม กล่าวคือ คำๆหนึ่งอาจเป็นคำที่มีเฉพาะในวัฒนธรรมต้นทาง โดยไม่มีคำๆนั้นในวัฒนธรรมปลายทาง หรือในทางกลับกัน ซึ่ง เบเคอร์ ได้จำแนกกลวิธีการแปลคำที่มีความไม่เท่าเทียมกันทางวัฒนธรรมดังต่อไปนี้

- แปลด้วยการใช้คำทั่วไป (General words) หรือ คำที่มีความหมายกว้าง (Superordinate)
- แปลด้วยการพยายามใช้คำที่มีความหมายกลาง หรือใช้คำที่แสดงออกถึงอารมณ์ในระดับต่ำกว่า (Neutral/less expressive word)
- แปลด้วยการแทนที่ทางวัฒนธรรม (Cultural substitution)
- แปลด้วยการใช้คำยืม หรือ ใส่คำยืมพร้อมคำอธิบาย
- แปลถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้อง (Translating by paraphrasing using a related word)
- แปลถอดความด้วยการใช้คำที่ไม่เกี่ยวข้อง (Translating by paraphrasing using an unrelated word)
- แปลด้วยกลวิธีการละ (Translating by omission)
- แปลด้วยการแสดงภาพ (Translating by illustration)

แม้การแปลงานจะมีความซับซ้อนและคำที่ใช้ในต้นฉบับมีหลายมิติจนทำให้เกิดความเชื่อว่า อาจไม่สามารถถ่ายทอดออกมาในภาษาปลายทางได้ แต่ แคตฟอร์ด (Catford, 1965, อ้างถึงใน Anna 2006: 224) ได้กล่าวไว้ว่า เป็นหน้าที่ของผู้ศึกษาที่ต้องเสาะหากวิธีการถ่ายทอดบทแปลให้เกิดผลเทียบเคียงที่ใกล้เคียงที่สุด โดยเชื่อว่า “Source language texts and items are more or less translatable rather than absolutely translatable or untranslatable” การแปลภาษาในลักษณะนี้ จึงนับเป็นเรื่องที่ท้าทายสำหรับผู้ศึกษาว่าจะสามารถดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาอย่างไรในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ทำอย่างไรให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางอ่านแล้ว

เกิดผลเทียบเคียงกันเหมือนดังในต้นฉบับ ตามแนวคิดของ นิวมาร์ค (Newmark, 1988, อ้างถึงใน Anna 2006: 223)

เรื่องย่อ

“บ้านดูตวิญญาณ” (Slade House) ของ David Mitchell

“บ้านดูตวิญญาณ” หรือ “Slade House” เป็นเรื่องเกี่ยวกับบ้านลึกลับที่ตั้งอยู่บนตรอกสเลด เป็นจุดเกิดเหตุของผู้ที่หายตัวไปอย่างลึกลับในทุกๆเก้าปี ด้วยฝีมือของฝาแฝดชายหญิงที่ต้องการความเป็นอมตะที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ ชื่อ นอรัห์ และ โจนาห์ เกรย์เออร์ โดยพวกเขาจะต้องประกอบพิธีกรรมดูตวิญญาณของเหยื่อผู้โชคร้ายในทุกๆเก้าปี ด้วยการล่อลวงให้มาที่บ้านของตน โดยเหยื่อที่ได้รับการเลือกสรรมาจะต้องเป็นผู้ที่มีปมภายในใจ แปรกแยกกว่าบุคคลทั่วไป ซึ่งในท้ายที่สุดแล้ว ฝาแฝดพี่น้องคู่นี้ก็โดนปราบด้วย ผู้ชำนาญการด้านศาสตร์แห่งเวลา จนร่างสลายไป

เนื้อเรื่องของหนังสือแบ่งออกเป็นห้าตอน โดยในตอนแรกเกิดขึ้นในปี ค.ศ.1979 เมื่อนาธาน บิสซอป ได้รับคำเชิญไปที่บ้านหลังนี้พร้อมกับแม่ของเขา นาธานเป็นเด็กที่มีความคิดไม่เหมือนเด็กทั่วไป และไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของหมู่เพื่อนในโรงเรียน นาธานได้เจอกับฝาแฝดชายดูตวิญญาณผู้ น้อง โจนาห์ ในบ้านหลังนั้นและสนิทสนมกันได้อย่างรวดเร็ว แต่แล้วเหตุการณ์แปลกประหลาด เช่น การเห็นภาพหลอน ก็เกิดขึ้นตลอดเวลาที่นาธานเยี่ยมชมบ้านหลังนั้น โดยที่ไม่ทราบเลยว่าเป็นภาพมายาที่สองพี่น้องนั้นสร้างขึ้น สุดท้ายนาธานก็ต้องตกเป็นเหยื่อรายแรกของสองพี่น้องดูตวิญญาณ

ต่อมาในปี ค.ศ.1988 เป็นเนื้อหาในส่วนที่เลือกศึกษาคือตอน “อัศวินผู้ถูกพรากวิญญาณ” จากหน้า 37-82 เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับการหายตัวไปของนักสืบ กอร์ดอน เอ็ดมันด์ สายสืบที่พยายามจะสืบหาการหายตัวไปอย่างน่าสงสัยของนาธาน บิสซอป ตัวละครในตอนแรกของเรื่อง กอร์ดอนมีชีวิตการแต่งงานล้มเหลว และกำลังอยู่ในสภาวะเปราะบางทางจิตใจ จึงถูกดึงดูตให้มาพบกับเจ้าของบ้าน โคอี เซตวินด์ ซึ่งเป็นภาพมายาที่สร้างขึ้นโดย นอรัห์ เกรย์เออร์ แฝดหญิงผู้พี่ และได้เริ่มสานสัมพันธ์กัน แต่สุดท้ายนักสืบผู้นี้ก็ไม่สามารถที่จะกลับออกมาได้จากบ้านหลังนี้ได้อีก เพราะต้องกลายเป็นเหยื่อของสองพี่น้องดูตวิญญาณนี้อีกราย

หลังจากนั้นในปี ค.ศ. 1997 นักเรียนจากชมรมสิ่งลึกลับมาที่บ้านหลังนี้ เพื่อสืบสวนการหายตัวไปของสองตัวละครในบทแรกและบทที่สอง กล่าวคือ นาธาน และ กอร์ดอน ซึ่งหนึ่งในนั้นก็คือ แชลลี ทริมส์ เด็กสาวผู้มีปมว่าตนด้อยกว่าพี่สาวในทุกเรื่อง นักเรียนกลุ่มนี้ได้ไปที่บ้านสเลดและพบว่า

มีงานเลี้ยงฉลองเทศกาลฮัลโลวีนในขณะนั้น ซึ่งก็เป็นภาพมายาที่สร้างขึ้นโดยสองพี่น้องคูตวิญญาณ แซลลีถูกล่อลวงเข้าไปในห้องใต้หลังคาเพื่อประกอบพิธีคูตวิญญาณ แต่ก็ได้พบกับเสี่ยววิญญาณของ กอร์ดอน ที่กำลังยื่นปืนพกผมให้เธอเพื่อเป็นอาวุธเพื่อใช้ทำลายสองพี่น้อง แต่แล้วทุกอย่างก็สายเกินไปเมื่อวิญญาณของเธอก็ถูกดูดไปอีกกราย

หลังจากเหตุการณ์ที่แซลลีหายตัวไปในปี ค.ศ.1997 พี่สาวของเธอ ชื่อ ฟรียา ทริมส์ ก็ตามมาสืบสวนการหายตัวไปอย่างลึกลับของน้องสาวในปี ค.ศ.2006 ฟรียาได้นัดเจอกับเฟร็ด พิงค์ ผู้ที่เห็นนาธานเป็นคนสุดท้าย ฟรียาจึงมีความเชื่อว่าเฟร็ดสามารถช่วยเธอตามหาน้องสาวที่หายตัวไปได้ เฟร็ดเล่าว่าสองพี่น้องเป็นผู้ที่มีความสามารถพิเศษเรื่องศาสตร์ลึกลับ พวกเขาใช้คาถาในการสร้างให้บ้านหลังนี้อยู่ในฟองอากาศโดยปราศจากเงื่อนไขทางกาลเวลา อย่างไรก็ตาม ฟรียาก็ถูกล่อลวงไปที่ห้องใต้หลังคาเพื่อคูตวิญญาณ แต่แล้วเสี่ยววิญญาณน้องสาวของเธอก็ออกมาปกป้องและเสียบปืนพกผมเข้ากับคอของแฝดผู้น้อง วิญญาณของฟรียาจึงปลอดภัย หากแต่โจนาห์ได้รับบาดเจ็บสาหัสและสองพี่น้องก็ไม่ประสบความสำเร็จกับการคูตวิญญาณในปีดังกล่าว

ต่อมาในปี ค.ศ. 2015 นอราห์ได้เชิญจิตแพทย์ของเฟร็ด พิงค์ ชื่อ ไอริส มารินัส เฟนดี้ มาที่บ้านสเลตและพยายามจะคูตวิญญาณเธอ แต่ด้วยพลังที่อ่อนแรงแจกการไม่ได้คูตวิญญาณมาเป็นเวลาสิบแปดปี ทำให้อิทธิฤทธิ์ของเธอเสื่อมไปตามกาลเวลา ขณะที่เธอและน้องชายกำลังจะคูตวิญญาณนั้น กลับพบว่าจิตแพทย์คนนี้เป็นผู้ชำนาญการด้านศาสตร์แห่งเวลาและมีความเป็นอมตะกลับชาติมาเกิดเพื่อทำลายเหล่าคูตวิญญาณ เธอประสบความสำเร็จในการทำลายวิญญาณของสองพี่น้องจนสลายไป

ต้นฉบับ**Slade House by David Mitchell****SHINING ARMOUR****1988**

‘Good evening, here are today’s headlines at six o’clock on Saturday, October the twenty-second. Speaking at a press conference in Downing Street today, the Home Secretary, Douglas Hurd, rejected criticism of government’s ban on broadcast interviews with members of the Irish Republican party, Sinn Fein. Mr Hurd said---’ I switched off the radio, got out of my car and looked up the pub. The Fox and Hounds. A memory came back to me, of me and Julie popping in for a drink here one time. We were house-hunting and we’d viewed a place on Cranbury Avenue one street up. It’d sounded all right in the estate agent’s but a right bloody shithole it turned out to be damp, gloomy, with a garden too small to bury a corpse in, it was so depressing we needed a liquid pick-me-up just to face the drive home. Five years ago that was. Five years, one wedding, one dismal honeymoon in Venice, four Christmases with Julie’s god-awful pinko, tree-hugging relatives, fifteen hundred bowls of Shredded Wheat, two hundred and fifty bottles of wine, thirty haircuts, three toasters, three cats, two promotions, one Vauxhall Astra, as few boxes of Durex, two emergency visits to the dentist, dozens of arguments of assorted sizes and one beef-up assault charge later, Julie’s still living in our cottage with a view of woods and horses, and I’m in a flat behind the multistorey car park. Mr Justice Jones said I was lucky I wasn’t booted out of the force. Thank God me and Julie’d never had kids, otherwise she’d be shafting me for child support as well as compensation for her ‘disfigurement’. Grasping bitch. Five years gone. Blink of a bloody eye.

I set off down Westwood Road, eyes peeled. I asked a woman in a miniskirt and ratty fake fur coat -on the game, I’d bet a tenner- if she’d heard of Slade Alley, but she shook her head and strode by without stopping. A jogger ran past in a blur of orange and black but joggers are tossers. Three Asian kids went

trundling past on skateboards, but I'd had enough of our curry-munching cousins for one day so I didn't ask them. The multi-culty brigade bleat on about racism in the force, but I'd like to see them keep order in a town full of Everywherestanis whose only two words of English are 'police' and 'harassment', and whose alleged women walk about in tall black tents. There's more to public order than holding hands and singing 'Ebony and Ivory'.

The streetlights came on and it was looking like it might rain: the sort of weather that used to give Julie her mysterious headaches. I was tired after a long and stressful day and at the 'sod this for a game of soldiers' stage, and if our chief super was anyone but Trevor Doolan I'd have buggered off home to the remains of last night's tandoori takeaway, had a laugh at Sharons and Waynes on *Blind Date*, then seen if Gonzo and a few of the lads were up for a pint. Unfortunately Trevor Doolan is our chief super and walking bloody lie detector to boot, and come Monday he'd be asking me rectal probe of a question that I'd only be able to answer if I'd really followed up Famous Fred Pink's 'lead'. It'd be 'Describe this alley to me, then, Edmonds...' or some such. With my appraisal in November and the Malik Enquiry due to report in two weeks, my tongue has to stay firmly up Doolan's arse. So down Westwood Road I trogged, looking left, looking right, searching high and low for Slade Alley. Could it had been blocked off since Fred Pink's day, I wondered, and the land given to the house -owners? The Council sometimes do that, with our blessing; alleyways are trouble spots. I got to the end of the road where the A2 skims past a park and dropped my fag down a gutter. A guy with a busted nose was sat behind the wheel of a St John ambulance and I nearly asked him if he knew Slade Alley, but then I thought, *Bugger it*, and headed back towards my car. Maybe a swift beer and The Fox and Hounds, I thought. Exorcise Julie's ghost.

About halfway back down Westwood Road I happened upon an altercation between a five-foot-nothing traffic warden and two brick shithouses at least eighteen inches taller, wearing fluorescent yellow jackets and with their backs to me. Builders, I could just bloody tell. None of the trio noticed me strolling up

behind them. 'Then your little notebook's *wrong*'. Builder One was prodding the traffic warden on the knot of his tie. 'We weren't here until after four, gettit?'

'I was 'ere,' wheezed the traffic warden, who was the spit of that Lech Walesa, that Polish leader, but with an even droopier moustache. 'My watch---

'Your little watch is telling you porkies' said Builder Two.

The traffic warden was turning pink. 'My watch is accurate.'

'I hope you're a good performer in court' said Builder One, ''cause if there's one thing juries hate more than traffic wardens, it's *short*, little Napoleon, privatised traffic wardens.'

'My height's nothing to do with illegal flaming' parking!'

'Ooh, the F-word!' said Builder Two. 'Verbal abuse, that is. And he didn't call me 'sir' once. You're disgrace to your clip-on-tie.'

The traffic warden scribbled on his ticket book, tore off the page and clipped it under the wiper of a dirty white van they were standing next to. 'You've got fourteen days to pay or face prosecution.'

Builder One snatched the parking ticket off the wind-screen, wiped it on his arse and scrumpled it up.

'Very tough' said Lech Walesa, 'but you still have to pay.'

'Will we? 'Cause we both heard you ask for a bribe. Didn't we?'

Builder Two folded his arms. 'He asked for fifty quid. I could hardly believe my ears. Could you believe your ears?'

The traffic warden's jaw worked up and down: 'I did not!'

'Two against one. Mud sticks, my faggoty friend. Think about your little pension. Do the clever thing, turn around, and go---

'What / just heard was conspiracy to bear false witness' I said, and both builders swivelled round, 'and to pervert the course of justice.' The older of the two

had a broken nose and shaved head. The younger one was freckled carrot-top with raisin eyes too close together. He spat out some chewing gum onto the pavement between us. 'Plus little offences.' I added.

The Broken Nose stepped up and peered down. 'And you are?'

Now I'm not one to boast, but I cut my teeth in Brixton riots and earned a commendation for bravery at the Battle of Orgreave. It takes more than a hairy plasterer to put the shits up me. 'Detective Inspector Gordon Edmonds, CID, Thames Valley Police.' I flashed my ID. 'Here's a suggestion. Pick up the ticket *and* the gum; climb into your pile-of-shit van; go; and pay that fine on Monday. That way I might not bring tax audit down on you on Tuesday. What's that face for? Don't you like my fucking language? *Sir?*'

Me and traffic warden watched them drive off. I lit up a smoke and offered one to Lech Walesa, but he shook his head. 'No, thanks all the same. My wife would murder me. I've given up. Apparently.'

Pussy-whipped: no surprise. 'Bit of a thankless job, huh?'

He put away his pad. 'Yours, mine, or being married?'

'Ours.' I'd meant his. 'Serving the Great British Public.'

He shrugged. 'At least you get to put the boot in sometimes.'

'Moi? Poster boy for community policing, me.'

A Bob Marley lookalike walked straight at us. The traffic warden stood to one side, but I didn't. the Dreadlocked Wonder missed me by a provocative centimetre. The traffic warden glanced at his watch. 'Just happened to be passing, Detective Inspector?'

'Yes and No,' I told him. 'I'm looking for an alleyway called Slade Alley, but I'm not sure it even exists. Do you know it?'

Lech Walesa gave me a look that started off puzzled; then he smiled, stepped aside and did a flourish like a crap magician to reveal a narrow alley cutting

between two houses. It turned left at the corner twenty yards away, under a feeble lamp mounted high up.

‘This is it?’ I asked.

‘Yep. Look, there’s the sign.’ He pointed at the side of the right-hand house where, sure enough, a smeary old street sign read SLADE ALLEY.

‘Shag me,’ I said. ‘Must’ve walked straight pass it.’

‘Well, y’know. One good turn deserves another. Better be off now- no rest for the wicked, and all that. See you around, Officer.’

Inside the alley, the air was colder than out on the street. I walked down to the first corner, where the alley turned left and ran for maybe fifty paces before running right. From up above, Slade Alley’d look like half a swastika. High walls ran along the entire length, with no overlooking windows. Talk about the mugger’s paradise. I walked down the middle section, just so I’d be able to look Chief Super Doolan in his beady eye and tell him I inspected every foot of Slade Alley, sir, and found doodly bloody squat, *sir*. Which is why I came across the small black iron door, about halfway down the middle section on the right. It was invisible till you were on the top of it. It only came up to my throat and was about two feet wide. Now like most people, I’m many things- a West Ham supporter, a Swampy from the Isle of Sheppey, a freshly divorced single man, a credit-card debtor owing my Flexible Friend over £2,000 and counting- but I’m also a copper, and as a copper I can’t see a door opening onto a public thoroughfare without checking if it’s locked. Specially when it’s getting dark. The door had no handle but when my palm pressed the metal, lo and behold the bloody thing just swung open easy as you please. So I stooped down a bit to peer through...

...and where I’d expected a shitty little yard, I found this long garden with terraces and steps and trees, all the way up to a big house. Sure, the garden’d gone to seed a bit, with weeds and brambles and stuff, and the pond and shrubbery’d

seen better days, but it was pretty breathtaking even so. There were roses still blooming, and the big high wall around the garden must've sheltered the fruit trees because they still had most of their leaves. And Jesus Christ, the house...A real mansion, it was. Grander than all the other houses around, half covered with red ivy. Big tall windows, steps going up to the front door, the lot. The curtains were drawn, but the house sort of glowed like vanilla fudge in the last of evening light. Just beautiful. Must be worth a bloody mint, especially with the housing market going through the roof right now. So why oh why oh why had the owners left the garden door open for any Tom Dick or Harry to amble in and do the place over? They must be bloody mental. No burglar alarm either, so far as I could see. That really got my goat—'cause guess who gets the job of picking up the pieces when the houses of the rich get broken into? The boys in blue. So I found myself walking up the stony path to give the owner a talking-to about domestic security.

My hand was on the knocker when a soft quiet voice said, 'Can I help you?' and I turned round to find this woman at the foot of the steps. She was about my age, blonde, with bumps in all the right places under a man's baggy granddad shirt and gardening trousers. Quite a looker, even in her wellies.

'Detective Inspector Edmonds, Thames Valley Police' walked down the steps. 'Good evening. Are you the owner of this property, madam?'

'Yes, I'm Chloe Chetwynd.' She held out her hand the way some women do, fingers together and knuckles upwards, so it's hard to shake properly. I noticed her wedding ring. 'How can I help you Detective...uh, oh God, forgive me, your name- it came and went.'

'Edmonds, Mrs. Chetwynd. Detective Inspector.'

'Of course, I...' Chloe Chetwynd's hand fluttered near her head. Then she asked the standard question: 'Has anything happened?'

'Not yet, Mrs Chetwynd, no; but unless you get a lock on that garden gate, something will happen. I could have been anyone. Think about it.'

‘Oh gosh, that gate!’ Chloe Chetwynd pushed a strand of waxy gold hair off her face. ‘It has a, a sort of...wire clasp thing, but it rusted away, and I meant to do something about it, but my husband died in June, and everything’s been a bit...messy.’

That explains a lot. ‘Right, well, I’m sorry to hear about your loss, but burglar’d leave your life one *hell* of a lot messier. Who else lives here with you, Mrs Chetwynd?’

‘Just me, Detective. My sister stayed on for a fortnight after Stuart died, but she has family in King’s Lynn. And my cleaner comes in twice a week, but that’s all. Me, the mice and things that go bump in the night.’ She did a nervous little smile that wasn’t really a smile.

Tall purple flowers swayed. ‘Do you have a dog?’

‘No, I find dogs rather...slavish?’

‘Slavish or not, they’re better security than a “wire clasp thing” I’d get a triple mortice lock fitted top, middle and bottom, with a steel frame, People forget a door’s only as tough as its frame. It’ll cost you a bit, but a burglary’ll cost you more.

‘A “triple mortar lock”?’ Chloe Chetwynd chewed her lip.

Jesus Christ the rich are bloody hopeless. ‘Look, down at the station we use a contractor. He’s from Newcastle-upon-Tyne so you’ll only catch one word in five, but he owes me a favour. Chances are he’ll drop by in the morning if I give him a bell tonight. Would you like me to call him?’

Chloe Chetwynd did a big dramatic sigh. ‘Gosh, would you? I’d be so grateful. DIY was never my forte, alas.’

Before I could reply, footsteps came pounding down the side of the house. Two kids were about to appear, running at full pelt, and I even stepped onto the lowest step to give them a clear run...

But the footsteps just faded away. Must've been kids next door and some acoustic trick. Chloe Chetwynd was giving me an odd look, however. 'Did you hear them?'

'Sure I did. Neighbours' children, right?'

She looked unsure and nothing made sense for a moment. Her grief must have turned her into a bag of nerves. Inheriting a big old tomb of a house can't have helped. I regretted not handling her a bit more gently earlier, and gave her my card. 'Look, Mrs Chetwynd, this is my direct line, in case of ... anything.'

She gave my card the once-over, then slipped it into her gardening trousers. Against her thigh. 'That's extremely kind. I – I feel safer already.'

The red ivy shivered. 'Grief's a bastard, it really is- pardon my French. It makes everything else harder.' I couldn't decide what colour Chloe Chetwynd's eyes were. Blue. Grey. Lonely as hell.

The woman asked, 'Whom did you lose, Detective?'

'My mum. Leukaemia. A long time ago.'

I felt all examined. 'Did your husband die in an accident?'

'Pancreatic cancer. Stuart lived longer than the doctors predicted, but... in the end, you know...' The evening sun lit the softest fuzz on her upper lip. She swallowed, hard, and looked at her wrist as if there was a watch there, though there wasn't. 'Gosh, look at the time. I've detained you long enough, Detective. May I walk you back to the offending door?'

We walked under a tree that'd shed lots of little leaves shaped like fans. I plucked a waist-high weed from the side of the lawn. 'Golly gosh,' sighed Mrs Chetwynd, 'I've let this poor garden go to rack and ruin, haven't I?'

'Nothing a little elbow grease couldn't put right.'

'I'll need industrial quantities of the stuff to tame this jungle, alas.'

'I'm surprised you don't employ a gardener,' I said.

'We did, a Polish chap, but after Stuart died he left to pursue other career opportunities. With a brand-new Flymo.'

I asked, 'Did you report the theft?'

She looked at her nails, 'I just couldn't face the kerfuffle. There was so much else to see to. Pathetic of me, really, but...'

'I only wish I'd known. So I Could've helped.'

'That's sweet of you' We passed under a trellissy thing with purple and white flowers hanging down. 'If it's not nosy of me,' she asks, 'were you in Slade Alley on police business when you found the door? Or were you just passing through, by chance?'

Famous Fred Pink'd slipped my mind the moment I set foot in the garden. 'Police business, as it happens.'

'Gosh. Nothing majorly unpleasant, I hope.'

'Majorly pointless, I suspect – unless the names Norah Grayer or Rita and Nathan Bishop mean anything to you, on the off chance?'

She frowned: 'Norah Grayer ... no. Odd name. Are the Bishops that husband and wife team who present the breakfast show on ITV?'

'No, I replied. 'Not to worry. It's a bit of a saga.'

We'd come to the end of the stony path but instead of showing me out, Chloe Chetwynd sat down on a low wall by sundial. 'My frantic social calendar just happens to be empty this evening,' she said, a bit foxily, 'if you're in the mood for telling me the saga, Detective.'

Why hurry back to my poky flat? I got my smokes out of my leather jacket. 'May I? And would you?'

'Yes, you may; and yes, I would. Thank you.'

So I joined her on the low wall, lit one for her, one for me. ‘Okey, Part One. Rita and Nathan Bishop were a mother and son who lived over near the station, and who disappeared in 1979. Enquiries were made at the time, but when the investigating officer found out that Rita Bishop was up to her eyeballs in debt and had relatives in Vancouver, it was assumed she’d skipped town, and the case died from lack of interest.’ A light breeze blew the woman’s cigarette smoke into my face, but I didn’t mind. ‘On to Part Two. Six weeks ago, a man named Fred Pink woke up in the coma ward of the Royal Berkshire Hospital.’

‘Now *him* I do know,’ said Chloe Chetwynd. ‘He was in the *Mail on Sunday*: “The Window Cleaner Who Came Back from the Dead”.’

‘One and the same.’ I tapped ash onto the top of the wall where a few ants were crawling around. ‘When not enjoying his fifteen minutes of fame, Fred Pink was down the town library, catching up on the local papers. Which is where he came across an article about the Bishops’ disappearance – and lo and behold, he recognised them. Or thinks he did. Says he even spoke with Rita Bishop, the mum, out there –’ I nod at the small black iron door ‘- in Slade Alley, around three o’clock, October twenty-seventh, 1979. A Saturday.’

Chloe Chetwynd looked politely astonished. ‘That’s precise.’

‘It was an unforgettable day for him, you see. After Rita Bishop had asked him if he knew where “Norah Grayer’s residence” was, Fred Pink lugged his ladder out of Slade Alley onto Westwood Road, where a speeding taxi knocked him into his nine-year coma.’

‘What a story!’ Chloe Chetwynd sort of sloughs off her wellies to let her feet breathe. ‘But if this Norah Grayer character really is minor gentry, she shouldn’t be so very difficult to track down.’

I made a gesture of agreement. ‘You’d think so, but our searches so far have only drawn blanks. Assuming she exists.’

Chloe Chetwynd inhaled, held the smoke in her lungs, and breathed out. 'Well, if she *did* exist, and *did* live around here, she'd probably live in Slade House – our house. Mine, that is. But Stuart and I bought the house from people called Pitt, not Grayer, and they'd lived here for years.'

'Since before 1979?' I asked.

'Since before the war, I believe, And as for me, in 1979 I was history of art postgrad living in Luxembourg and finishing a thesis on Ruskin. Of course, Detective, you're more than welcome to bring in the sniffer dogs, or dredge the pond, if you think there's anything sinister on the property...'

A squirrel darted across the clumpy lawn and vanished into a rhubarb patch. I wondered who the hell Ruski was. 'I don't think that'll be necessary, Mrs. Chetwynd. After everything Fred Pink's been through, my chief super thought we should do him the courtesy of following up his lead, but to be honest, strictly between you and me we're not really expecting anything much to come of it.'

Chloe Chetwynd nodded. 'That's decent of you, to show Mr Pink you're taking him seriously. And I *do* hope that the Bishops are alive and well somewhere.'

'If I were a betting man, I'd put a sizeable chunk on them being alive, well and solvent somewhere in British Columbia.' The moon was above the chimneys and TV aerials. My imagination opened one side of its dirty mac and showed me a picture of Chloe Chetwynd squirming on her back, under me. 'Well, I really ought to be off. I'll tell the contractor to come round the main entrance, shall I?'

'Whichever suits.' She stood and walked me the last few steps to the small black iron door. I drummed my fingers on it, wondering whether to go for her phone number, but Chloe Chetwynd then said this: 'Mrs Edmonds made a wise choice of husband, Detective.'

Oho? 'That area of my life's a bloody train wreck, Mrs Chetwynd. I'm dumped, single, with the bruises to prove it.'

‘All the best TV detectives have complex domestic lives. And really, address me as Chloe, if that’s allowed.’

‘Off duty, it’s allowed. Off duty, I’m Gordon.’

Chloe toyed with a button on the cuff of her granddad shirt. ‘That’s settled, then, Gordon. *Au revoir.*’

I stooped and sort of posted myself through the ridiculously small doorway to get back into Slade Alley. We shook hands over the threshold. Over Chloe’s shoulder I thought I saw movement and a blink or light in an upper window of Slade House, but I probably didn’t. I thought of my flat, of the washing-up in the sink, of the leaking radiator, of the copy of *Playboy* stashed behind my toilet brush, and wished I was inside Slade House now, looking over the twilit garden, knowing Chloe’d soon be coming back, cream-skinned under her clothes. ‘Get yourself a cat,’ I heard myself say.

She smiled and frowned at the same time: ‘A cat?’

Back on Westwood Road, the cars all had their headlights and wipers on, and raindrops splashed my neck and my not-quite-yet-bald spot. My visit to Chloe Chetwynd hadn’t been conducted exactly as per standard police protocol, I had to admit. I’d lowered my guard, we’d sort of flirted at the end, and Trevor Doolan would be most unchuffed if he’d heard me discuss Fred Pink the way I did; but now and then you meet a woman who makes you do that. It’s okay, Chloe Chetwynd can keep a secret, I can tell. Julie was blabbermouth – brash on the outside, emotional jelly on the inside – but Chloe’s the reverse. Chloe’s got this chipped outer shell but an indestructible core. That bit at the end when she smiled, or half smiled... Like when the lights come on at the end of a power cut and you think, *Hallelujah!* The way we sat down and smoked like it was the most natural thing in the world. Sure, Chloe Chetwynd has a few bob tucked away and her house is worth a fortune, and I don’t have a pot to piss in, but all she’s got in her life now are spiders, mice and memories of a sick husband. I may be an idiot in some respects but when it comes to women, I’m more experience than most guys. I’ve slept with twenty-two women,

from Angie Pike the Sheerness Bike to last month's Surrey stockbroker's bored housewife with a thing about handcuffs, and I could tell Chloe Chetwynd was thinking about me like I was thinking of her. As I walked back to my car, I felt fit and slim and strong and good and confident that something had just begun.

'Good evening, here are today's headlines at six o'clock on Saturday, October the twenty-ninth. Earlier today, US Secretary of State George Schultz announced embassy in Moscow is to be entirely rebuilt, following the discovery of listening devices in the walls of the building. President Reagan expressed his--' Who gives a shit, honestly? I turn off the radio, get out and lock my car. Same space as seven days ago, smack bang outside The Fox and Hounds. What a god-awful day. This morning a pisshead on speed attacked the desk sergeant just as I was passing and it took four of us to drag him to the cell-where the stupid bastard died an hour later. The toxicology report'll clear us, eventually, but we're already under the Spotlight of Shame courtesy of the Malik Enquiry – whose initial findings, we found out at lunchtime, have been leaked to the bloody *Guardian*. Force Ten Fucking Shit Storm Ahoy. Doolan said he'd 'do his best' to shield me from the flak. 'Do his best'? How half-assed does *that* sound? To add yet more grit to the Vaseline, a final demand for payment from Dad's care home arrived before I left for work, along with a final *final* demand from the credit card company. I'll have to extend my overdraft, come Monday. Or try to. The one ray of sunshine to brighten up this nightmare of a day was Chloe Chetwynd calling this afternoon. She sounded nervous at first, but I told her I'd been thinking about her since last Saturday. She said she'd been thinking about me, too – and at least two of my organs went Yes! So after leaving the office I got myself a twenty-quid haircut at a poofter parlour and drove here via Texaco, where they sell carnations and condoms. Be prepared and all that, right? I hurry along the pavement, whistling 'When You Wish Upon a Star', swerving to avoid first a jogger in black and dayglo orange running togs, then a guy my age trundling a push chair along. The brat's screaming blue bloody murder and the guy's face is saying,

Why oh why oh why did I shoot my wad into an ovulating female? Too late now, pal.

There's no sign of the traffic warden at the mouth of Slade Alley tonight. Into the cold alley I go, down to the corner, turn left, onwards twenty paces, and here we are again: one small black iron door. I give it a hefty shove but tonight it stays shut. No rattle, no give, no nothing. A new frame, concreted in, with freshly laid brickwork along the bottom edge. Nice work. You couldn't even jimmy in a crowbar, I set off down towards the Cranbury Avenue end of the alley to find the main entrance to Slade House, but I'm stopped by a click and a thunk from the door behind me. Here she is, stepping out through the munchkin-size doorway: 'Good evening, Detective Inspector.' She's wearing an Aztecky poncho thing over thigh-hugging black jeans, and holding something against her breasts. I come back, peer closer and see a small ginger cat. 'Ello 'ello 'ello,' I say. 'What's all this, then?'

'Gordon, Bergerac. Bergerac, Gordon.'

'"Bergerac"? As in Jim Bergerac, the TV detective?'

'Don't say it so incredulously. Getting a cat was your idea, so it seemed appropriate. He's too cute to be a Colombo, too hairy for a Kojak, too male for Cagney or Lacey, so I settled on Bergerac. Isn't he *adorable*?'

I look at the furry bundle. I look at Chloe's eyes. 'Totally'

'And how about my new improved door, Gordon: will it deter unwelcome visitors, do you think?'

'Unless they're packing knee-high anti-tank missiles, yes. You can sleep safe in your bed from now on.'

A little silver shell dangles on a black cord around Chloe Chetwynd's neck. 'Look, it's so kind of you to drop by. After I put the phone down I got in a tizzy about wasting police time.'

'This isn't police time. It's my time. I'll spend it how I like.'

Chloe Chetwynd holds Bergerac against her soft throat. I smell lavender and smoke and I get that off-road feeling you get when anything's possible. She's had her hair done, too. 'In *that case*, Gordon, if I'm not pushing my luck, would you mind inspecting the door from the garden side, too? Just to ensure that my state-of-the-art triple mortice lock meets industry standards...'

Chloe lowers the sizzling side of beef onto her kitchen table. I sniff it in, filling my head with the gorgeous salty, greasy aroma of dead cow, The table's old and massive, as is the kitchen. Julie used to drool over pictures of kitchens like this in that magazine she got. *Country living*. Oak beams, terracotta tiles, recessed spotlights, a view of the sloping garden, fancy blinds, a Welsh dresser with a collection of teapots, a cooker big enough to roast a small child, a Swedish stainless-steel fridge-freezer as vast as they have in American films and a built-in dishwasher. There's a fireplace with a big copper hood over it. 'You carve the meat,' says Chloe. 'That's the man's job.'

I get to work with the knife. 'This beef smells incredible.'

She brings over the roast veg. 'My mother's recipe: red wine, rosemary, mint, nutmeg, cinnamon, soy, plus a few secret ingredients that I can't reveal or I'd have to kill you.' Chloe removes the lid: parsnips, spuds, carrots, cubes of pumpkin. 'Spiced beef needs a wine with a bit of oomph. How about a punchy, dry Rioja?'

I make an *It's fine by me it it's fine with you face*.

'Rioja it is, then. I'm perritty sure I still have a Tempranillo '81 stashed away.' When Julie spoke about wine she sounded like a beautician with no O levels aping a wine buff, which is what she was. Chloe sounds like she's stating facts. She comes back and hands me the bottle and a corkscrew. With a glint in her eye? I twist the pointy bit into the cork and think carnal thoughts until the cork goes *Pop!* 'I love that sound.' Says Chloe. 'Don't you? Wine Nazis say that you let these heavy reds breathe for a quarter of an hour, but I say life's too short. Here, use these glasses...' 'Their crystal bases trundle over the wood. 'Pour away, Jeeves.'

I obey. The wine goes *glug-glug-glugglugglugglugglug*.

The tiramisu is a stunner, and I say so. Chloe dabs at a fleck of cream on her lip with her napkin. ‘Not too cloying, not too sweet?’

‘Like everything else you’ve fed me, it was perfection. When did you find time to train as a chef?’

Looking pleased, she sips her wine and dabs away the red stain with her napkin. ‘Flatterer.’

‘Flattery? What motive could I *possibly* have for flattering you? None, There. Case dismissed.’

Chloe pours coffee from a pot shaped like a dragon. ‘Next time – well, I mean, *if* you ever want to help me out with my over-catering again – I’ll do you my vodka sorbet. Tonight, I didn’t--’

Right here, right next to us, a girl calls out, ‘*Jonah!*’

Clear as a bell. But there’s no girl there. But – I heard her. Right here. A girl. She said, ‘*Johah!*’

There’s a clattery noise from the door-

I jump, my chair scrapes, tips and falls over.

The catflap’s swinging. It squeaks. It’s quiet.

Then I hear the girl again: ‘*Jonah?*’

I didn’t imagine that.

Again: ‘*Jooo-naaah!*’

I’m standing in a fight-or-flight crouch, but Chloe’s not looking shocked, and not looking like I’m a nutcase either. She’s watching me, calm and cool. My legs are trembling. I ask her, ‘Did you hear that?’ My voice is a bit manic.

‘Yes,’ If anything, she looks relieved. ‘Yes, I did.’

'A girl,' I check, 'right here, in the kitchen,'

Chloe shuts her eyes and nods, slowly.

'But... but you said you didn't have children.'

Chloe breathes in, breathes out. 'They're not mine.'

Which is clear as mud. *Adopted? Invisible?* "Who are they?"

'Her name's Norah. She's Jonah's sister. They live here.'

The hairs on my arms are standing up. 'I...you... *What?*'

Chloe takes one of my cigarettes. 'You hear a voice; there's no one here; it's a very old house. Any thoughts, Detective?'

I can't say the word 'ghost' – but I just heard what I just heard: a girl saying 'Jonah' when there's no girl here

'Those footsteps you heard last Saturday.' Chloe goes on, 'round the house. You thought they were kids next door, Remember?'

I'm cold. I nod once.

'There are no kids living next door, Gordon. That was Norah and Jonah. I think they're twins. Here. Smoke. Sit down.'

I do as she says, but my mind's reeling and my fingers are clumsy as I light my cigarette.

'I first noticed them back in January, this year. In the garden, as first, like you did; and like you, I assumed it was neighbours. Then one afternoon when Stuart was flat out and asleep after chemo – valentine's Day, as it happens - I was on the stairs when I heard a girl humming on the little landing, by the grandfather clock. But there was nobody there. Then a boy's voice called up from the doorway, '*Norah, your boiled egg's ready!*' And the girl said, '*I'll be down as soon as I've wound up the clock!*' I thought – or hoped, perhaps – they were kids who'd got in somehow, for a lark, for a dare, but... I was there, on the stairs, for heaven's sake. By the clock.'

It hasn't escaped my attention that Norah the invisible girl has the same name as Lady Grayer, but what this might mean, or whether it's a meaningless coincidence, who knows? 'Did your husband hear them?'

Chloe shakes her head. 'Never. Around Easter, Jonah and Norah – the "ghosts" – walked right through the kitchen, chattering away about a pony. Called blackjack, and Stuart was sitting right where you are. He didn't even look up from his crossword. I asked, "Did you hear that?" and he replied, "Hear what?" "Those voices," I said. Stuart gave me a weird and worried look so I pretended I might've left a radio on upstairs.' Chloe lights her cigarette and gazes at the glowing tip. "Stuart was biochemist, an atheist, and he just didn't do ghosts. A few weeks later we had a dinner party here, and as I served up the starters I heard Jonah and Norah walk right by, singing, "*Here comes the bride, a million miles wide*" and giggling like drains, Loud as real children. We had eight guests sitting around the table, but not one of them heard.'

In the fireplace the flames snap. My CID brain telexes in the word *schizophrenia*. But I heard the voice too, and I sure as heck never heard of shared schizophrenia.

Chloe empties the last of the wine into our glasses. 'I was terrified I was losing my marbles, so – without telling Stuart – I visited three separate doctors, had a brain scan, the works. Nothing sinister showed up. I was Stuart's round-the-clock career; he was going downhill fast, so two of the three consultants put it down to stress. One told me the voices were caused by an unfulfilled yearning for children, I didn't g' back to him.'

I drink the wine. I puff on the cigarette. 'So apart from me, nobody else has heard them?'

'That's right. I – I can't tell you how relieved I was, last Saturday, when I saw you'd heard them too. How less lonely I felt. *God*, just to be able to discuss them like this, without being afraid you'll think I'm a nut... You've got no idea, Gordon.'

Blue eyes. Grey eyes. ‘Hence my invitation?’

A shy little smile. ‘Not the only reason. Don’t feel exploited.

‘I don’t. Hey, Bergerac sensed them, too. He legged it.’ I pour myself coffee from the silver pot. ‘Why do you stay here, Chloe? Why don’t you sell up and move somewhere...less haunted?’

Chloe grimaces the way I’ve noticed she does when faced with a thorny question. ‘Slade House is home. I feel safe here, and ... it’s not as if Norah and Jonah go “*Wooooooh*” or drip ectoplasm or write scary messages in mirrors. I... I’m not even sure they know I’m here. Yes, I hear them, once or twice, every one or two days, but they’re just going about their business.’ Chloe balances a teaspoon on a dish. ‘There’s one other voice I call Eeyore because he’s always so negative, but I’ve only heard him a handful of times. He mumbles things like “*they’re liars*” or “*Run away*” or stuff that makes no sense, and I suppose he’s a bit disconcerting, but he wouldn’t qualify as a poltergeist. I’m not leaving Slade House just because of him.’

Bergerac rubs his back against my shins. I hadn’t noticed him come back in. ‘I still think you’re made of sterner stuff than most people, Chloe. I mean ... well ... *ghosts*.’

Chloe sighs. ‘Some people keep boa constrictors, or tarantulas; surely that’s weirder and scarier and riskier than my innocuous housemates? I’m not even convinced they’re real “ghosts” at all.

‘Innocuous’ means ‘harmless’. If I’m not wrong ‘If they’re not ghosts, what are they?’

‘My theory is that they’re ordinary children, living in their own time, doing their thing, whom I overhear. Like the telephone lines of our times have crossed. The wall between our “now” and their “now” is thin. That’s all.’

The big window shows a reflected kitchen with a ghostly Chloe and me superimposed onto a dark garden. ‘If I hadn’t heard them myself,’ I say, ‘I’d be thinking you’d watched too many episodes of *Tales of the Unexpected* or

something. But ... I *did* hear them. Have you thought of finding out who used to live in Slade House? Maybe you'd find a pair of twins called Jonah and Norah.'

She rolls up her napkin. 'I've thought about it, but since Stuart died, I just haven't had the get-up-and-go' Chloe makes an apologetic face. I realise I want to kiss it.

Bergerac nestles into my crotch. May his claws stay retracted 'The property records at the town archives go back to the 1860s' I tell Chloe. 'We – CID, I mean – consult them now and then, I've got tame archivist called Leon who looks into certain matters for me, without asking the whys and wherefores. A big old house like this leaves footprints in local history. Shall I have a quiet word?'

'First a door fixer, now an archivist.' Chloe looks impressed. 'You're a one-man *Yellow Pages*. Yes please, I'd be jolly grateful.'

'Leave it with me.' I stroke Bergerac. He purrs.

My host reties her hair. 'Honestly, Gordon. Most men would be dashing for the door by now.'

I breathe out a cloud of smoke. 'I'm not most men.'

Me and Chloe look at each other longer than you're normally allowed to. She reaches over and puts my dessert plate onto hers, 'I knew that telephoning you earlier was a smart move.'

I wish I had a snappier line than 'More coffee?'

'Golly, no. I shan't be able to sleep for *hours*.'

Exactly, I think. 'Then let me do the washing-up.'

'That's why God made dishwashers, my friend.'

I notice her wedding ring is off. 'Then I'm jobless.'

Blue eyes. Grey eyes. 'Not necessarily'

Rasping and gasping for breath, soaked, salty and sticky, I collapse onto her pillow. I'm fed, I'm fed, I'm fed. And the finest thing to be in God's glorious creation is a youngish well-fed male. We just lie there for a while until our breathing and heart rates slow down a little. I say, 'If you let me have a rerun, I'll pace myself a bit better.' Chloe tells me, 'Make an appointment, I'll see if I can *squeeze* you in,' which makes me laugh so my deflating truncheon slips out. She gives me a fistful of tissues and rolls onto her side, dabbing her own loins and wrapping herself in the gluey sheet. She didn't tell me to use a condom, so I didn't: a bit of a risk. But it's her risk, not mine, and any successful businessman'll tell you, risk transfer is the name of the game. The four-poster bed is hung with maroon curtains so everything's warm and dark and smothered. I tell her, 'Well. Your triple mortice lock most definitely meets industry standards.'

She biffs me gently with the back of her hand.

'Serious crime, that – assaulting a police officer.'

'Ooh. Will you get out your handcuffs?'

'Only in my smuttiest dreams.'

Chloe kisses my nipple. 'Then sleep.'

'Fat chance of that, lying next to a naked goddess.'

She kisses my eyelids. 'Sweet dreams, Detective.'

I Yawn, enormously. 'I'm honestly not sleepy...'

Next time I wake, she's gone. My meat and two veg are simmering nicely. In the walls, ancient plumbing's groaning, and water's slapping the floor of a nearby shower. I find my watch under a pillow: 1.30. The wee small hours. No problem, it's Sunday. I'm not due in to the office till Tuesday, bugger Tuesday, Bugger work. Bugger the Malik Enquiry. Bugger Trevor Doolan. Bugger the Great British Public. Me and Chloe should stay in and do this all Sunday, all week, all month ... only

something's niggling me. What? A thought. This one: why is this classy, clever, sexy-as-hell female falling into bed with a guy she hardly knows? This happens in Pornland or in men's bullshittery, but here in the real world, women like Chloe simply don't shag men on a second encounter. Do they?

Hang on, Gordon Edmonds, hang on. 'Second encounter'? This is your *Fifth* visit to Slade House, you plonker. Count the meals: on the first Saturday, Chloe cooked steak; second Saturday, cod on shredded potatoes; venison and Guinness pie on the third; last week was pheasant; and tonight, roast beef. There. See? Five dinners, five Saturdays, five bottles of wine, and five long talks for hours about big stuff and small stuff and stuff in between: childhoods, attitudes, politics; her deceased husband and my ex-wife; John Ruskin, the Victorian scholar of art. You've been phoning each other every night just to say 'Goodnight' and 'Sweet dreams' and 'Can't wait till Saturday'. It's not been a long courtship, true, but it's been intense, sincere and not remotely slutty or porny. You're a good-looking cop and you're obviously amazing in bed. What's the problem? Chloe Albertina Chetwynd loves you.

I don't love her, not yet, but love grows out of sex, in my experience. The more you get into a woman, the more you get into her. Who knows? We could end up getting married. Imagine owning Slade House, or half owning it. Who cares about three little spooks? The fact that I hear them makes me special in Chloe's eyes. Slade House is way bigger than Trevor Doolan's executive home up on his hill with his well-paid Conservative Club neighbours. If the Malik Enquiry throws me to the wolves, Slade House'd be my lifeboat, my fuck-off money. How much is it worth? £100,000? £120,000? Fortunes change hands every day, all the time, via business, via the football pools, via crime or yes, via marriage, I'll give Chloe security and fill the manshaped hole in her life; she'll offer me financial security. Seem like a fair deal. 'Goooooorrnnnn-donnn!' Her voice finds me from a nearby room. 'Are you awake?'

I shout back to her, 'I am now – where are you?'

'Dans la douche, and I can't unscrew this shampoo...

You cheeky little minx. 'Oh can't you indeed?'

'I'm a damsel in distress, Gordon. Up the stairs.'

There's a man's furry brown dressing gown on the bed. Probably Stuart's, but hey, now I've had his widow, why should he care if I have his dressing gown as well? I put it on, slide off the bed and slip through the thick red drapes, cross the odd round room and find myself on a square landing. To my left's a grandfather clock, to my right, stairs lead down to the hallway, and up ahead, more stairs climb past some pictures to a pale door at the top of the house where a soapy Chloe Chetwynd awaits her Knight in Shining Armour. 'Are you coming, Gordon?' Oh, I will be, I will be. Up I climb, two steps at a time, past a portrait of a teenager in a beaten-up leather jacket, with dark oily hair and narrow eyes like he's half Chinese. The next picture is of a young woman dolled up to the nines and with a honey-blonde hairdo like a backing singer from a sixties girl band. She's got a dreamy smile that reminds me of Julie when she wasn't being a neurotic bitch so I stop and brush her lips with mine, just 'cause I can. The third portrait up from the landing's of a boy of about thirteen. Sandy hair, big nose, sulky, not at ease in his skin, or that tweed jacket and bow tie that you suspect his pushy mother made him—

It's Nathan Bishop. It can't be. It is My heart's juddering and I feel sick and weightless. Nathan Bishop, as seen by Fred Pink in Slade Alley in 1979. Nathan Bishop, whose photo Fred Pink cut out of the newspaper. Trevor Doolan got Debs to photocopy it and pin it above our desks, so Famous Fred Pink could see how seriously the Thames Valley Force was talking his lead. *She's lying*, says a sulky voice in my ear canal, clear as anything. I jump; nearly fall; crouch; look round. Nobody. *She'll take your life, and more ...*

Stairs going up; stairs going down; nobody's here

I try to un-tense myself, I imagined it. That's all

You may find a weapon in their cracks, says the voice.

This one's not like Jonah or Norah in the kitchen. This voice is addressing me. I don't know how I know but I know

The cracks they throw the scraps down, says the boy

Cracks? Scraps? Weapon? I manage to mutter, 'Who are you?' but as I'm saying it to the portrait of Nathan Bishop, the smarter part of me thinks it knows.

I'm not a lot, says the boy. I'm my own leftovers.

'Why will I' – what am I doing, talking to a picture of a vanished boy? – 'why'll I need a weapon?'

The grandfather clock's ticking, far far below.

It's all in my head. It's not. Each word's a throb of pain.

For you, it's too late, says the boy. But pass it on.

'Pass it on to who?' I ask the voice that may or may not be real.

The next guest ... I'm finished now ... I'm all used up.

I say, 'Hello?' but the boy's gone. I crawl backwards up the stairs, away from Nathan Bishop's portrait, until my eyes lock onto the next one which also recognise instantly 'cause it's me, Gordon Edmonds. I ought to be totally freaked out by this, but there's only so many shocks you can take before your, I dunno, circuits burn out. So I just gape, like a total bloody lemon. I gape at the more-real-than-real picture of gaping Gordon Edmonds, in a brown furry dressing gown, with my buzz-cut hair, my retreating hairline, my kind-of-leaner-fitter-better-looking-Phil-Collins face, with bloody creepy skin-tone blanks where my eyes should be. I stare until I think; *You should get out of this house. You don't know what you're dealing with.* But that's idiotic as well as chickenshit. Run off, cause Chloe painted your portrait? I try to think, but it's not easy. My brain's sort of numb. If Chloe painted my portrait, she painted the others. If Chloe painted the others, she painted Nathan Bishop. Meaning she lied about not knowing his name. Meaning ...

Chloe's a killer? Get a grip, I've interviewed three of four serial killers, and Chloe's nothing like those faces-gobbling fucks. Look again. Yes, Chloe painted me as a surprise, but it doesn't follow that she painted the other pictures. The other pictures look like they were painted a long time ago. They must have been hanging here when Chloe and Stuart bought the place from the Pitts. That explains it. Sort of. They don't have titles or signatures, so Chloe couldn't've known she's passed Nathan Bishop every time she uses these stairs. And I didn't show her the boy's picture last week in the garden; all I did was tell her his name.

What about the voice I just heard, warning me to get out?

What about it? Just 'cause you hear a ghostly voice, that doesn't mean you have to take what it says as Gospel. Maybe the voice I just heard wasn't Nathan Bishop but the one Chloe called Eeyore. *Anyway*, how do I *know* I heard it?

Here's what you do: get Chloe out of the shower, tell her she owns a portrait of Nathan Bishop, assure her she's not a suspect, and first thing tomorrow call Chief Super Doolan at home. He won't be best pleased at first, and it'll be a bit embarrassing when everyone at the station discovers I've been shagging Chloe, but once Doolan learns that Fred Pink's lead might not be such a neon-bright red herring after all, he'll change his tune soon enough.

Sorted, then, In we go.

But on the other side of the pale door, I find not a bathroom with Chloe in a shower, but a long dark attic. A long dark attic that's some sort of ... *prison*? That's sure as hell what it looks like. Three-quarters of it's caged off by thick, sturdy bars, an inch thick and an inch apart. I can't see how far back the attic goes 'cause it's so dark. A faint bit of light comes in from two skylights, on the 'free' side of the bars above where I am, but that's it. The attic smells of bad breath and pine disinfectant, a lot like the cells, down the station. My thumb finds a switch to flick, and a light comes on behind the bars. It's a weak bulb, high up I make out a bed, a washbasin, a sofa, a table, a chair, a toilet cubicle with the door ajar, an exercise bike and someone stirring on the bed, half hidden in blankets and shadow, The attic's

only about five metres wide but it goes back a long way, maybe the full width of Slade House. I press my face against the bars to peer in the best I can and I say, 'Hello?'

He or she – I can't see which – doesn't reply. A mad relative? How legal is any of this? I'm going to have to report it in the morning

I try again. 'Hello? What're you doing up here?'

I hear breathing, and the camp-bed squeaks.

'Do you speak English? Do you need any help? Do--'

A woman's voice cuts in: 'Are you real?' A brittle voice

Not the sanest opening question. The bed's halfway down the attic, and I can't see much – a cheekbone, a hand, a shoulder, a flop of grey hair. 'My name's Gordon Edmonds, and yes, I'm real.'

She sits up in bed and hugs her knees. 'Dream-people always say they're real, so pardon me for not believing you.' The woman sounds frail and sad but well spoken. 'Once I dreamed that Charlie Chaplin came to rescue me with a pair of giant nail clippers.' She squints my way with a face that hasn't smiled for years. 'Vyvyan Ayrs drilled a hole in the roof, once. I climbed out of the hole and he strapped me onto his hang-glider, and we flew over the English Channel to Zedelghem. I cried when I woke up.' A radiator groans. "Gordon Edmonds. You're new.'

'Yes, I am.' She's talking like a mental case. 'So ... are you a patient?'

She scowls. 'If you're real, you'll know who I am.'

'Not true, I'm afraid. I'm real, and I don't know you.'

The woman's voice turns harsher; 'The Monster wants me to think I'm being rescued, Doesn't she? It's her little entertainment. Tell her I'm not playing.'

'Who wants you to think you're being rescued?'

'The Monster's the Monster. I don't say her name,'

Her name? A nasty thought creeps up – Chloe – but there'll be a logical explanation. 'Sweetheart, I'm a copper. Detective Inspector Gordon Edmonds, Thames Valley Force, CID. Can you just tell me why you're here? Or at least, why you think you're here?'

'A detective in a dressing gown. Undercover, is it?'

'It doesn't bloody matter what I've got on – I'm a copper.'

She gets out of bed and floats towards the bars in a nightie. 'Liar.'

I step back, just in case she's got a knife. 'Love, *please*. I ... just want to know what the story is. Tell me your name at-least.'

One mad eye appears in the inch between two bars. 'Rita.'

The sentence says itself like a conjurer's hanky pulled out of my mouth: 'Oh, sweet bloody hell, don't tell me you're Rita Bishop ...'

The woman blinks. 'Yes. As you know perfectly well.'

I peer closer, and summon up the other photocopied picture Debs pinned above our desks. Oh, Jesus. Rita Bishop's aged, badly, but it's her. 'After all these years' – her breath smells vinegary – 'does the Monster downstairs still get a kick from these pantomimes?'

I feel like I've lost half my blood. 'Have you' – I'm afraid of the answer – 'have you been in this attic since 1979?'

'No,' she sneers, 'First they hid me away in Buckingham Palace; then a fortune-teller's booth on Brighton pier; then Willy Wonka's--'

'*Okay!* Okay' I'm trembling. 'Where's Nathan? Your son?'

Rita Bishop shuts her eyes and forces out her words: 'Ask *her!* Ask Lady Norah Grayer, or whatever name she's going by this week. She's the one who lured us to Slade House; who drugged us; who locked us up; who took Nathan away; who won't even tell me if my son's still alive or not!' She folds over and lies in a silent crying heap.

My mind's jolted and clattery: Chloe Chetywnd? Norah Grayer? Same woman? How? How? The paintings? Why? Why bring a CID officer up to bed? Why lure him up the stairs where he'll see the paintings? Makes no sense. What I do know is that Slade House isn't a police station, a prison or a psychiatric ward, and it looks like we have a case of illegal imprisonment here. Ordinarily – ha, 'Ordinarily' – I'd go back to my car, radio for backup and warrants and return in a couple of hours, but in this mad bugger's scenario, where I may – *may* – have just shagged a thirty-one-year-old killer-slash-abductress-slash-whatever-the-fuck-she-is, I'd rather get Rita Bishop safely away first and call in a code 10 to Slade House after. If I'm wrong and Trevor Doolan de-bollocks me then so be it. 'Mrs Bishop. Do you know where the key is?'

She's still a softly sobbing mess on the floor.

I notice the sound of the shower's stopped.

'Mrs Bishop – help me help you – *please*.'

The woman lifts her head and fires hate-rays at me: 'As if you'll just unlock this door after nine years. *As if*.'

For Christ's sake. 'If I am who I say I am, you'll be out of Slade House in two minutes and I swear on all that's holy, Mrs. Bishop, I'll have armed officers in there within thirty minutes and "the Monster" in custody, and in the morning CID and Scotland Yard and Forensics on Nathan's trail, so will you *please just tell me* where the key is? Right now I'm your only chance of seeing your son again.'

Something in my voice persuades Rita Bishop to give me a chance. She sits up. 'The key's on the hook. Right behind you. It amuses the Monster that I can see it.'

I turn round: a long, thin, shiny key. I take it, and fumble, and drop the thing. It hits the floorboard with a pure note. I pick it up and find the steel plate in the cage door and push the key into the keyhole. It's well oiled and the door swings open and Rita Bishop staggers to her feet and backs off and sways forwards and

stares like she can't believe it. 'Come on, Mrs Bishop, I whisper, 'out you come. We're leaving.'

The prisoner takes uncertain steps to the cage door where she grips my hand, and steps out. 'I, I...' Her breathing's all raspy.

'Easy does it,' I tell her. 'It's okay. Do you know if ... if "she", "they", if they've got weapons?'

Rita Bishop can't answer. She's gripping my dressing gown, quivering 'Promise me, *promiseme*, I'm not dreaming you.'

'I promise. Let's go.'

Her fingers dig into my wrist. 'And you're not dreaming me?'

I stay patient; if I'd been locked up for nine year, I'd be off my rocker too. 'I guarantee it. Now let's get out of here.'

She releases me. 'Look at this, Detective.'

'Mrs Bishop, we need to leave.'

Ignoring me, she holds up a lighter.

Her thumb flicks and a thin flame ...

...grows longer, paler and still a freeze-frame. It's not a lighter any more, it's a candle, on a chunky metal base with writing all over it, Arabic or Hebrew or Foreign. The cage has gone. All the furniture's gone. Rita Bishop's gone. The candle's the only source of light. The shrunken attic's black as inside a coffin deep inside a blocked-up cave. I'm kneeling, I'm paralysed, and I don't know what's happening. I try to move but no joy. Not even a finger. Not even my tongue. My body's the cage now, and I'm the one locked in. The only things working are my eyes and my brain. Work it out then. Nerve gas? A stroke? I've been Mickey Finned? God only knows. Clues, then, Detective? There're three faces in the dark. Straight ahead, across the candle, there's me in a dead man's dressing gown. A mirror, obviously. On my left

there's Chloe, in a hooded padded robe thing. On my right there's ... a male Chloe. Chloe's twin, I'm guessing – this blond guy, dressed in a robe thing like Chloe's, handsome in a sort of gay model Hitler Youth way. Neither of them is moving. A few inches from the candle flame there's a brownish moth. Just frozen in the air, frozen in time. I'm not dreaming. That's about all I'm sure of. So is this the story of how Gordon Edmonds lost his mind?

Time passes. I don't know how much. The candle hisses and its white flame sways this way and that. The moth flaps around, in and out of the dark; now I see it, now I don't. 'You're smirking, Brother,' says Chloe, if that's her real name. This woman has the same face as the one who served me tiramisu but while her voice before was smooth and woolen, now it's a rusty jackknife.

'I am not smirking,' objects the man, moving his legs like they've got pins and needles.

I try to move too. I still can't. I try to speak. I can't

'You're a damned liar, Jonah.' Says Chloe. She holds up her hands like they're a pair of gloves she can't make up her mind about. 'I didn't smirk when you serviced that hair dresser two cycles ago. And you really *did* exchange fluids; I only threw this dog-in-heat -' she gives me a disgusted, sideways look '- an imaginary bone.

'*If* I smiled,' says the man, 'it was a smile of pride at your performance in my sub-orison. You played the neurotic widow to perfection. The attic cage was one of my finest *mise-en-scènes*, I think we'll agree, but Meryl Streep herself could not have delivered the role of poor Mrs Bishop with finer aplomb. Why, I scarcely noticed the prickly creature, all those year ago. Her voice hurt my ears. Why the long face, Sister? Yet another Open Day has gone swimmingly, or operandi has proven itself robust, our pheasant is plucked and basted, yet you're looking all .... Vinegary,'

'The operandi is an improvised hotchpotch, too reliant—'

'Norah, I beg you, we're about to dine: can't we just—'

‘—too reliant upon luck, Jonah. Upon nothing going wrong.’

The man – Jonah – looks at his sister – Norah – with fond smugness. ‘For fifty-four years, our souls have wandered that big wide world out there, possessing whatever bodies we want, living whatever lives we wish, while our fellow birth-Victorians are all dead or dying out. We live on. The operandi *works*.’

“The Operandi works provided our birth-bodies remain here in the lacuna, freeze-dried against world-time, anchoring our souls in life. The operandi works provided we recharge the lacuna every nine years by luring a gullible Engifted in to a suitable orison. The operandi works provided our guests can be duped, banjaxed and drawn into the lacuna, Too many *providedes*, Jonah. Yes, our luck’s held so far. It can’t hold forever, and it won’t.’

I’ve got no idea what they’re on about, but Jonah looks properly pissed off. ‘Why this illuminating lecture now, Sister?’

‘We need to make the operandi proof against mischance and enemies.’

‘What enemies? Thanks to my insistence on isolation, not even the Shaded Way know about us. Our life-support system works: why tamper with it? Now, supper is served.’ Jonah looks my way. ‘That would be you, Detective Plod.’

I try but I can’t move, or fight, or beg. I can’t even shit myself.

‘You’ve stopped breathing,’ Jonah tells me, matter-of-factly.

No no no, *I must be breathing*, I think. *I’m still conscious*.

‘Not for much longer,’ replies Jonah. ‘After four minutes without oxygen, brain damage becomes irreversible, and although I don’t have my watch on me, I’d say you’ve had two. You’d die after six minutes, but we intervene prior to the final agony. We’re not sadists.’

I feel like I’m plunging upwards. *What did I do to deserve this?*

‘What does “deserve” have to do with anything?’ Norah Grayer lifts her sharp eyebrows. ‘Did the pig whose smoked flesh you ate at breakfast “deserve” her

fate? The question's irrelevant. You desired bacon and she couldn't escape the abbatoir. We desire your soul to power our operandi, and you can't escape our lacuna. That's it.'

Men who scare easily don't last long in the force, but now I'm scared as hell. Although religion always struck me as daft, suddenly it's all I've got: *If they're soul-stealers, pray to God. How does it go? Our father ...*

'Splendid idea,' says Jonah. 'I'll do you a deal, Detective Inspector. If you recite the Lord's Prayer from start to finish – Book of Common Prayer version – you win a Get Out of Jail Free card. Go on. See how far you get,'

'This is juvenile, Brother,' sighs Norah.

'Fair's fair, he should have a chance, On your marks, Plod; get set; "*Our father, which art in heaven*" ... Go on.'

This Jonah's a skunk and a snake, but I've got no choice. '*Our father, which art in heaven, hallowed be thou name —*'

'Was that "thou" or a "thy" you quoth?' asks Jonah.

I have to play this bastard's game. I think, '*Thy.*'

'Bravo! Onwards, onwards. '*Hallowed be thy name*" '

What's next? '*Thy kingdom come, thy will be done on earth, as it is in heaven. Give us this day our daily bread, and lead us not into temptation, and forgive us our trespassers, as we—*'

'Ooooo! "Trespassers" as in "Git orf my larrnd!" or "trespasses" as in "transgressions"? Former or latte? Person or act?'

Jesus, I want to glass his sodding face. I think, "*the act.*"

Plod's on a roll! *Forgive us our trespasses ...*'

'*As we forgive those who...who...who...*'

'What's this? A thought-stutter or an owl impression?'

'Who trespass against us. For thine is the kingdom, the power and the glory, forever and ever, *Amen*.' I've done it. I look at him

The bastard actually smiles. 'Alas, it's "forgive 'them that' *trespass against us*"; temptation come after trespasses; and you forgot the "deliver us from evil" bit. Ironically.'

I'm going to die.

This hour.

Now. Me.

'The point of that little interlude being ... ?' asks Norah.

'A sprinkle of last-minute despair gives a soul an agreeably earthy aftertaste. Ready when you are, Sister?'

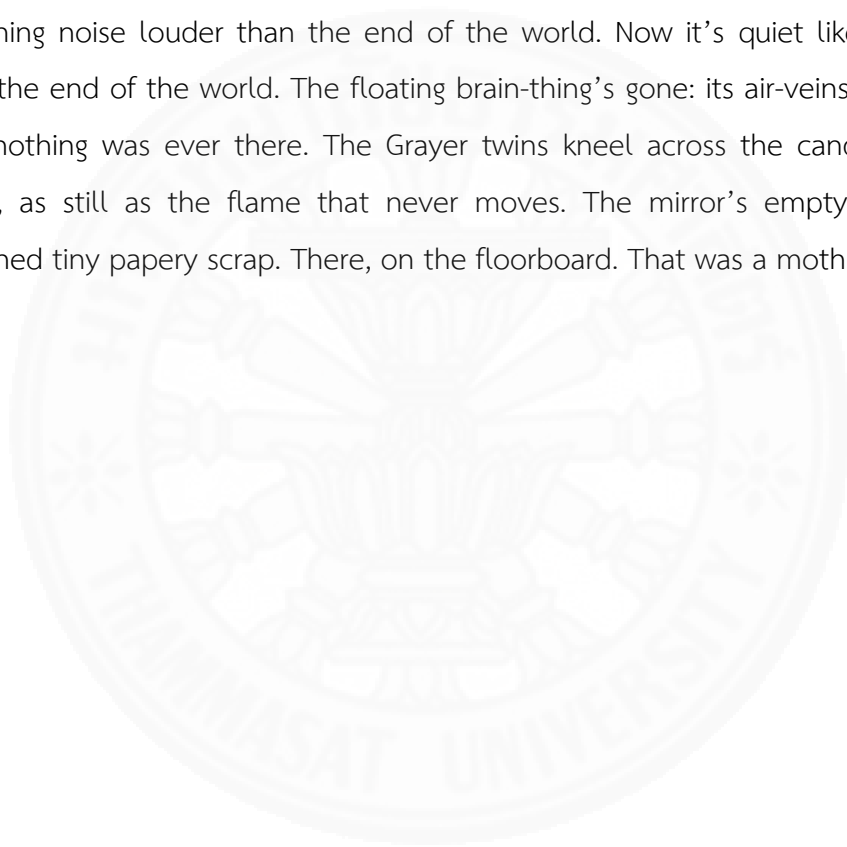
Norah mutters, 'I'm always ready,' and the Grayer twins begin tracing symbols in the air. They're chanting, too, a chant in a language I don't know, and something appears above the candle flame, a bit above eye level: a bruise in the air, a bit above eye level: a bruise in the air, a glowing lump, lit reddish from inside, beating like a heart, big as a brain. Worms or roots or veins snake out from it. Some grow towards the twins, and several come my way and I try to pull my head back or swat them away or even shriek or shut my eyes but I can't; they enter my mouth, my ears, my nostrils, like sharp tiny fingers, and get to work inside me. I feel a nail or pain sink into my forehead, and in the mirror I see a black dot there ... Not blood. Seconds pass. Something oozes out and hovers there, a blob the size and shape of a golf ball, right in front of my eyes. It's almost see-through, like gel, or egg white, and filled with shiny grains of dust, or galaxies, or...

God, It's beautiful.

Jesus, it shimmers.

It's alive, it's mine...

... the twin's faces loom up, Jonah to my left, Norah to my right, smooth-skinned, hungry, pursing their lips like whistlers, sucking, so sharply, that my soul – what else could it be? – is slowly but surely stretched like Blu-Tack. Half my soul streams like smoke into Norah's mouth and half into Jonah's. I'd sob, if I could, or I'd say *I'll get you'll kill you I'll make you pay*, but I'm just the residue of Gordon Edmonds now. I'm his husk. I'm his flesh-and-skin suit. The twins gasp and let out soft groans like junkies shooting up when the drug hits the bloodstream. Now there's a rushing noise louder than the end of the world. Now it's quiet like the morning after the end of the world. The floating brain-thing's gone: its air-veins are gone too. Like nothing was ever there. The Grayer twins kneel across the candle from each other, as still as the flame that never moves. The mirror's empty. Look at the scorched tiny papery scrap. There, on the floorboard. That was a moth. Once.

ฉบับแปล

เรื่อง “บ้านคูตวิญญาน” โดย เดวิด มิทเชลล์

อัศวินผู้ถูกพรากวิญญาน¹2531²

‘สายัณห์สวัสดิ์ดีกับชาวเด่นเย็นนี้ ณ เวลา 6 นาฬิกา ของวันเสาร์ที่ 22 ตุลาคม นาย ดักลาส เฮิร์ด รัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทย ปฏิเสธที่จะรับคำวิพากษ์ในเรื่องการแทรกแซงของรัฐบาล ต่อการถ่ายทอดสดบทสัมภาษณ์สมาชิกพรรครีพับริกันไอร์แลนด์ ในการแถลงข่าวในวันนี้ ณ ถนน ดาวน์นิง รายงานโดย ซินน์ เฟียน ทั้งนี้ นายดักลาส กล่าวว่า---’ ผมปิดวิทยุ ลงจากรถ และมองไปที่ ร้านนั่งดื่ม ‘สุนัขจิ้งจอกและสุนัขล่าเนื้อ’³ ความทรงจำเก่าๆก็หวนย้อนกลับมา ครั้งหนึ่งผมและจูลีเคย แวะเข้าไปนั่งดื่มในร้านนี้ ตอนนั้นเรากำลังตามล่าหาบ้านพักอาศัยกันอยู่ แล้วก็ได้ไปดูบ้านหนึ่งบน ถนนแคเรนเบอร์รี่ในถนนถัดไป ซึ่งเท่าที่ฟังจากพวกนายหน้าแล้ว ก็ดูท่าทางจะน่าอยู่ใช้ได้ แต่พอเห็น แล้ว กลับเป็นสภาพโคตรทุเรศ⁴ ขึ้นเหม็น อิมครีม สวนที่มีก็เล็กมาก จะฝั่งสักศพก็ยังไม่ได้ สภาพน่า หดหู่ นั่นทำให้เราต้องหาแอลกอฮอล์มาช่วยชีวิต⁵ โดยด่วน เพื่อที่จะสามารถขับรถกลับบ้านได้ แต่ช่าง เหยอะ นั่นมันก็ห้าปีมาแล้ว ห้าปีกับครึ่งหนึ่งของงานแต่งงาน ครั้งหนึ่งของอันนิมูนอันแสนจะจัดซัดที่เว นิส งานฉลองคริสต์มาสสิ่งงานกับเพื่อนหัวขี้ขลาดแสนจะน่ารำคาญของจูลี ญาติโกโหติกาคลังกอด ต้นไม้ อาหารเข้าธัญพืช⁶ อีกลีบห่าถั่วย ไวน์สองร้อยห้าสิบขวด ตัดผมสามสิบครั้ง เครื่องปั้นนมปังสาม เครื่อง แมวสามตัว การเลื่อนตำแหน่งสองครั้ง รถเก๋งบ้าน⁷ หนึ่งคัน ดูเร็กซ์⁸ สองสามกล่อง หามหอมพัน ลูกเหม็นสองรอบ เถียงเรื่องจีปาถะอีกเป็นโหล แล้วก็เจอข้อหาทำร้ายร่างกายหลังจากนั้นไปอีกหนึ่ง ซึ่ง ตอนนี้อยู่ก็ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านของเรา พร้อมวิวทิวป่าและม้า ส่วนผมก็อยู่ห้องชุดหลังอาคารจอดรถ หลายชั้น คุณจัสติส โจนส์ บอกว่า ผมน่าจะโชคดีแค่นั้นแล้วที่ไม่โดนถีบออกมา ขอขอบคุณพระเจ้าจริงๆที่ ผมกับจูลีไม่ได้มีลูกด้วยกัน ไม่อย่างนั้นเธอคงจะไถเงินค่าเลี้ยงดูเด็ก แล้วก็ค่าชดเชยจากการ ‘เสียโฉม’ ของเธอแน่นอน ผู้หญิง⁹ เอาแต่ได้ จบไปแล้วห้าปี ในช่วงพริบตาเดียว

ผมออกเดินไปที่ถนนเวสต์วูด ตาเบิกกว้าง ผมถามหญิงที่ใส่กระโปรงสั้นตัวสั้นจุกับเสื้อ ใต้อันขาสัตว์เกี้ยวซึ่งดูจากท่าทางแล้ว ผมกล้าพนันด้วยเงินสิบปอนด์เลยว่าหล่อนเคยได้ยินเกี่ยวกับตรอก สเลต แต่หล่อนกลับส่ายหน้า แล้วจั่วอ่าวจากไปโดยไม่รีรอ นักวิ่งวิ่งผ่านไปเห็นเป็นสีส้มกับสีดำในแวบ หนึ่ง แต่ก็กะ พวกนักวิ่งมันก็ไม่ได้ความ¹⁰ อยู่แล้ว เด็กเอเชียสามคนไถสเก็ตบอร์ดแล่นผ่านไป แต่ผมก็ เอื่อมกับญาติๆแขกของผมมาหนึ่งวันเต็ม จนซีเกียจะเอ่ยปากถาม จริงๆแล้วพวกกลุ่มหน่วยงาน ต่างๆก็กรีดร้องต่อต้านการเหยียดเชื้อชาติกันอยู่นะ แต่ผมก็อยากให้มีการจัดระเบียบหน่อยกับเมืองที่

เต็มไปด้วย ‘พวกแขก’¹¹ ในทุกอนุชานนี้ แคมพูดภาษาอังกฤษได้แค่สองคำคือ ‘ตำรวจ’ กับ ‘การ ล้วงละเมิด’ มีหน้าซ้ำยังมีแต่พวกผู้หญิงที่เดินวกไปวนมาในชุดคลุมดำยาวอีก ดูแล้วเป็นเรื่องของการ ดูแลความสงบเรียบร้อยของประชาชนมากกว่าการที่จะมาจูงมือร้องเพลง ‘อีโบนี่ และ ไอวอรี’ เพลง สร้างสมานฉันท์ข้ามสีผิว¹² ของ พอล แม็คคาร์ทนี และ สตีวี วันเดอร์

ไฟถนนเปิดขึ้น ท่าทางดูเหมือนฝนจะตก เป็นสภาพอากาศชนิดที่ว่าจะทำให้จูลี่ปวดหัว ขึ้นมาตื้อๆ ผมเหนื่อยและเครียดมาทั้งวัน กับ โหมต ‘ไร้สาระ’¹³ และยังถ้าหัวหน้าสูงสุดเป็นใครก็ ตามที่ไม่ใช่ เทรเวอร์ ดูแลน แล้วนะ ผมคงจะช่างแม่ง¹⁴ ทุกอย่างแล้วกลับบ้านไปซัดอาหารอินเดีย¹⁵ ที่ เหลือจากเมื่อคืน หัวเราะกับการดูนวดบอดของ ชารอนส์ และ เวนส์ แล้วก็แะไปดูว่า กอนโซและผอง เพื่อนยังตื่นไปตีมเบียร์สักแก้วไหม แต่ก็โซคร้ายที่ เทรเวอร์ ดูแลน เป็นนายเรา แคมยังเหมือนเครื่อง จับเท็จเดินได้ยังงัยงั้น แล้วพอถึงวันจันทร์ เขาก็จะถามคำถามเชิงลึกประเภทที่ผมคงจะตอบได้ถ้า ผมเอาใจใส่กับการสืบสวนเรื่องของ เฟร็ด พิงค์ จริงๆจริงๆาคติดำเนินไปถึงไหนแล้ว คงจะถามว่า ‘ไหนอธิบายตรอกนี้ให้ผมฟังหน่อยซิ เอ็ดมันด์’ หรืออะไรทำนองนั้น หลังจากการประเมินผลในเดือน พฤศจิกายนที่ผ่านมา รวมกับบัญชาที่ได้รับมาว่าต้องรายงานอีกในสองสัปดาห์ ตอนนี้ผมคงต้องเลิกกัน นายเลยละ ผมจำอ้าวลงบนถนนสายเวสต์วูด หันซ้าย หันขวา มองไปทุกหนแห่งเพื่อค้นหาตรอกสเลด หรือว่าบ้านหลังนี้จะถูกปิดไปตั้งแต่วันที่ เฟร็ด พิงค์ พื้นดินขึ้นมาจากอาคารโคมา¹⁶ แล้วคืนพื้นที่ให้กับ เจ้าของบ้านไปแล้วนะ บางทีพวกเทศบาลก็ทำแบบนั้นแหละ แล้วก็ได้รับคำเชยชมมหาศาลจากพวก เรา พวกตรอกชอกชอยพวกนี้แหละตัวปัญหา ผมเดินมาสุดถนนที่มีคนอเมริกัน¹⁷ เดินตัดผ่าน สวนสาธารณะไป ผมโยนบุหรี่ยี่ลงรางน้ำ¹⁸ แล้วเห็นชายจุ่มกักคนหนึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งคนขับรถ พยาบาลฉุกเฉินเซนต์จอห์น ผมเกือบจะถามแล้วละว่าเขารู้จักตรอกสเลดไหม แต่ก็คิดว่า เออ ช่างแม่ง เทอะ¹⁹ ผมมุ่งหน้ากลับไปตรอก คิดว่าจะกลับไปซัดเบียร์สักแก้วที่ร้าน ‘สุนัขจิ้งจอกและสุนัขล่าเนื้อ’ จะ ได้ถือโอกาสไล่ภาพจูลี่ออกจากหัวผมด้วย²⁰

ครึ่งทางระหว่างทางกลับไปถนนเวสต์วูด ผมก็ไปเจอเข้ากับผู้คุมจรรยาจรแส่นจะธรรมดา คนนิ่งสูงประมาณ 150 เซนติเมตร กับชายร่างยักษ์สองคน²¹ ใส่เสื้อสีเหลืองสะท้อนแสงที่กำลังหันหลัง ให้ผม ซึ่งดูแล้วสูงใหญ่กว่าผู้คุมฯประมาณ 18 นิ้วเป็นอย่างต่ำ พวกคนงานก่อสร้างแน่นอน แต่ดูก็รู้ แล้วทั้งสามคนนี้ไม่มีใครหันสังเกตเห็นผมที่กำลังเดินไปข้างหลังพวกเขา ‘จั้นสมุดกระจอกๆของแกนั้น ละเมิด’ คนงานคนที่หนึ่งกำลังจิ้มไปที่เนกไทสำเร็จรูปของผู้คุมจรรยาจร ‘พวกเข้าไม่ได้อยู่ที่นี่จนเลยตี 4 เข้าใจไหมะ’

‘ผมมาก่อน’²² ผู้คุมฯ กล่าวพร้อมหอบฟืดฟาด ซึ่งหน้าตาไปดูมาก็มีเค้าเหมือน ประธานาธิบดีสาธารณรัฐโปแลนด์ เลค เวลซาร์²³ แต่มีหนวดน่าเกลียดกว่า ‘นาฬิกาผม--’

‘นาฬิกาแก่งะโกหก’²⁴ คนงานคนที่สองกล่าว

หน้าของชายผู้คุมจรรยาเริ่มเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้น ‘นาฬิกาของผมตรงเสมอ’

‘นี่ แกน่าจะเป็นักแสดงที่ดีในศาลได้เลยนะ’ คนงานแรกพูด ‘เพราะว่าอย่างหนึ่งที่พวกคุณะถูกขุ่นเกลียดมากกว่าพวกคนคุมจรรยาอะนะ ก็คงจะเป็นความดีเ็นยะละ ใอันไปเลียนตัวกะเปี้ยกเอ้ย เจ้าผู้คุมจรรยาส่วนตัว’

‘ส่วนสูงของผมไม่ได้เกี่ยวอะไรกับการจอตรดกผิดกฏจรรยาเว้ย!’

‘โว้วๆๆๆ มีอารมณ์เว้ยหัย’²⁵ คนงานที่สองพูด ‘วาจาหมิ่นประมาทเลยนะนะ แล้วไอ้เตี้ยนี้ก็ได้เรียกข้าว่า ‘คุณ’ ซักคำ สร้างความเสื่อมเสียต่อหน้าที่นะเนี่ยเรา’²⁶,

ผู้คุมจรรยาเขียนบนสมุดใบสั่ง ฉีกออก แล้วก็สอดไปไว้ใต้ที่ปัดน้ำฝนของรถตู้สีขาว โสโครกที่พวกเขา กำลังยืนอยู่ข้างๆ ‘นายมีเวลาสิบสัปดาห์เพื่อไปจ่าย หรือไม่ก็เจอคดีอาญาอะ’

คนงานคนที่หนึ่งคว่ำใบสั่งออกมาจากกระจกหน้า นำมาถูที่บันท้าย และขยำกระดาษแผ่นนั้น

‘เจ๋งมาก’ ผู้คุมหน้าเหมือนผู้นำชาวโปแลนด์กล่าว ‘แต่ยังไงก็ต้องจ่าย’

‘อ้อเธอ เพราะพวกข้าก็เพิ่งไดยินแกขอไถสินบนไปเอง ไม่ใช่เธออะ’

คนงานคนที่สองกอดอก ‘ขอมาห้าสิบปอนด์’²⁷ แทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง เอ็งเชื่อหรือเปล่าวะ’

ผู้คุมฯ กัดฟันกรามกรอด พร้อมพูดว่า ‘ผมไม่ได้ขอ!’

‘สองต่อหนึ่งวะ ไอ้โง่ ตู๊ดเอ้ย’²⁸ คิดถึงเงินเดือนเท่าซิมดของแกสิวะ ทำในสิ่งที่ถูกที่ควรหน่อย หันหลังกลับ แล้วก็ไปซะ---

‘ที่ผมเพิ่งจะได้ยินก็คือ แผนการสร้างพยานเท็จ’ ผมพูด สองคนงานนั้นหันขวับกลับมาในทันใด ‘แล้วก็การใช้ความยุติธรรมไปในทางที่ผิด’ คนที่แกกว่านั้นมึนหมุกหักผิดรูป ไถผมสั้นติดหนังหัว ส่วนคนที่อ่อนกว่าก็พวกหัวแดงตกรกระ แถมตาเล็กเท่าเม็ดกำยี้ จนนจะติดกันอยู่แล้ว เขาบ้วนหมากรฝรั่งลงบนฟุตบาทระหว่างเรา ‘และ การกระทำความผิดเล็กน้อย’

คนงานจมูกหักก้าวออกมาข้างหน้า มองจรดเท้า ‘แล้วแกเป็นใคร’

ตอนนี้ผมก็ไม่อยากจะไม่ห rokok แต่ผมผ่านประสบการณ์มาตั้งแต่เหตุจลาจลบริกซ์ตัน แล้วก็ได้รับการขนานนามว่าเป็นผู้กล้าในการปะทะออกกรีฟ ต้องใช้มากกว่าช่างปูนผมดกเลยแหละถึงจะทำให้ผมกลัวได้²⁹ ‘สารวัตรสืบสวน กอร์ดอน เอ็ดมันด์ กองตำรวจสอบสวนอาชญากรรม สน.เทมส์ แวลลี’ ผมแสดงบัตรให้ดู ‘จะแนะนำอะไรให้ละ เก็บใบสั่งขึ้นมา รวมถึงไอ้หมากฝรั่งนั่นด้วย ปีนขึ้นรถ กากๆของแก ออกไปจากที่นี่ แล้วก็ไปจ่ายค่าปรับวันจันทร์ซะ ทำซะอย่างที่บอก ผมจะได้ไม่ต้องเอา ผู้สอบบัญชีภาษีอากรมาตรวจพวกแกในวันอังคาร แล้วไอ้หน้าแบบนั้นนี่หมายความว่าไงกันซะ ไม่ชอบภาษาที่ผมใช้หรือหรือ *ครั้บคุณ*’

ผมและผู้คุมฯ มองพวกมันขับรถออกไป ผมจุดบุหรี่ตัวหนึ่งแล้วแบ่งให้ผู้คุมฯ แต่เขาส่ายหน้า ‘ไม่เป็นไร ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างนะ เมียผมฆ่าผมแน่ ผมเลิกสูบแล้ว เห็นๆอยู่’

พวกกลัวเมีย ก็ไม่ค่อยน่าแปลกใจเท่าไร ‘งานห่วยๆเนอะ วามะ’

เขาเก็บสมุดใบสั่ง ‘ของนาย ของผม หรือ สถานะแต่งงาน’

‘งานของเรา’ ผมหมายถึงของเขา ‘รับใช้สหราชอาณาจักร’

เขายักไหล่ ‘แต่บางครั้งนายก็ได้ก่อวินาศกรรมบ้างล่ะ’

‘ผมเนี่ยนะ³⁰ คนจัดระเบียบชุมชนล่ะสิ³¹ นั่นล่ะผม’

ชายผมตรงเดทร็อคหน้าเหมือน บ็อบ มาร์เลย์³² เดินพุ่งตรงมาที่เรา ผู้คุมฯ หลบเข้าไปที่ด้านหนึ่ง แต่ผมไม่ได้หลบ ชายผู้นั้นเฉียดผมไปแม่งเซนติเมตรเดียวเท่านั้น ผู้คุมฯ เหลือบไปที่นาฬิกาของเขา ‘บึงเอิญผ่านมาหรือ สารวัตรฯ’

‘ใช่ และ ไม่ใช่’ ผมบอกเขา ‘ผมกำลังหาตโรคสเลดอยู่ แต่ผมไม่ค่อยจะมั่นใจนัก หรอกว่ามันมีอยู่จริงหรือเปล่า นายรู้จักตโรคสเลดบ้างไหม’

ผู้คุมฯ หน้าเหมือนเลค เวลซาร์ ส่งสายตามาที่ผมด้วยความงงงวย แล้วยิ้ม เดินหลบไปด้านข้าง แล้วก็ทำท่าเหมือนนักมายากลช่วยแตกที่กำลังเสกให้เห็นตโรคสเลดเข้าบ้านระหว่างบ้านสองหลัง ตโรคสเลดนี้หักซ้ายตรงหัวมุมไป 20 หลาโดยประมาณ ใต้โคมไฟสลัวข้างบนนั่น

‘แค่เนี่ยหรือ’ ผมถาม

‘ใช่ ดูลี มีป้ายบอก’ เขาชี้ไปที่ด้านข้างของบ้านหลังทางขวามือ แนนอน ป้ายถนนเขียนเขโรอะเก่าแก่ เขียนว่า ตโรคสเลด

‘บัดซบจริงๆ’³³ ผมกล่าว ‘ผมคงจะเดินผ่านไปแน่ๆ’

‘ก็อย่างที่รู้ๆนั่นแหละ เมื่อใครช่วยเหลือเรา เราก็ต้องตอบแทน ผมคงต้องไปแล้วละ ความชั่วไม่มีหยุดพักผ่อนหรือก ตามันนั้น ไว้เจอกันสายสืบ’

อากาศภายในตรอกสเลดนั้นหนาวกว่าตรงด้านนอกถนน ผมเดินลงมาจนถึงหัวมุมแรก ตรงที่ที่ตรอกนี้นำไปทางซ้าย และทอดยาวต่อไปอีกประมาณ 50 ก้าวก่อนจะหักเลี้ยวไปทางขวา จากข้างบนนั้น ตรอกสเลดดูเหมือนนกกาบาคครั้งหนึ่งของสัญลักษณ์ประจำนาซี³⁴ กำแพงสูงตระหง่านตั้งยาวไปทางยาวไปจนสุด โดยปราศจากหน้าต่างใดๆ เหมือนสวรรค์ของพวกโจรยั้งงั้งงั้ง ผมเดินต่อไปจนถึงกลางตรอกเพียงเพื่อที่ผมจะได้สามารถมองเข้าไปในดวงตาหยีๆของยอดหัวหน้าคุณแลนแล้วบอกเขาว่าผมมาสำรวจบ้านสเลดนี้ทุกกระเบียดนิ้วแล้ว *นะครีบ* แล้วแม่งก็ไม่เจออะไรเลย³⁵ อะไรเลย *ครีบ* แล้วผมก็ได้บังเอิญเดินมาเจอประตูเหล็กสีดำบานเล็กตอนเกือบจะเดินถึงตรงกลางด้านขวา ซึ่งไม่มีทางเลยที่จะมองเห็นประตูนั้นได้ถ้าไม่ไปยืนอยู่บนนั้น ประตูสูงเท่าแค่คอหอยผมเท่านั้นเองแถมยังกว้างแค่สองฟุต ผมก็เหมือนคนส่วนมาก สนใจหลายอย่าง ทั้งแฟนบอลทีมเวสต์แฮม ทั้งชายโสโครก³⁶ จากเกาะซิปปี³⁷ ในทางเหนือของอังกฤษ ทั้งพ่อหม้ายป้ายแดง ทั้งลูกหนี้บัตรเครดิตของธนาคารใจดีมากกว่าสองพันปอนด์แถมยังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ผมก็ยังเป็นตำรวจ และในฐานะที่ผมเป็นตำรวจ ผมไม่สามารถที่จะเห็นประตูเปิดอ้าบนถนนสัญจรแบบนี้ได้โดยไม่ตรวจดูให้แน่ใจว่าประตูลงกลอนหรือเปล่ายังตอนกำลังจะมิดแบบนี้ด้วย ประตูนี้ไม่มีด้ามจับ แต่เมื่อฝ่ามือของผมวางบนพื้นเหล็กนั้น แม่เจ้า³⁸ เห็นเลยว่าไอ้ประตูนี้มันเหยียดเปิดได้ง่ายมากตั้งใจหวัง ผมจึงโน้มตัวลงนิดนึงเพื่อแอบมองเข้าไปด้านใน...

...และที่ที่ผมคาดว่าจะได้เจอสวนหย่อมโกโรโกโส ผมกลับเห็นสวนยาวทอดบนเนินที่ลาดเอียงเป็นระดับๆและเต็มไปด้วยต้นไม้ เป็นทิวยาวขึ้นไปจนถึงตัวบ้านหลังใหญ่ แนนอน น่าจะมีคนทำสวนไปเมื่อไม่นานมานี้ ดูได้จากการจัดการวัชพืช พุ่มไม้ และอย่างอื่น เมื่อก่อนบ่อน้ำและพวกไม้พุ่มคงดูสวยกว่านี้ แต่ตอนนี้ก็ยังคงดูน่าทิ้งอยู่ดี ในสวนมีดอกกุหลาบที่กำลังจะบาน กำแพงสูงหนารอบสวนนั้นต้องเป็นที่กำบังให้กับเหล่าต้นไม้ผลแนนอนเพราะใบไม้ส่วนใหญ่ยังคงอยู่บนต้น และแม่เจ้าโว้ย ตัวบ้าน...เรียกได้เลยว่าเป็นคฤหาสน์แสนโอ้อ่ามากกว่าบ้านทุกๆหลังที่อยู่โดยรอบ ครั้งหนึ่งของบ้านปกคลุมด้วยไม้เลื้อยสีแดง มีหน้าต่างบานสูงตระหง่าน และชั้นบันไดหลายชั้นทอดยาวไปจนถึงประตูหน้า ฝ้าม่านรูปปิด แต่ตัวบ้านก็ยังคงส่องประกายแวววาวดูคล้ายสีน้ำตาลทองของขนมวานิลลาพีดี³⁹ ในแสงสุดท้ายยามเย็น สวยงามจริงๆ และโดยเฉพาะเวลานี้มันต้องทำเงินได้อย่างมหาศาลเป็นแน่เพราะตลาดการเคหะฟุ้งสูงจะแตะเพดานอยู่แล้ว ทำไมหนอ ทำไมนะ ทำไมเจ้าของบ้านถึงได้เปิดประตูไว้ให้ สมชาย หรือ สมศักดิ์ไหนก็ได้⁴⁰ เข้ามาบุกรุกได้อย่างนี้ พวกเขาต้องเป็นบ้าไปแล้วแนนอน และจากที่ผมเห็นก็ไม่มีสัญญาณกันขโมยอีก นั่นยิ่งทำให้ผมหงุดหงิดเข้าไปใหญ่เพราะลองคิดดูสิว่าใคร

จะเป็นคนเข้ามาจัดการเรื่องพวกนี้ถ้าบ้านคนรวยถูกบุกรุกละ ก็พวกตำรวจอยู่แล้ว⁴¹ สุดท้ายผมก็เลยต้องเดินขึ้นทางเดินหินไป เพื่อไปคุยกับเจ้าของบ้านเรื่องการดูแลความปลอดภัยในบ้านนี้สักหน่อย

มือผมจับอยู่บนที่เคาะประตูแล้ว เมื่อมีเสียงนุ่มและราบเรียบพูดขึ้นว่า ‘มีอะไรให้ฉันช่วยหรือไม่คะ’ ผมหันหลังกลับมาเจอผู้หญิงคนนี้อยู่ที่ชานบันได หล่อนอายุเท่าๆผม ผมทอง แล้วก็มีทรวดทรงองเอวเหมาะเป๊ะทุกจุดที่ควรจะเป็นในชุดเสื้อพองๆของผู้ชายสไตล์คันทันและกางเกงทำสวน หล่อนดูดีมาก แม้จะอยู่ในรองเท้าบูทก็ตาม⁴²

‘สารวัตรสืบสวน กอร์ดอน เอ็ดมันด์ จาก สน.เทมส์ แวลลี’ พร้อมเดินลงชั้นบันไดมา ‘สวัสดียามเย็นครับ คุณเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ใช่ไหมครับ คุณผู้หญิง’

‘ใช่ ฉะฉินชื่อ โคอี เช็ดวินท์’ หล่อนยื่นมือของหล่อนออกมาในแบบที่พวกผู้หญิงชอบทำกัน ที่นิ้วมือทุกนิ้วเกาะติดกันเป็นแผงโดยหงายข้อนิ้วขึ้น ซึ่งมันก็ยากมากที่จะจับมือที่หักทลายได้สะดวก ผมสังเกตเห็นแหวนแต่งงานของหล่อน ‘มีอะไรให้ฉันช่วยหรือคะ สารวัตร...เออ ไม่นะ ให้ภัยฉันทัวร์ชื่อของคุณมันผ่านเข้าหัวฉันทัวร์แล้วก็ผ่านไป’

‘เอ็ดมันด์ครับ คุณนายเช็ดวินท์ สารวัตรสืบสวนครับ’

‘ใช่แล้ว ฉันทัวร์...’ โคอี เช็ดวินท์โบกมือไปมาบริเวณหัวของหล่อนจากนั้นก็ถามคำถามแสนธรรมดาว่า ‘เกิดอะไรขึ้นหรือคะ’

‘ตอนนี้ยังครับ คุณนายเช็ดวินท์ ยัง แต่ถ้าคุณไม่ติดกลอนที่ประตูนั้นล่ะก็ มีแน่นอนล่ะครับ ผมอาจจะเป็นใครก็ได้ ลองคิดดูเอา’

‘พระเจ้า ประตูนั่น!’ โคอี เช็ดวินท์ พูดพร้อมปิดผมเกลียวผมเงาเป็นมันสีทองออกจากใบหน้าของหล่อน ‘มันมี เออ อะไรคล้ายๆ...ลวดตะขอยึดอยู่ แต่สนิมมันกินไปแล้ว ฉันทัวร์ใจจะจัดการมัน แต่สามีของฉันทัวร์เสียไปเดือนมิถุนายน และทุกอย่างก็เลยดูจะ...ละเทะไปสักหน่อย’

นั่นอธิบายได้เยอะเลย ‘อ้อ ครับ ผมเสียใจกับการสูญเสียของคุณด้วย แต่พวกโจรอาจทำให้ชีวิตของคุณโคตรละเทะเสียยิ่งกว่า⁴³ มีใครพักอาศัยอยู่กับคุณบ้างครับ คุณนายเช็ดวินท์’

‘มีแค่ฉันทัวร์ คุณสารวัตร น้องสาวของฉันทัวร์มาอยู่สัปดาห์เว้นสัปดาห์หลังจากที่สจ๊วตตาย แต่เธอมีครอบครัวอยู่แถวเมืองท่า คิงส์ ลินน์⁴⁴ ส่วนแม่บ้านของฉันทัวร์ก็เข้ามาสัปดาห์ละสองครั้ง มีเท่านั้นละคะ นอกนั้นก็แค่ฉันทัวร์ พวกหนู แล้วก็พวกอะไรที่ชวนให้ขลุ่ยตอนกลางคืน’ หล่อนยิ้มแบบตื่นตระหนกน้อยๆซึ่งก็ไม่ใช่รอยยิ้มจริงๆ

ดอกไม้สีม่วงสูงแกว่งไปแกว่งมา ‘คุณเลี้ยงสุนัขหรือเปล่า’

‘ไม่ค่ะ ฉันคิดว่าสุนัขดูจะ...เซื่องไปเสียหน่อย’

‘จะเซื่องหรือไม่เซื่อง มันก็ดีสำหรับความปลอดภัยมากกว่า “พวกตะขอลวด” นะ เป็นผม ผมคงทำกลอนสามชั้น ตีตมันทั้งข้างบน ตรงกลาง ข้างล่าง แล้วก็ติดกรอบประตูเหล็ก คนน่าจะชอบ ลืมว่าประตูจะแข็งแรงได้ถ้ากรอบมันแข็งแรง อาจต้องจ่ายแพงหน่อย แต่คุณเสียเงินมากกว่าแน่ถ้าพวกโจรเข้าบ้านคุณ’

‘กลอนสามชั้นเหวอะ’ โคอี เซ็ดวินท์กัตรีมผีปาก

ให้ตายเหอะ พวกคนรวยนี้ดูสิ้นหวังเสียจริง

‘เอจี้ เราใช้ผู้รับเหมาทำงานที่สถานีของเรา เขามาจากเมืองนิวคาสเซิล-อ๊อปอน-ไทรน์⁴⁵ ฉะนั้น คุณคงจะฟังออกแค่คำเดียวจากห้าคำ เขาติดค้างผมอยู่ ที่เป็นไปได้คือเขาจะเข้ามาในตอนเช้าถ้าผมโทรไปหาเขาคืนนี้ คุณอยากให้ผมโทรหาเขาไหมครับ’

โคอี เซ็ดวินท์ถอนหายใจยาวเหมือนในละคร ‘พระเจ้า คุณจะติดต่อให้เหวอะ ฉันทชอบคุณมากเลย ดีใจว้าย⁴⁶ นี่ไม่ใช่แนวฉันทเลย เอ้อ’

ก่อนที่ผมจะได้ตอบอะไร ก็มีเสียงฝีเท้าตึงตังลงมาจากด้านข้างของตัวบ้าน เหมือนว่ามีเด็กสองคนกำลังจะปรากฏตัวขึ้นกำลังวิ่งด้วยความเร็วสูงสุด จนผมต้องเขยิบลงมาที่บันไดชั้นสุดท้ายเพื่อที่พวกเขาจะได้วิ่งได้เต็มที่...

แต่แล้วเสียงฝีเท้านั้นก็เงียบหายไป ต้องเป็นเสียงเด็กๆข้างบ้านไม่กี่พวกมาอยากลจากเสียงแน่นนอน อย่งไรก็ตาม โคอี เซ็ดวินท์ มองผมด้วยสายตาแปลกประหลาด ‘คุณได้ยินพวกเขาไหม’

‘แน่ละ พวกเด็กข้างบ้านใช้ไหม’

หล่อนดูท่าทางไม่แน่ใจ แถมไม่มีอะไรที่ดูจะเข้าทำในตอนนั้น ความโศกเศร้าของหล่อนต้องเปลี่ยนให้หล่อนกลายเป็นโรคประสาทไปแล้วจริงๆ การได้บ้านรับมรดกเป็นบ้านเก่าเหมือนสุสานหลังใหญ่ ก็ดูเหมือนจะไม่ช่วยอะไรผมเสียใจที่ก่อนหน้านี้ผมไม่ได้ปฏิบัติต่อหล่อนให้อ่อนโยนกว่านี้ ผมให้นามบัตรกับหล่อน ‘นี่ครับ คุณนายเซ็ดวินท์ นี่เป็นเบอร์โทรตรงของผม เผื่อว่าจะ...มีอะไร’

หล่อนเหลือบมองนามบัตรอย่างสนใจ จากนั้นจึงหย่อนนามบัตรลงไปในกางเกงทำสวน แถวบริเวณโคนขาของหล่อน ‘คุณใจดีที่สุดเลย ฉะ-ฉันทรู้สึกปลอดภัยมากขึ้นแล้ว’

ไม้เลื้อยสีแดงสั้นระริก ‘ความเศร้าณะ ตัวร้ายจริงๆนะ ขอภัยในภาษาฝรั่งเศสของผมด้วย มันทำให้ทุกอย่างดูยากไปหมด’ ผมไม่สามารถบอกได้เลยว่าตาของ โคอี เซ็ดวินท์ คือสีอะไร จะฟ้า หรือเทา ดูเหงาหงอยสิ้นดี

หล่อนถาม ‘คุณสูญเสียใครไปหรือคะคุณสารวัตร’

‘แม่ของผม ลูกีเมีย นานมาแล้วละ’

ผมรู้สึกว่าคุณอย่างต้องได้รับการสอบสวน ‘สามีของคุณเสียชีวิตจากอุบัติเหตุหรือครับ’

‘มะเร็งตับอ่อน สี่ขวบมีชีวิตอยู่นานกว่าที่พวกหมอคาดการณ์ไว้ แต่...สุดท้ายคุณก็รู้...’

แสงอาทิตย์ยามเย็นส่องแสงอ่อนโยนลงบนริมฝีปากบนของหล่อน หล่อนดูกล้ำกลืน ทุกข์ยาก จากนั้นก็มองไปที่ข้อมือประหนึ่งว่ามีนาฬิกาอยู่ตรงนั้น แต่ก็ไม่มี ‘ตายแล้ว ดูเวลาสิ ฉันทิ้งคุณไว้นานเกินไปแล้ว คุณสารวัตร ให้ฉันเดินไปส่งคุณที่ประตูเจ้าปัญหาหน้าใหม่คะ’

เราเดินได้ร่มไม้ที่มีเหล่าใบไม้เล็กๆ ล้วนพัดลม ผมเด็ดวัชพืชที่สูงระดับเอวของผมออกจากด้านข้างของสนามหญ้า ‘ให้ตายเถอะ’ คุณนายเซ็ดวินท์ถอนหายใจ ‘ฉันปล่อยให้สวนที่น่าสงสารนี้พังและพินาศ ใช่มั้ย’

‘ไม่มีอะไรที่ความพยายามจะไม่ชนะหรอก’⁴⁷

‘ฉันคงจะต้องการของจำนวนเยอะมากเพื่อที่จะจัดการกับเจ้าป่านี้ เฮ้อ’

‘ผมล่ะประหลาดใจมากที่คุณไม่จ้างคนสวน’ ผมพูด

‘เราเคยจ้างแล้ว คุณสารวัตร แต่ตั้งแต่สี่ขวบตาย เขาก็ลาออกไปสานต่ออาชีพเขาในงานอื่น ไปพร้อมกับเครื่องตัดหญ้า⁴⁸ ใหม่เอี่ยม’

ผมถาม ‘คุณได้แจ้งความหรือเปล่า’

หล่อนมองลงไปทีเล็บของหล่อน ‘ฉันแค่ไม่อยากจะมีปัญหา⁴⁹ มีอะไรหลายอย่างที่ต้องทำ ฉันทนไม่ไหวแล้วจริงๆ แต่...’

‘ผมได้แต่หวังว่าผมได้ทราบเรื่องนี้ ผมคงจะได้ช่วย’

‘คุณน่ารักมาก’ เราเดินผ่านใต้โครงไม้ระแนงสีม่วงดอกไม้ก็ห้อยระย้าลงมา ‘ถ้ามันจะไม่เป็นการยุ่งเรื่องของคุณจนเกินไป’ หล่อนถาม ‘ตอนที่คุณเจอประตูนั้นคุณมาที่ตรอกสลัดนี้เพราะงานของคุณ หรือคุณแค่ผ่านมาโดยบังเอิญคะ’

เฟร็ด พังค์ผู้เลื่องชื่อก็ดุดขึ้นมากในหัวผมชั่วขณะในตอนที่ผมก้าวเข้ามาในสวน ‘งานของตำรวจครับ อย่างที่เห็น’

‘ตายแล้ว หวังว่าคงไม่มีอะไรที่ไม่ดีนะคะ’

‘ผมว่า หลักๆแล้ว ดูเหมือนจะไร้ค่าละ นอกเสียจากว่าชื่อของนอรัห์ เกรย์เออร์ หรือ ริต้า หรือ นาธาน บิสซอป มีความหมายอะไรกับคุณ คุณๆบ้างไหม’

หล่อนขมวดคิ้ว ‘นอรัห์ เกรย์เออร์....ไม่เลย ชื่อประหลาดว่าแต่พวกบิสซอป ไซค์ุ่สามี ภรรยาที่ถ่ายรายการอาหารเข้าช่องไอทีวีหรือเปล่านั้น’

‘ไม่ใช่’ ผมตอบ ‘ไม่ต้องกังวลหรอกครับ มันออกจะเหมือนนิยายไปเสียหน่อย’

เราเดินมาจึ่งสุดทางเดินหิน แต่แทนที่หล่อนจะแสดงทางออกให้ผม โคอี เซ็ดวินท์ กลับนั่งลงบนกำแพงต่ำใกล้กับนาฬิกาแดด ‘อยู่ๆตารางการเข้าสังคมที่แสนจะวุ่นวายของฉันทก็เพิ่งจะขึ้นมาเมื่อเย็นนี้’ แลดูมิเลห์เหลี่ยม ‘ถ้าคุณอยู่ในอารมณ์อยากเล่านิยายนะคะ คุณสาวสวย’

แล้วผมจะรีบกลับไปแพลตฟอร์มๆของผมทำไมละ ผมดึงบุหรือออกมาจากเสื้อแจ็กเก็ตหนึ่ง ‘ผมสูบได้หรือเปล่า คุณสูบไหม’

‘ได้สิ คุณสูบได้ และแน่นอน ฉันทเอาด้วยขอบขอบคุณค่ะ’

ผมเลยนั่งลงบนกำแพงต่ำกับหล่อน จุดบุหรือหนึ่งมวนให้หล่อน อีกมวนให้ตัวเอง ‘โอเค ส่วนแรก ริต้า และ นาธาน บิสซอป เป็นแม่ลูกกัน อาศัยอยู่ใกล้ๆสถานีแล้วก็หายตัวไปในปี 2522⁵⁰มีคำถามมากมายในช่วงนั้น แต่เมื่อพนักงานสอบสวนพบว่า ริต้า บิสซอป เป็นหนึ่งท่วมหัว⁵¹และมีญาติอยู่ที่แวนคูเวอร์ เราก็เลยสันนิษฐานว่าเธอย้ายเมือง แล้วคดีนี้ก็เงียบหายไปเพราะความสนใจลดน้อยลง’ สายลมอ่อนพัดเอาควันบุหรือของหล่อนเข้ามาที่หน้าผม แต่ผมไม่สนใจ ‘ส่วนที่สอง เมื่อหกสัปดาห์ที่แล้ว ชายชื่อ เฟร็ด พิงค์ ฟิ้นต้นจากโคมาในวอร์ดโรงพยาบาลรอยัล เบิร์กเซอร์’

‘ตอนนี้ เขา เนี่ยละที่ฉันทรู้จัก’ โคอี เซ็ดวินท์ กล่าว ‘เขาอยู่ในหนังสือพิมพ์ เมลล์ ออนซันเดย์⁵², คนเซ็ดกระจกที่ฟิ้นกลับมาจากความตาย’

‘คนนี้แหละ คนเดียวกัน’ ผมเขี่ยเก้าบุหรือบนส่วนบนของกำแพงที่พวกมดเดินอยู่ทั่ว ‘เมื่อเขาไม่สนุกกับชื่อเสียงลิบหน่าของเขา เฟร็ด พิงค์ หมกตัวอยู่ที่ห้องสมุดประจำเมือง ไล่ดูข่าวท้องถิ่น และนั่นก็คือสาเหตุที่เขาไปเจอข่าวเกี่ยวกับการหายตัวไปของครอบครัวบิสซอป อิม นั่นละ เขาจำพวกนั้นได้ หรือเขาคิดว่าเขาจำได้นั้นแหละ เขาพูดแม้กระทั่งว่าเขาเคยคุยกับ ริต้า บิสซอป คนที่เป็นแม่ ตรงนั้น’ ผมพยักหน้าไปที่ประตูเหล็กสีดำนั้น ‘ในตรอกสเลต เวลาประมาณบ่ายสาม วันเสาร์ที่ 27 ตุลาคม 2522’

โคอี เซ็ดวินท์ ดูประหลาดใจอย่างสุภาพ ‘แม่นย่มาก’

‘คุณรู้ไหม มันเป็นวันที่เขาไม่สามารถจะลืมได้เลย หลังจากที่ ริต้า บิสซอป ถามเขาว่า เขารู้จัก ‘บ้านของนอรัทท์ เกรย์เออร์’ หรือไม่ เฟร็ด พิงค์ลากบันไดของเขาออกไปจากตรอกเสตสู่ถนน เวสต์วูด ณ จุดที่แท็กซี่ที่ขับมาด้วยความเร็วสูงชนเขาจนเข้าไปนอนโคม่าอยู่เก้าปี’

‘นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย’ เหมือนว่า โคอี้ เซ็ดวินท์ กำลังสลัดเองเท้าบู๊ทของเธอออก เพื่อให้เท้าของเธอได้หายใจ ‘แต่ถ้า นอรัทท์ เกรย์เออร์ คนนี้เป็นผู้ดีแล้ว มันก็ไม่น่ายากที่จะตามหาตัวเธอนี้นา’

ผมแสดงที่ท่าแข็งเห็นด้วย ‘คุณก็คิดแบบนั้นใช่ไหม แต่การค้นหาของเราจนถึงตอนนี้ยังไม่ได้อะไรเลย แค่สันนิษฐานว่าเธอมีตัวตนอยู่จริง’

โคอี้ เซ็ดวินท์ สูดลมหายใจ กักควันบุหรี่ไว้ในปอดของหล่อน และปล่อยลมหายใจออก ‘นี่ ถ้าเธอมีตัวตนอยู่จริง และ ได้ อาศัยแถวนี้จริง เธอกคงจะอยู่ที่บ้านเสตนี่ละ บ้านของเรา บ้านของฉัน จะว่าไป แต่สจ๊วตกับฉันซื้อบ้านหลังนี้ต่อจากคนที่ชื่อพิตต์ ไม่ใช่เกรย์เออร์นะ พวกเขาอยู่ที่นั่นมานานหลายปีแล้ว’

‘ตั้งแต่ก่อน 2522 หรือเปล่า’ ผมถาม

‘ตั้งแต่ก่อนสงคราม ฉันทว่า ส่วนฉัน ในปี 2522 ฉันทเพิ่งจะเป็นบัณฑิตสาขาประวัติศาสตร์ ศิลปะ อาศัยอยู่แถวลักเซมเบิร์ก กำลังปั่นวิทยานิพนธ์เรื่องรัสเซียอยู่เลย แนนอน คุณसारวัตร คุณสามารถนำสุนัขดมกลิ่น ชุตลอกคลองด้วยความยินดี หากคุณคิดว่าที่นี่มีกลิ่นไม่ตีแล้วละก็...’

กระรอกฟุ้งทะยานข้ามรอยพับของสนามหญ้าและหายวับเข้าไปในดงรูบาร์บ ผมละสงสัยชะมัดว่ารัสเซียก็คือใครกัน ‘ผมว่าผมไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นหรอก คุณนายเซ็ดวินท์หลังจากทุกอย่างที่ เฟร็ด พิงค์ ได้พบเจอมา หัวหน้าของผมมีความเห็นว่าเราควรให้เกียรติเขาด้วยการคอยติดตามผลจากแผนการเดินทางของเขาแต่เอาเข้าจริงนะ รู้ไว้ระหว่างคุณกับผมเท่านั้นเราก็ไม่น่าหวังอะไรได้มากจากเรื่องนี้’

โคอี้ เซ็ดวินท์ พยักหน้า ‘คุณน่าจะถือมากที่จะแสดงให้เฟร็ด พิงค์ เห็นว่าคุณจริงจังกับเรื่องของเขา และหวัง จริงๆ ว่าพวกบิสซอปยังมีชีวิตอยู่และเป็นอยู่ดีในที่ใดสักแห่ง’

‘ถ้าผมเป็นนักพนันนะ ผมคงจะวางเงินพนันพอควร’

สักก่อนเลยล่ะว่าพวกเขายังมีชีวิตอยู่ อยู่ดี และมีเงินชำระหนี้ได้อยู่ในบริษัท โคลัมเบีย พระจันทร์ลอยอยู่เหนือปล่องไฟและเสาอากาศโทรทัศน์ จินตนาการด้านมืดของผมเผยให้เห็นภาพของ โคอี้ เซ็ดวินท์ กำลังบิดตัวไปมาได้เรือนร่างของผม ‘เออละ ผมคงจะต้องไปแล้วจริงๆ ผมจะบอกให้ผู้รับเหมามาพบที่นี้ตรงทางเข้าบ้าน ดีไหมครับ’

‘อะไรก็ได้ที่สะดวกค่ะ’ หล่อนยืนขึ้นและเดินต่ออีกสองสามก้าวเพื่อไปส่งผมที่ประตูเหล็กสีดำบานเล็กนั้น ผมรัวเคาะนิ้วที่ประตู กำลังคิดว่าจะขอเบอร์หล่อนไว้ดีหรือเปล่า แต่โคอี้ เซ็ดวินท์ เอ่ยขึ้นมาก่อนว่า ‘คุณนายเอ็ดมันด์เลือกสามีได้อย่างชาญฉลาดจริงๆ คุณสาววิตร’

อ้อหือ ‘ชีวิตส่วนนั้นของผมมีโคตรจะบัดซบเลยล่ะ’⁵³ คุณนายเซ็ดวินท์ ผมทั้งโดนทิ้ง โสัดแถมบอบช้ำไปหมด สามารถพิสูจน์ได้เลยล่ะ’

‘พวกสายสืบชั้นดีทั้งหลายตามโทรศัพท์นั้นก็มักมีชีวิตส่วนตัวที่ยุงยาก พุดจริงๆนะคะ เรียกฉันว่าโคอี้เถอะ ถ้าฉันสามารถทำได้ล่ะ’

‘นอกเวลางาน ก็เรียกได้ครับ นอกเวลางาน ผมเป็นกอร์ดอน’

โคอี้เล่นกับกระดุมบนแขนเสื้อรูปปูของหล่อน ‘นั่นเป็นอันตกลงนะ กอร์ดอน ลาก่อน’⁵⁴

ผมก้มตัวลงต่ำและพยายามเบียดตัวออกจากประตูบานเล็กพิลึกพิลั่นเพื่อที่จะกลับไปยังตรอกสเลต เราจับมือล่ามกันตรงธรณีประตูเหนือไหล่ของโคอี้ไป ผมคิดว่าผมเห็นบางสิ่งเคลื่อนไหวหรือแสงไฟในหน้าต่างด้านบนของบ้านสเลต แต่ผมอาจจะตาผาด ผมทลคิดถึงแฟลตของผมที่เต็มไปด้วยจานที่ยังไม่ได้ล้างเต็มอ่าง หม้อน้ำรั่ว หนังสือเพลย์บอยที่ซ่อนอยู่ข้างหลังแปรงขัดส้วม แล้วก็กำลังฝันว่าตัวเองกำลังอยู่ในบ้านสเลต กำลังมองไปยังสวนยามอาทิตย์ตก โดยรู้ว่าโคอี้กำลังจะกลับบ้านอีกไม่นาน และผิวสีครีมใต้เสื้อผ้าที่ใส่ ‘หาแมวมาเลี้ยงสักตัวเถอะ’ ผมได้ยืนตัวเองพุด

หล่อนยิ้มและหน้านิ้วคิ้วขมวดในเวลาเดียวกัน ‘แมวเนี่ยเหอ’

กลับไปที่ถนนเวสต์วูด ตอนนี้รถต่างก็เปิดไฟหน้าและที่ปิดน้ำฝน หยาดฝนสาดท่วมลงคอและบนหัวบริเวณที่ยังไม่ล้างของผมผมต้องยอมรับว่าการมาหา โคอี้ เซ็ดวินท์ ของผมไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานของการทำงานของตำรวจเสียเท่าไร ผมลดกำแพงของผมลง แล้วเราดูทำนองว่าหว่านเสน่ห์กันในตอนท้าย อีกอย่าง ตาเทอร์เวอร์ ดูแลนคงจะโคตรหงุดหงิดถ้าได้ยินผมพุดถึงเฟร็ด พิงค์แบบนั้น แต่ผมเจอผู้หญิงที่ทำให้ผมทำแบบนั้นนับจากนี้และต่อไป โอเคล่ะ ผมพุดได้เลยว่า โคอี้ เซ็ดวินท์ นะสามารถเก็บความลับได้แต่จูลี่อะปากไม่มีหูรูต ภายนอกดูกำกั้น ภายในนะอ่อนโยนยวบเป็นเยลลี่ซึ่งตรงกันข้ามกับโคอี้ เปลือกนอกของโคอี้อาจจะบิ่น แต่เนื้อในแข็งแกร่งยากจะทำลายเธอยิ้มหรือเกือบจะยิ้มในตอนท้าย...มันคล้ายกับไฟที่เปิดขึ้นหลังจากที่ไฟดับไปและร้องว่า ‘ฮัลเลลูยา!’ เวลาที่เรานั่งลงและสูบบุหรี่ดูแล้วเป็นธรรมชาติที่สุดในโลก แน่นอน โคอี้ เซ็ดวินท์คงจะมีเงินเป็นถุงเป็นถัง⁵⁵ ซ่อนไว้แน่แหละ แถมบ้านของเธอเนี่ยก็คุ้มขายแน่นอนและผมไม่มีเอียวแม้แต่โถงเงฉีใส่ แต่สิ่งที่หล่อนมีในชีวิตหล่อนตอนนี้คือแมงมุม หนู แล้วก็ความทรงจำเกี่ยวกับสามีที่ป่วย ผมอาจจะช่วยแตกในหลายๆเรื่องนะ แต่พอเป็นเรื่องผู้หญิงเนี่ย ผมประสบการณ์เหนือกว่าชาวบ้านแน่นอน ผมนอนกับ

ผู้หญิงมายี่สิบสองคนแล้วตั้งแต่สาวเองก็ โฟค์ จากแดนแห่งการปั่นจักรยานจนกระทั่งเดือนที่แล้วกับ เมียซีเปื้อของนายหน้ารถลากสมัยเก่า กับของเล่นจำพวกกุกูแจมือ และผมบอกได้เลยนะว่า โคอี้ เซ็ด วินท์ ก็ต้องคิดกับผมอย่างที่ผมคิดกับหล่อนนั่นแหละ ในขณะที่ผมกำลังเดินกลับไปรถนั้น ผมรู้สึกได้ว่าผมทั้งพิต ทั้งบาง แข็งแรง ดี และมั่นใจว่าอะไรบางอย่างได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

‘สายัณห์สัวส์ดีกับชาวเด่นเย็นนี้ ณ เวลา 6 นาฬิกา ของวันเสาร์ที่ 29 ตุลาคม จอร์จ เซาวส์ รัฐมนตรีแห่งสหรัฐฯ แถลงว่า สถานทูตในประเทศมอสโกนั้นจะได้รับการสร้างใหม่ทั้งหมด หลังจากที่พบว่ามีการดักฟังติดต่อบนกำแพงตึก ประธานาธิบดีเรย์แกน ได้แสดงออกถึงความ...’ ใครจะไปสนใจวะ⁵⁶ ถ้ามจริงๆเหอะ ผมปิดวิทยุ ออกจากรถ และลือครถ ที่เดิมที่เดียวกับเจ็ดวันที่แล้ว มีการปะทะกันอย่างรุนแรงด้านนอกร้านสุนัขจิ้งจอกและสุนัขล่าเนื้อ นี่มันเป็นวันที่ห่วยแตกอะไรอย่างนี้ เมื่อเช้านี้ก็มีไอ้ซีเม่า⁵⁷ ขับรถฝ่าความเร็วไปจู่โจมจำประจำโต๊ะตอนที่ผมกำลังเดินผ่าน ซึ่งต้องใช้คนจำนวนสี่คนทั้งหมดเพื่อที่จะลากเขาไปไว้ในห้องกักขัง ที่ท้ายสุดแล้วไอ้จิ้งนี่ก็ตายแห้งแก่หลังจากหนึ่งชั่วโมงผ่านไป รายงานทางพิษวิทยาก็จะช่วยพวกเราเอง แต่ยังไงก็เหอะ พวกเราก็คงได้ตกอยู่ในที่นั่งลำบากต่อคำบัญชาที่เราทราบมาตอนมื่อกลางวันว่า ชาวดังไปถึงผู้ติดตามแล้ว มีแต่เรื่องโคตรแย้เข้ามาเป็นพายุเลยฉิบหาย⁵⁸ อีตาคุณแลนก็บอกว่าเขาจะ ‘พยายามให้ดีที่สุด’ ที่จะปกป้องผมจากเรื่องนี้ เหอะ ‘พยายามให้ดีที่สุดเหอะ’ ดูสงเดชไปหรือเปล่า⁵⁹ ผมต้องมีความอดทนให้ได้มากกว่านี้ เพราะค่าใช้จ่ายก่อนสุดท้ายจากบ้านพักคนชราของพ่อก็มาเรียกเก็บก่อนที่ผมจะออกงาน มาพร้อมกันกับ ยอดเรียกเก็บ *ยอดสุดท้าย* จากบริษัทบัตรเครดิต วันจันทร์นี้ผมคงต้องผัดผ่อนหนีไปอีกละ หรือไม่ก็ต้องพยายามเอา แสงแห่งความหวังเดียวที่ดูจะทำให้ฝันร้ายของผมสดใสขึ้น ก็คงจะเป็นสายเรียกเข้าของ โคอี้ เซ็ดวินท์ เมื่อบ่ายวันนี้ หล่อนดูตื่นตระหนกในตอนแรก แต่ผมบอกหล่อนว่าผมได้คิดถึงหล่อนมาตลอดตั้งแต่เสาร์ที่แล้ว หล่อนก็บอกว่าหล่อนก็คิดถึงผมเช่นเดียวกัน ซึ่งอวัยวะของผมมากกว่าสองจุดก็ตะโกนว่า เย้! หลังจากที่ผมออกมาจากออฟฟิศ ผมก็ไปตัดผมที่ร้านเสียหอมฟุ้งจ่ายไปยี่สิบปอนด์ แล้วก็บึ่งมาที่เท็กซาโก ที่ที่เขาขายดอกคาร์เนชั่นและถุงยาง ก็เตรียมไว้แหละ อะไรทำนองนั้น ไซ้ไหมละ ผมเร่งฝีเท้าบนทางเดินเท้าพร้อมผิวปากทำนองเพลง ‘เมื่อขอพรจากดวงดาว’ จากการ์ตูนพี่น้องคิโอะ⁶⁰ บิดตัวหลบจากคนวิ่งออกกำลังภายในชุดดำและส้มแปร์ด⁶¹ เป็นคนแรก แล้วก็ผู้ชายอายุประมาณผมที่กำลังเข็นรถเข็นเด็กเป็นคนที่สอง ไอ้หมอนี่ส่งสายตาพิฆาตมาหาผมแล้วหน้าของเขาก็สื่อว่า *ทำไมหนอ ทำไมผมต้องฉีดย้ำยา*⁶² ของผมเข้าไปในมดลูกของหญิงสาวด้วยนะ ซ้ำไปแล้วละสหาย

คืนนี้ไม่มีวีแววของผู้คุมจรรยาที่ปากตรอกสเลต ผมเดินตรงเข้าไปในตรอก เดินลงไปจนหัวมุ่ม เลี้ยวซ้าย แล้วเดินต่ออีกยี่สิบก้าว และเราก็มาถึงที่นี่อีกครั้ง ที่ ประตูเหล็กสีดำบานเล็กนี้ ผมดันประตูอย่างแรงแต่คืนนี้มันไม่เปิดออก ไร้การขยับเขยื้อน ไร้อาการใดๆ ไร้ซึ่งทุกอย่าง กรอบประตูใหม่ โบกปูนพร้อมกับงานอิฐทำใหม่ตรงด้านล่างขอบ งานดีนี่ ไข่ชะแลงจืดคงไม่ได้แล้ว ผมเดินออกไปที่ถนนแครนเบอร์ที่สุดตรอกเพื่อที่จะหาทางเข้าบ้านสเลต แต่แล้วก็ต้องมาหยุดก็กจากเสียงคิดและความคิดจากประตูข้างหลังผม และหล่อนอยู่ตรงนั้นไง กำลังเดินออกมาจากประตูบานจิ๋ว ‘สวัสดีตอนเย็นค่ะ คุณसारวัตร์สืบสวน’ หล่อนอยู่ในชุดเสื้อคลุมลายพริ้วคลุมอยู่ยืนส์ดำรัดรูปถึงต้นขา และกำลังอุ้มอะไรบางอย่างอยู่ในอกของหล่อน ผมเดินกลับไป ก้มมองดูใกล้ๆ ก็เห็นเป็นแมวสีแดงขิงตัวจิ๋ว ‘ว่าไง ว่าไง ว่าไง’ ผมพูด ‘นี่มันอะไรกันครับ’

‘กอร์ดอน นี่เบอร์เจอร์รัก และเบอร์เจอร์รัก นี่กอร์ดอนนะ’

‘เบอร์เจอร์รักเธอ’ เหมือน จิม เบอร์เจอร์รัก ที่เป็นนักสืบในโทรทัศน์นะเธอ’

‘อย่าพูดแบบเหลือเชื่อขนาดนั้น หาแมวมาเลี้ยงก็คือความคิดของคุณนั่นละ ชื่อมันก็ดูเหมาะสมแล้วนี่คะ เขาน่ารักเกินกว่าที่จะชื่อโคลัมโบ⁶³ ที่เป็นสายสืบหน้าเข้ม ขนเยอะเกินกว่าที่จะชื่อโคจ๊ก⁶⁴ ที่ผมร่วงหมดหัว แมนเกินไปที่จะชื่อแค็กนี่ หรือ ลาสี⁶⁵ ที่เป็นสายสืบหญิง ฉันทัดตั้งชื่อเขาว่าเบอร์เจอร์รัก เขาน่ารักใช่ไหมละ’

ผมมองกองก้อนขนนั้น แล้วเข้าไปที่นั่นตาของโคอี้ ‘น่ารักมากครับ’

‘แล้วประตูแก้ไขใหม่ของคุณล่ะดูเป็นไงบ้าง กอร์ดอน คุณว่ามันจะช่วยกันแขกที่ไม่ได้รับเชิญได้ใช่ไหม’

‘ได้นะ ถ้าพวกนั้นไม่มีถึงระเบิดซีปนาวุธระดับเขาแล้วละก็ คุณคงนอนหลับสบายบนเตียงของคุณแล้วละต่อจากนี้ไป’

เปลือกหอยเล็กๆ สีเงินบนเชือกดำห้อยระย้ายาวลงบนคอของโคอี้ เซ็ดวินท์ ‘นี่ คุณใจดีมากที่แวะมา หลังจากที่ฉันวางโทรศัพท์ไป ฉันก็นึกกระวนกระวาย⁶⁶ ว่าฉันไปรบกวนเวลางานของตำรวจ’

‘นี่ไม่ใช่เวลางานตำรวจหรอก นี่เป็นเวลาของผม และผมจะใช้เวลาของผมในแบบที่ผมอยากใช้’

โคอี้ เซ็ดวินท์ อุ้มเบอร์เจอร์รักไว้แถวลำคออ่อนนุ่มของหล่อน ผมได้กลิ่นดอกลาเวนเดอร์และควิน และพยายามขจัดความรู้สึกนั้นออกไปเมื่อทุกอย่างดูจะเป็นไปได้ หล่อนไปทำเล็บมาด้วยแฮะ ‘ในกรณีนี้นะกอร์ดอน ถ้าจะไม่ใช่การใช้โชคของคุณมากเกินไป คุณจะสามารถไปตรวจดู

ประตูตั้งแต่สวนมาเลยได้ไหม ฉันจะได้แน่ใจว่าเจ้าสิ่งประติมากรรมกลอนสามชั้นของฉันมันใช้ได้ตรงตามมาตรฐานอุตสาหกรรม...’

โคอี้ วางเนื้อร้อนฉ่ำลงบนโต๊ะอาหาร ผมสูดกลิ่นเข้าไป ใสภาพในหัวด้วยเนื้อเค็มกำลังดี แสนอร่อยและกลิ่นหอมอบอวลจากไขมันของวัวที่ฟลีสชีพ โต๊ะอาหารทั้งใหญ่ ทั้งเก่า เหมือนกับตัวห้องครัวนั่นละ จูเลียเคยฝันหวานน้ำลายหยดให้รูปภาพครัวแบบนี้ในนิตยสารที่เธอมี *คันทรี่ สิวิ่ง*⁶⁷ ที่มีคานไม้ไอศ กระจเบื้องดินเผา ไฟสปอร์ตไลท์ที่หย่อนใจ ทักษะภาพของสวนบนเนินสวย ม่านสวยงาม ตู้อลินซ์จากเวลส์พร้อมคอลเลคชั่นกาน้ำชา หม้อหุงข้าวที่ใหญ่ประมาณหนึ่งพอจะเอาเด็กลงไปย่างได้ ตู้อื่นและตู้แช่แข็งกันสนิมจากสวีเดนที่ใหญ่ๆกับที่เห็นในหนังอเมริกัน เครื่องล้างจานแบบฝังอีก มีหน้าต่างยังมีเตาไฟพร้อมเครื่องดูดควันทองแดงอยู่เหนือหัวอีก ‘แล้วเนื้อเลยคุณ’ โคอี้เอ่ย ‘นั่นเป็นหน้าที่ของผู้ชาย’

ผมคงต้องเล่นกับมิดหน่อยละ ‘เนื้อนี้หอมน่าเหลือเชื่อมาก’

หล่อนถือผักย่าง⁶⁸ ออกมา ‘สูตรแม่ฉันเอง ใส่ไวน์แดง โรสแมรี่ ลูกจันทน์ อบเชย ถั่วเหลือง แล้วก็วัตถุดิบอื่นๆอย่างละนิดละหน่อยที่ฉันคงต้องฆ่าคุณหากฉันคงต้องเปิดเผยให้คุณรู้’ โคอี้ยกฝาออก ใส่หัวผักกาด มันฝรั่ง แครอท ฟักทองหั่นเต๋า ‘เนื้อผสมเครื่องเทศต้องใส่ไวน์และความเยาวนใจลงไป รับไวน์จากรีโอคา⁶⁹ ส่งตรงจากสเปนสักแก้วใหม่’

ผมทำหน้าที่ทำนองว่า *ถ้าคุณโอเค ผมก็โอเคด้วย*

‘รีโอคาแล้วกัน แต่ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าฉันเก็บเทมปานิลโล ปี 81 ไว้อย่างดี’ ตอนที่จูเลียพูดถึงเรื่องไวน์ เธอจะเหมือนพวกช่างเสริมสวยไม่มีคลาส⁷⁰ ที่พยายามจะเลียนแบบพวกนักชิมไวน์จอมปลอม⁷¹ และเธอก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แต่โคอี้ก็กลับดูเหมือนเธอเป็นงาน เธอเดินกลับมาพร้อมยื่นขวดไวน์และที่เปิดขวดขวดให้ผม พร้อมกับสายตาเป็นประกายหรือเปล่านะ ผมบิดปลายที่เปิดขวดลงไปในจุกและเฝ้าฝืนถึงการร่วมรักจนกระทั่งจุกขวดเปิดออกดัง ป๊อป! ‘ฉันรักเสียงนั้นเสียจริง’ โคอี้กล่าว ‘คุณไม่ชอบหรือ คอไวน์จากนาซีเคาก็บอกกันว่าต้องปล่อยให้ไวน์แดงมันได้หายใจสักยี่สิบห้า นาทีก่อน แต่ฉันว่าชีวิตเรานั้นสั้นนัก นี่ ใช้แก้วพวกนี้ได้เลย...’ ฐานแก้วคริสตัลกลิ้งม้วนบนโต๊ะไม้ ‘รินมาเลย คุณพ่อบ้าน⁷²,

ผมทำตามไวน์ที่รินลงมาส่งเสียง *คลิ๊กคลิ๊กคลิ๊กคลิ๊ก*

ที่รามิสุนี่เหนือชั้นมาก ผมพูดได้เลยโคอี้ซัซครีมบนริมฝีปากของหล่อนออกด้วยผ้าเช็ดปากของหล่อน ‘ไม่เลียนกินไป ไม่หวานกินไปใช่ไหม’

‘ก็เหมือนกับอย่างอื่นที่คุณเสิร์ฟผมนั่นแหละ สมบูรณ์แบบไปเลย ไปหาเวลาจากไหน มาฝึกเป็นยอดแม่ครัวเนี่ย’

หล่อนดูพอใจ จากนั้นก็จิบไวน์พร้อมปาดคราบสีแดงออกด้วยผ้าเช็ดปาก ‘คนประจบ สอพลอ’

‘ประจบหรือหรือ อะไรกันที่จะมาทำให้ผมประจบคุณ ไม่มีใช้ไหมล่ะ นั่นไง ข้อ กล่าวหาเป็นอันว่าตกไป’

โคอีรินกาแพจากหม้อที่หน้าตาเหมือนมังกร ‘ครึ่งหน้า เอ่อ ฉันหมายถึง ถ้าคุณคิด อยากจะมาช่วยฉันเตรียมอาหารมากมายขนาดนี้อีกรอบแล้วละก็ ฉันจะทำของหวานจากวอดก้าสูตร ของฉันให้ทาน แต่คืนนี้ฉันไม่ได้--’

และตรงนี้แหละ ตรงนี้เลยถัดจากเรา เด็กผู้หญิงตะโกนออกมาว่า ‘โจน่าห์’

ชัดใสแจ๋ว ทว่าไม่มีเด็กผู้หญิงอยู่ตรงนั้นเลย

แต่ ผมได้ยินเธอ ตรงเนี่ย เด็กผู้หญิง เธอพูดว่า ‘โจน่าห์’

มีเสียงกระทบกันดังจากด้านหลังประตู...

ผมกระโดด แก้อี้อของผมชุด เอียง และคว่ำลง

ช่องประตูแฉกเปิดกว้างไปกว้างมา เสียงลั่นเอี้ยดอ๊าด แล้วก็เงียบลงไป

แล้วผมก็ได้ยินเสียงเด็กผู้หญิงคนนั้นอีกรอบ ‘โจน่าห์’

ผมไม่คิดว่าจะได้ยินอีก

แล้วก็เอาอีก ‘โจจจจจจจ-นน่าห์’

ผมยืนในท่าหมอบพร้อมจะตอบสนองแบบสู้หรือหนี⁷³ เวลาเผชิญกับภัยอันตราย ทว่าโค อี้ไม่ได้ดูตกใจแต่อย่างใด และก็ดูไม่ใกล้จะบ้า⁷⁴ เหมือนที่ผมเป็น หล่อนมองผมอย่างสงบและสบายๆ แต่ขาของผมสั่นรัว ผมถามหล่อน ‘คุณได้ยินไหม’ เสียงของผมดูใกล้จะบ้า

‘ได้ยินสิ’ อย่งไรก็ตาม หล่อนดูโล่งอก ‘ใช่ ฉันได้ยิน’

‘เด็กผู้หญิง’ ผมเช้ค ‘ตรงนี้เลย ในครัว’

โคอี้หลับตาลงและพยักหน้าอย่างช้าๆ

‘แต่...แต่คุณบอกว่าคุณไม่มีลูกหนี’

โคอี้สูดลมหายใจเข้า และหายใจออก ‘พวกเขาไม่ใช่ลูกของฉัน’
 เข้าใจยากซะมัด⁷⁵ ลูกเลี้ยงหรือ หรือล่องหนได้‘พวกเขาเป็นใคร’
 ‘เธอชื่อนอร่าห์ เป็นพี่สาวของโจน่าห์ พวกเขาอยู่ที่นี้’
 ขนแขนผมลุกชัน ‘ผม...คุณ...อะไรนะ’

โคอี้หุบหูหนึ่งตัวของผมไป ‘คุณได้ยินเสียงนี้ ไม่มีใครอยู่ที่นี้ และบ้านมันก็เก่ามาก
 มีความเห็นอย่างอื่นไหมล่ะ คุณนักร้อง’

ผมไม่สามารถพูดคำว่า ‘ผี’ แต่ผมเพิ่งจะได้ยินในสิ่งที่เพิ่งจะได้ยินไปคือ เสียงเด็กผู้หญิง
 เรียก ‘โจน่าห์’ ทั้งๆที่ไม่มีเด็กผู้หญิงอยู่แถวนี้เลย

‘เสียงผีเท่านั้นที่คุณได้ยินไปเมื่อเสาร์ที่แล้ว’ โคอี้พูดต่อ ‘ที่รอบบ้าน ที่คุณคิดว่าเป็น
 เสียงเด็กข้างบ้านไง จำได้ไหม’

ผมหนาวยะเยือก ผงกหัวรับ

‘ไม่มีเด็กอาศัยอยู่ข้างบ้านหรือกอร์ดอน พวกเขาคือนอร่าห์กับโจน่าห์ ฉันทว่าพวกเขา
 เป็นแฝดกันนะ นี่ สุบหูหรือกัน นั่งลงเถอะ’

ผมทำตามทีห่ล่อนบอก ใจผมอ่อนยวบแถมนี้วิกี้เงอะงะงุ่มง่ามตอนจะจูดหู

‘ฉันรู้สึกถึงพวกเขาครั้งแรกก็ปีนี่ละ ตอนเดือนมกรร ครั้งที่เจอในสวนเหมือนกับคุณ
 เลย แล้วก็คิดเหมือนกับคุณแหละว่าต้องเป็นเพื่อนบ้านแน่ๆ หลังจากนั้น ในบ่ายวันหนึ่งที่สจ๊วต
 กำลังนอนพักและหลบจากการให้คีโม ก็มีอีก วันนั้นเป็นวันวาเลนไทน์ ฉันอยู่บนบันไดตอนที่ได้ยิน
 เด็กผู้หญิงกำลังฮัมเพลงตอนวิ่งลงมาด้านล่าง ช่างๆนาฬิกาคุณปู่ฉัน แต่ก็ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นเลย
 จากนั้นก็มีเสียงเด็กผู้ชายตะโกนเรียกออกมาจากช่องประตู ‘นอร่าห์ ไข่มุ่เธอสุดแล้ว!’ แล้ว
 เด็กผู้หญิงก็พูดว่า ‘เดี๋ยวจันลงไปทันทีที่ฉันซ่อมนาฬิกาเสร็จ!’ ฉันคิด หรือได้แต่หวังว่าบางที พวกเขา
 อาจจะเป็นเด็กที่แอบเข้ามาเล่นสนุกหรือเล่นบ้าบิ่น แต่...ฉันอยู่ตรงนั้น บนบันได ให้ตายเถอะ อยู่
 ช่างๆกับนาฬิกาเลยด้วยซ้ำ’

การที่เด็กหญิงนอร่าห์ผู้ล่องหนนั้นชื่อเดียวกับเลดี้ เกรย์เออร์ นั้นไม่สามารถเบี่ยงเบน
 ความสนใจของผมไปได้เลย นี่อาจหมายถึงอะไรบางอย่าง หรือไม่มีก็ได้หมายความว่าอะไรเลย
 นอกเหนือไปจากความบังเอิญเท่านั้น แต่ใครมันจะไปรู้ล่ะ ‘สามีของคุณได้ยินพวกเขาไหม’

โคอี้ส่ายหัว ‘ไม่เลย ช่วงอีสเตอร์ โจน่าห์และนอร่าห์ ‘ผี’นะเดินไปทางขวาผ่านครัวไป
 พร้อมกับคุยเรื่องลูกม้าที่ชื่อ แบล็คแจ๊ค สจ๊วตก็นั่งตรงที่คุณกำลังนั่งอยู่นั้นแหละ เขาไม่แม้แต่จะละ

สายตาขึ้นมาจากเกมคอร์สเวิร์ดของเขา ฉันเลยถามว่า ‘คุณได้ยินไหม’ แล้วเขาก็ตอบว่า ‘ได้ยินอะไร’ ‘เสียงพวกนั้นไง’ ฉันบอก สจ๊วตมองฉันด้วยสายตาประหลาดและเป็นกังวล ฉันเลยต้องทำเหมือนว่าฉันลืมปติวิทย์ที่ชั้นบน’ โคอี้จุดบุหรี่และมองไปยังปลายที่ลุกเป็นไฟ ‘สจ๊วตเขาเป็นนักชีวเคมี และเป็นพวกไม่นับถือพระเจ้า เขาเลยไม่เชื่อเรื่องผี แต่สองถึงสามสัปดาห์หลังจากนั้น เราก็มีกานเลี้ยงอาหารเย็นที่นี่ และในตอนนั้นเองที่ฉันกำลังเสิร์ฟอาหารชุดแรก ฉันก็ได้ยินเสียงโจน่าห์และนาราห์เดินผ่านและร้องเพลง ‘เจ้าสาวมาแล้ว ไม่แคล้วมาจากล้านไมล์อันไกลโพ้น’ แล้วก็หัวเราะคิกคักกันยกใหญ่ เสียงดังเหมือนเด็กๆ เล่นกัน เรามีแขกแปดคนนั่งอยู่รอบโต๊ะ แต่ไม่มีสักคนที่ได้ยินเสียงพวกเขา’

ในเตาผิงที่ไฟลุกโชติช่วง สมองส่วนตำรวจสอบสวนอาชญากรรมบอกผมว่านี่มัน โรคจิตชัดๆ แต่ผมได้ยินเสียงนั้นเช่นกัน แล้วผมก็โคตร⁷⁶ มั่นใจว่าคงไม่มีใครเคยได้ยินเกี่ยวกับโรคจิตเภทร่วมกันแน่นอน

โคอีรินไวน์ในแก้วของพวกเราจนหมด ‘ฉันตกใจมากและคิดว่าต้องเสียสติไปแล้วแน่ๆ⁷⁷ ฉันเลยไปหาหมอสามคนโดยที่ไม่ได้บอกสจ๊วตเพื่อไปสแกนสมอง แล้วก็อะไรทำนองนั้น ไม่มีอะไรร้ายแรงโผล่มา ตอนนั้นฉันก็ดูแลสจ๊วตทั้งวันทั้งคืนและเขาอาการทรุดลงไว้มาก หมอสองในสามคนจึงออกความเห็นว่าเป็นความเครียด ส่วนหมออีกคนบอกว่าเสียงพวกนั้นมาเกิดจากความผิดหวังจากการอยากมีลูก ฉันเลยไม่ได้กลับไปหาเขาอีก’

ผมดื่มไวน์ เชียบุรี ‘นอกจากผมแล้ว ไม่มีใครเคยได้ยินพวกเขาเลยใช่ไหม’

‘ใช่แล้ว ฉัน-ฉันไม่อยากจะบอกว่าเสาร์ที่แล้วฉันโล่งใจมากแค่ไหนตอนที่คุณบอกว่าคุณก็ได้ยินพวกเขาเช่นกัน ฉันรู้สึกโดดเดี่ยวน้อยลงมาก พระเจ้า! แค่ได้พูดเรื่องนี้ออกมาอย่างนี้โดยที่ไม่รู้สึกว่า คุณจะเห็นฉันว่าฉันเป็นบ้า...คุณไม่รู้หรือว่าคุณรู้สึกอย่างไร กอร์ดอน’

ตาสีฟ้า ตาสีเทา ‘คุณเลยเชิญผมมา’

ยิ้มอย่างอายๆ ‘ไม่ใช่เหตุผลเดียวหรอก อย่ารู้สึกว่าคุณโดนใช้สิ’

‘เปล่าเลย เฮ้ เบอร์เจอร์ก็รู้สึกถึงพวกเขาเหมือนกันหนิ เขาวิ่งแจ้น⁷⁸ เลย’ ผมรินกาแฟจากน้ำเส็ง ‘ทำไมคุณถึงอยู่ที่นี่นะ โคอี้ ทำไมคุณไม่ขายบ้านแล้วย้ายไปที่อื่นที่มัน...ไม่น่ากลัวเท่านี้’

โคอี้ทำหน้าบูดบึ้งแบบเดียวกับที่ผมสังเกตเห็นเวลาที่หล่อนได้รับคำถามที่เจ็บปวด ‘ที่นี่คือบ้าน ฉันรู้สึกปลอดภัยที่นี่ และ...ไม่เกี่ยวกับว่านอรัห์กับโจน่าห์จะมาตะโกน ‘ปรี้ออออ’ หรือจะมาแยกวิญญาณออกจากร่าง หรือไม่ก็เขียนข้อความชวนชวนหัวลุกอยู่บนกระจกหรือบนอะไรนะ ฉัน...ฉันไม่

ค่อยแน่ใจนักหรอกว่าพวกเขารู้ว่าฉันอยู่ที่นี้ ใช่ ฉันได้ยินพวกเขาครั้งหรือสองครั้งในทุกๆหนึ่งหรือสองวัน แต่พวกเขาก็อยู่ตามประสาของพวกเขาแหละ’ โคอี้วางซ้อนขาอย่างสมดุลลงบนจาน ‘แล้วก็มีอีกหนึ่งเสียงนะ ฉันเรียกเสียงนี้ว่าอียร์ เพราะว่าเขาเป็นคนมองแง่ลบมาก และฉันก็ได้ยินเขาไม่ค่อยบ่อยครั้งนัก เขาชอบพิมพ์ทำนองว่า ‘พวกเขาโกหก’ หรือ ‘จงหนีไป’ หรือชอบพูดอะไรที่ไม่มีสาระเอาเสียเลย ฉันว่าเขาดูน่ากระอักกระอ่วนใจ แต่เขาก็ไม่ได้มีคุณสมบัติถึงขนาดเป็นพวกโพลเทอร์ไกสต์หรือ ผีที่ส่งเสียงดังน่ารำคาญ⁷⁹ หรือฉันไม่เผ่นออกจากบ้านสเลตเพราะเขาหรอก’

เบอร์เจอร์รักภูหลังของมันกับหน้าแข็งของผม ผมไม่ได้สังเกตเลยว่ามันกลับเข้ามา ‘ยังไงผมก็คิดว่าคุณมีพื้นฐานความเป็นชายมากกว่าคนอื่น ๆ นะโคอี้ ผมหมายถึง....เอ็ม...ผีนะ’

โคอี้ถอนหายใจ ‘บางคนก็เก็บงูเหลือมไว้ หรือไม่ก็แมงมุมทารันทูล่า ซึ่งแน่นอนว่าพวกเนี้ยมันแปลกกว่า น่ากลัวกว่า และเสียงกว่า เพื่อนร่วมบ้านที่ดูไม่มีพิษมีภัยของฉัน ฉันแทบไม่อยากจะเชื่อว่าพวกเขาเป็น ‘ผี’ เสียด้วยซ้ำ’

‘ไม่มีพิษมีภัย’ หมายความว่า ‘ไม่อันตราย’ ถ้าผมไม่ผิด ‘แต่ถ้าพวกเขาไม่ใช่ผี แล้วพวกเขาเป็นอะไรล่ะ’

‘ตามทฤษฎีของฉัน พวกเขาก็คือเด็กธรรมดาทั่วไปที่ใช้เวลาของตัวเอง ทำอะไรของตัวเอง ที่ฉันแอบได้ยินมานะ ก็เหมือนกับสายโทรศัพท์พันกันระหว่างเรา โดยที่กำแพงระหว่าง ‘ขณะนี้’ของเรา และ ‘ขณะนี้’ของเขามันบาง ก็เท่านั้น’

กระจกบานใหญ่สะท้อนให้เห็นเงาห้องครัวที่คล้ายผิโคอี้และผมซ้อนทับกันบนสวนมืดทึม ‘ถ้าผมไม่ได้ยินกับหูตัวเอง’ ผมพูด ‘ผมคงคิดว่าคุณคงดูหนังเรื่อง *เรื่องเล่าที่ไม่อาจคาดฝัน* มากเกินไป หรืออะไรทำนองนั้น แต่...ผมก็ได้ยินพวกเขาเหมือนกัน คุณไม่เคยคิดที่จะไปสืบหาหรือว่าใครเคยอยู่ที่บ้านสเลตมาบ้าง บางทีคุณอาจจะเจอฝาแฝดโจนาร์ห์และนอร์ราห์ก็เป็นได้’

หล่อนม้วนผ้าเช็ดปากของหล่อนขึ้น ‘ฉันเคยคิดเหมือนกันนะ แต่ตั้งแต่สจ๊วตเสียชีวิต ฉันก็ไม่มีพลัง⁸⁰ จะทำอะไรเลย’ โคอี้แสดงสีหน้าเสียใจ ผมรู้ว่าผมอยากจะจูบหล่อน

เบอร์เจอร์คลอเคลียอยู่ตรงเป้ากางเกงผม ขอให้เล็บของมันหดยู่อย่างนั้นต่อเถอะ ‘บ้านหลังนี้อยู่ในเอกสารสำคัญประจำเมืองตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ยี่สิบสี่’ ผมบอกโคอี้ ‘เรา ผมหมายถึงในฐานะกองตำรวจสอบสวนอาชญากรรมปรึกษาองเก็บหลักฐานอยู่เป็นประจำ ผมรู้จักพนักงานเก็บเอกสารสำคัญโอเคอยู่คนหนึ่งชื่อ ลียง เขาเป็นคนดูหลายงานให้ผมอยู่โดยที่ไม่ถามว่าทำไมหรือเพื่ออะไร บ้านเก่าหลังใหญ่แบบนี้ต้องมีร่องรอยอยู่ในประวัติศาสตร์บ้างละ จะให้ผมแอบกระซิบถามไหม’

‘เริ่มแรกก็หาช่างซ่อมประตูให้ ตอนนี้นำมาหาพนักงานเก็บเอกสารสำคัญให้อีก’ โคอีดู
ประทับใจ ‘คุณนี่เป็นคนในร่างสมุดหน้าเหลืองจริงๆ ได้ค่ะ ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง’

‘ปล่อยเรื่องนี้ไว้กับผมได้เลย’ ผมติดเบอร์เจอร์รัก มันตรงอย่างแฉ่วเบา

เจ้าภาพของผมมัดผมของหล่อนใหม่ ‘เอาจริงๆนะ กอร์ดอน มาถึงตอนนี้คนส่วนมากคง
ทำลายเจ้าประตูนั้นไปแล้ว’

ผมถอนหายใจเป็นควันบุหรี่ปุ้ง ‘ผมไม่เหมือนผู้ชายคนอื่นๆ’

ผมและโคอีมองกันและกันนานเกินกว่าที่คนปกติจะได้รับอนุญาตให้ทำ หล่อนเอื้อมข้าม
มาพร้อมวางจานของหวานของผมทับจานหล่อน ‘ฉันรู้ว่าการที่ฉันโทรหาคุณก่อนหน้านี้เป็นการเดิน
หมากที่ดี’

ผมได้แต่หวังว่าผมจะมีประโยคที่พูดได้ดีกว่า ‘รับกาแฟเพิ่มไหม’

‘โอ๊ย ไม่นะ ฉันคงนอนไม่ได้เป็นหลายชั่วโมงแน่’

‘แน่นอนล่ะ’ ผมคิด ‘ถ้าฉัน ให้ผมเป็นคนทำความสะอาดนะ’

‘นั่นคือเหตุผลที่พระเจ้าสร้างเครื่องล้างจานมานะ เพื่อนยาก’

ผมสังเกตเห็นว่าหล่อนถอดแหวนแต่งงานออกไปแล้ว ‘ถ้าอย่างนั้นผมก็ไม่มียานทำละสิ’

ตาสีฟ้า สบกับตาสีเทา ‘ก็ไม่จำเป็นหนิ’

ด้วยเสียงแหบห้าวและปรารภานาที่จะหายใจ ตัวเปียกชุ่ม เค็มเหงื่อ และเหนียวเหนอะ
ผมทิ้งตัวพังลงบนหมอนหล่อน ผมอืมแล้ว ผมอืมแล้ว และผมอืมแล้ว และสิ่งประเสริฐที่สุดที่พระเจ้า
สร้างขึ้นด้วยชัยชนะคือความอืมเอมทางกายของชายหนุ่ม เรานอนอยู่อย่างนั้นสักพักจนกระทั่งการ
หายใจและอัตราการเต้นของหัวใจเราช้าลงบ้าง ผมพูดว่า ‘ถ้าคุณอนุญาตให้ผมทำใหม่อีกรอบ ผมจะ
เร่งทำให้ดีกว่าเดิม’ โคอีบอกผม ‘นั่นมาสิ ฉันจะได้ดูว่าฉันสามารถที่จะแทรกคุณเข้าไปได้หรือไม่’ มัน
ทำให้ผมขำจนจรวดของผมแพบหายไป หล่อนให้กระดาษทิชชู่อำหนึ่งแก่ผมและม้วนตัวลงไปอยู่บน
ด้านข้างลำตัวของตัวหล่อน สัมผัสแตะที่สะโพกของหล่อน แล้วก็ม้วนตัวเองในผ้าเหนียวเหนอะ หล่อน
ไม่ได้บอกให้ผมใช้ถุงยาง ผมก็เลยไม่ได้ใช้ ออกจะเสี่ยงอยู่บ้าง แต่มันก็เป็นความเสี่ยงของหล่อน ไม่ใช่
ของผม แล้วก็อย่างที่นักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมักจะพูดกับคุณอยู่เสมอว่า ความเสี่ยงก็จะ
เปลี่ยนเป็นชัยชนะใน-game ในที่สุด ม่านสีแดงเข้มถูกใช้แว่นโปสเตอร์แปะรอบเตียงจึงทำให้ทุกอย่างดู
อบอุ่น มีดครีမ် และปกปิด ผมบอกหล่อน ‘นี่ กลอนสามชั้นของคุณตรงตามมาตรฐานโรงงานมากเลย
นะ’

หล่อนต้อยผมอย่างอ่อนโยนด้วยหลังมือของหล่อน

‘ข้อหาร้ายแรงนะนะ โทษฐานทำร้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจ’

‘อ้าว...แล้วฉันจะรอดจากกฏแจมือของคุณได้หรือไม่ละ’

‘แคในฝันสุดลามกของผมเท่านั้นแหละ’

โคอี้จิบที่หน้าอก⁸¹ ของผม ‘งั้นก็นอนซะ’

‘โอกาสครั้งใหญ่เลยนะเนี่ยที่ได้มีโอกาสนอนข้างนางฟ้าเปลื้องผ้าแบบนี้’

หล่อนจิบที่เปลือกตาของผม ‘หลับฝันดีนะ คุณसारวัตร์’

ผมทาวหวอดใหญ่ ‘เอาจริงๆ ผมไม่ได้วังเลยนะ...’

การตื่นครั้งถัดจากนั้นของผม หล่อนก็หายไปแล้ว เนื้อและผักของผมนั้นเคี้ยวได้ที่ตึจริง ฌ ใต้กำแพงนั้น ท่อประปาเก่าคร่ำคร่าส่งเสียงครวญคราง มีเสียงน้ำตกลงพื้นในห้องอาบน้ำใกล้ๆ ผม ความหاناพิกาที่ได้หมอน ดีหนึ่งครั้งแล้ว ชั่วโงมน้อยมาก แต่ไม่เป็นไร วันนีวันอาทิตย์ แล้วผมก็ไม่ ต้องไปทำงานถึงวันอังคาร ช่าง⁸² วันอังคารสิ ช่างงาน⁸³ ช่างคำบัญชา⁸⁴ ช่างอิตาเทรเวอร์ ดูแลน⁸⁵ แล้วก็ช่างงานสาธารณสุขแห่งสหราชอาณาจักรไปสิ⁸⁶ ผมและโคอี้สามารถอยู่และหลับนอนแบบนี้ได้ทั้ง วันอาทิตย์ ทั้งสัปดาห์ หรือแม้กระทั่งทั้งเดือน....มีอย่างเดียวกับที่กวนใจผมในตอนนี่คือ อะไรนะเธอ ก็ ความคิดหนึ่งที่ว่า ทำไมผู้หญิงชั้นเยี่ยม ฉลาด แถมโคตรจะเซ็กซีอย่างหล่อนจึงจบอยู่บนเตียงกับผู้ชาย ที่หล่อนแทบจะไม่รู้จักแบบนี้ เรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นแคในแดนหนังไป หรือไม่ก็เรื่องโง่งงของผู้ชาย แต่นี้ มันเป็นเรื่องจริง ผู้หญิงอย่างโคอี้คงจะไม่ขอไปมีอะไรกับผู้ชายที่เพิ่งเคยเจอกันแค่สองครั้งหรือจริง ไหม

แต่เดี๋ยวก่อน กอร์ดอน เอ็ดมันด์ เดี๋ยวก่อน ‘ครั้งที่สองเธอ’ นี่มันครั้งที่ห้าแล้วนะที่ นายมาที่บ้านสเลต ไร่โง้งเอ๊ย⁸⁷ นับจากมื้ออาหารเอาสิ โคอี้ทำสเต็กเสิร์ฟแรกที่เจอกัน เสาร์ที่สองก็ปลา คอดบนมันฝรั่งชิ้น เนื้อกวางและพายไส้เนื้อและผักรวม⁸⁸ ในเสาร์ที่สาม สัปดาห์ที่แล้วก็ไก่ ส่วนคืนนี้ก็ เนื้อย่าง นั้ไง เห็นไหมละ นั้ก็อาหารเย็นห้ามือแล้ว วันเสาร์ห้าวัน ไวน์ห้าขวด การพูดคุยที่ยาวนาน เป็นชั่วโงมๆห้าครั้งเกี่ยวกับเรื่องใหญ่เรื่องเล็กแล้วก็อะไรจิปาละ เช่นพวกเรื่องในวัยเด็ก ทศนคติ การเมือง สามิที่ตายแล้วของหล่อน แล้วก็เกี่ยวกับเมียเก่าผม จอห์น รัสคิน⁸⁹ ที่เป็นนักวิพากษ์ศิลป์ยุค วิกตอเรีย แถมเราสองคนยังโทรหากันและกันทุกคืนเพียงเพื่อที่จะบอกว่า ‘ราตรีสวัสดิ์’ และ ‘ฝันดี’ และ ‘รอเจอคุณวันเสาร์แทบไม่ไหว’ นี่ไม่ใช่การจีบกันที่ใช้เวลานานเลย ก็จริงละ แต่มันก็ค่อนข้างที่ จะจริงจัง จริงใจ และไม่ใชการยั่วยวน⁹⁰ หรือนาจารย์⁹¹ ทางไกลแต่อย่างใด นายเป็นตำรวจที่หน้าตาดี

หะเอ แถมเรื่องบนเตียงก็เห็นๆกันอยู่ว่าโคตรจะเทพ อะไรจะเป็นปัญหาไปได้ละ โคอี้ อัลเบอดินา เซ็ดวินท์ รักนาย

แต่ผมไม่ได้รักเธอหรอก ยังไม่ได้รัก แต่รักมันก็เกิดจากสัมพันธ์สวาทอยู่แล้วจากประสบการณ์ของผม ยิ่งนายเข้าหาผู้หญิงมากเท่าไร ก็ยิ่งสามารถเข้าถึงหล่อนได้มากเท่านั้น ใครจะไปรู้ละ เราอาจจะลงเอยด้วยการแต่งงานกันก็ได้ ลองจินตนาการว่าตนเองเป็นเจ้าของบ้านสเลตหรือไม่แค่เป็นเจ้าของครึ่งหนึ่ง ใครจะไปสนใจผีสามตนนั้นเล่า ความจริงที่ผมได้ยินพวกเขาทำให้ผมได้กลายเป็นคนพิเศษในสายตาของโคอี้บ้านสเลตนี้ใหญ่โตกว่าบ้านผู้บริหารบนหุบเขาที่มีสวัสดิการสมาชิกคลับเพื่อนบ้านชั้นดีของอิตาเทรเวอร์ ดูแลน ซะอีก หากคำบัญชาจะโยนผมลงไปให้กับหมาป่าแล้วละก็ บ้านสเลตจะกลายเป็นเรือช่วยชีวิตผม โคตร⁹² จะบ่เงินบ่ทองเลยละ มันจะมีมูลค่าเท่าไรนะเธอ หนึ่งแสนปอนด์ แสนสองปอนด์ อนาคตก็เปลี่ยนไปได้ทุกวัน ทุกเวลา จากผลกระทบทางธุรกิจ พนันบอล อาชญากรรม และ ไซ้ การแต่งงาน ผมจะสามารถให้ความมั่นคงกับโคอี้และเติมเต็มส่วนของผู้ชายที่ขาดหายไปในชีวิตของหล่อนได้ ส่วนหล่อนก็มาเติมเต็มสถานะความมั่นคงทางการเงินของผม ดูเหมือนจะเป็นข้อตกลงที่ยุติธรรมอยู่ ‘กอออออออออออออร์-ดอออออออออน!’ เสียงของหล่อนเรียกหาผมจากห้องข้างๆ ‘คุณตื่นอยู่หรือเปล่า’

ผมตะโกนกลับไปหาหล่อน ‘ไซ้ ผมตื่นอยู่ คุณอยู่ไหน’

‘ในห้องน้ำคะคุณพี่⁹³ แล้วฉันก็ไม่สามารถเปิดขวดแชมพูได้ด้วย’

หล่อนนี่มันเจ้าเล่ห์เสียจริง ‘อ้อเธอ เปิดไม่ได้จริงๆเลยไซ้ใหม่’

‘ฉันเป็นสาวรุ่น⁹⁴ ที่กำลังรอเจ้าชายมาช่วยเลยละ กอร์ดอน ฉันอยู่ข้างบนนี่’

บนเตียงมีชุดคลุมขนสัตว์ของผู้ชายอยู่ อาจจะเป็นของสจ๊วตก็ได้ แต่หัย ผมได้แม่หม้ายของเขามาแล้วหนิ ทำไมผมต้องสนใจด้วยล่ะถ้าผมจะยึดเสื้อผ้าด้วยอีกอย่าง ผมสวมเสื้อ ไกลลงจากเตียง แหวกตัวผ่านม่านโบราณ เดินข้ามห้องทรงกลมแสนประหลาดไปและก็พบว่าผมอยู่บนขานสี่เหลี่ยม ข้างซ้ายของผมคือนาฬิกาคุณปู่ ส่วนด้านขวาคือบันไดที่นำไปห้องโถง แล้วเหนือผมนั้นก็ เป็นบันไดที่สามารถใช้ปีนขึ้นไปผ่านภาพวาดหลายภาพไปจนถึงประตูสีซีด ณ จุดบนสุดของบ้านที่ ณ ตอนนี้มีโคอี้ เซ็ดวินท์ ที่เต็มไปด้วยฟองสบู่บนเรือนร่างกำลังรอคอยอัศวินของหล่อนในชุดเกราะส่องปราย ‘คุณกำลังมาไซ้ใหม่ กอร์ดอน’ โอ้ ผมกำลังไป ผมกำลังไป จากนั้นผมก็ปีนขึ้นไป สองชั้นในแต่ ละก้าว ผ่านภาพวาดของวัยรุ่นที่โดนซ่อมในเสื้อคลุมหนัง ผมสีดำเป็นมันและตาที่เล็กหรือเหมือนเขาเป็นลูกครึ่งจีน ภาพถัดมาเป็นภาพหญิงสาวแต่งตัวสวยหรูพร้อมทรงผมสีทองน้ำผึ้งเหมือนพวกนักกรอง เบื้องหลังของวงดนตรีหญิงในยุค 60 เธอมียิ้มที่ชวนฝันซึ่งทำให้ผมนึกถึงจูเลียตตอนที่เธอยังไม่กลายเป็นผู้หญิงประสาท ผมจึงหยุดสัมผัสริมฝีปากของหล่อนด้วยของผม เพียงเพราะผมไม่ต้องการ ภาพวาดที่

สามเหนือจากขานบันไดก็เป็นรูปของเด็กชายอายุราวๆสิบสามปี กับผมสี่ทราวย จมูกใหญ่ หน้าตาบูด บึ้ง และดูไม่สบายกับผิวของเขา หรือไม่ก็ไม่พอใจกับเสื้อคลุมขนสัตว์และโบว์ไทที่คุณอาจสงสัยว่าแม่ของเขาบังคับให้เขาใส่

นี่คือนาธาน บิสชอบหนี เป็นไปไม่ได้ ตอนนี้อยู่ใจผมเต้นรัว รู้สึกไม่สบายแถมไร้น้ำหนัก นาธาน บิสชอบ ที่ เฟร็ด พิงค์ เจอในตรอกสเลดในปี 2522 นาธาน บิสชอบ ที่ เฟร็ด พิงค์ ตัดรูปของเขาออกมาจากหนังสือพิมพ์ ตาเทรเวอร์ ดูแลนขอให้ได้ปัสถ่ายเอกสารและปกรูปไว้เหนือโต๊ะพวกเรา เพื่อที่ เฟร็ด พิงค์ จะได้เห็นว่าคุณ.เทมส์ แวลลีย์ นั้นจริงจังกกับการนำของเขามากแค่ไหนในเรื่องนี้ *หล่อนโกหก* เสียงที่โกรธซึ่งดังขึ้นในหูผม และชัดเจนมาก ผมกระโดด และเกือบจะล้มลงหมอบลงต่ำ และมองไปรอบตัว ไม่มีใครเลย *หล่อนจะเอาชีวิตคุณและอีกหลายๆชีวิต...*

เหนือชั้นบันไดขึ้นไป ลงมองลงจากชั้นบันไดลงมา ไม่มีใครอยู่ที่นั่นเลย
ผมพยายามผ่อนคลาย ผมจินตนาการไปเอง แค่นั้นแหละ
คุณอาจจะเจออาวุธในรอยแตกของพวกมัน เสียงนั้นเอ่ยขึ้น
เสียงนี้ไม่เหมือนทั้งโจนาร์หรือนอราห์ในห้องครัว เสียงนี้พูดกับผม ผมไม่รู้ว่าผมรู้ได้อย่างไร แต่ผมรู้

รอยแตกที่พวกมันจะโยนพวกเศษเล็กเศษน้อยลงมา เด็กชายคนนั้นพูด
รอยแตก? เศษเล็กเศษน้อย? อาวุธ? ผมพิมพ์ซ้ำขึ้นในที่สุด ‘คุณคือใคร’ ผมพูดกับรูปของนาธาน บิสชอบ แต่สมองส่วนที่ฉลาดของผมคิดว่าภาพมันรู้

ผมไม่มีอะไรมากนักหรอก เด็กชายคนนั้นพูด *ผมแค่ส่วนที่ยังหลงเหลืออยู่เท่านั้น*
‘ทำไมผม...’ นี่ผมกำลังทำอะไรอยู่เนี่ย คู่กับรูปภาพของเด็กที่หายตัวไปอย่างนั้นหรือ
‘ทำไมผมถึงต้องการอาวุธล่ะ’

นาฬิกาคุณปู่ส่งเสียงตึกๆไกลๆอยู่ข้างล่าง
นี่มันอยู่ในหัวผมหมดเลย แต่ละคำเต็มไปด้วยความเจ็บปวด
มันหายไปแล้วสำหรับคุณ เด็กชายกล่าว แต่ช่วยส่งข้อมูลต่อกับ
‘ส่งต่อให้ใคร’ ผมถามเสียงนั้นที่อาจจะหรืออาจจะไม่มีอยู่จริง
แขกคนต่อไป...ผมหมดแล้ว...ผมใช้ทุกเลี้ยวของผมหมดแล้ว

ผมพูด 'เดี๋ยวก่อน' แต่เด็กชายหายไปแล้ว ผมคลานกลับขึ้นไปยังบันไดห่างออกมาจากรูปภาพของนาธาน บิสซอป จนกระทั่งสายตาของผมไปสะดุดอยู่กับภาพถัดไปที่ผมจำได้ในทันทีเพราะนั่นก็คือตัวผมเอง กอร์ดอน เอ็ดมันด์ ซึ่งผมควรที่จะสติแตกได้อย่างเต็มที่ในตอนนั้น แต่มันมีเรื่องชวนสะพรึงมากโขก่อนจะมาถึงจุดนี้ ผมไม่รู้ สมองผมหยุดทำงานไปแล้วผมได้แต่อ้าปากค้าง เหมือนพวกมะนาวไม่มีพิด และได้แต่จ้องมองรูป กอร์ดอน เอ็ดมันด์ ที่เหมือนเกินจริงกำลังอ้าปากค้างอยู่ พร้อมใส่ชุดคลุมขนสัตว์ตัวยาว กับผมทรงสั้นติดหัวและไรผมที่ตัดย่นไปข้างหลังของผม ผมทรงที่ผมคิดว่าบางอย่างก็ เหมื่อยิ่งกว่า เเจ้งยิ่งกว่าอยู่บนหน้าของนักดนตรีฟิลล์ คอลลินส์⁹⁵ ที่มาพร้อมกับสีผิวที่โคตร⁹⁶ ขวนขลุ่ยในจุดที่ควรจะเป็นลูกตาของผม ผมจ้องจนกระทั่งผมคิดว่า*ต้องออกไปจากบ้านหลังนี้ซะ เราไม่รู้หรอกว่าเรากำลังเผชิญอยู่กับอะไร* แต่นั่นก็โง่พอๆกับปอดแหกนั่นล่ะ จะวิ่งหนี เพราะโคอีวาดภาพเหมือนของผมไว้ฉันหรือผมพยายามที่จะคิด แต่ดูแล้วมันไม่น่าง่ายเลย ตอนนั้นสมองผมดูเหมือนจะठीไปหมด ถ้าโคอีวาดภาพเหมือนของผม หล่อนก็คงวาดภาพเหมือนคนอื่นๆเช่นกัน ถ้าโคอีวาดภาพคนอื่นๆ หล่อนก็ต้องเป็นคนวาดภาพนาธาน นั่นก็หมายความว่าหล่อนโกหกมาตลอดว่าหล่อนไม่รู้จักชื่อของเขา หมายความว่า...

โคอีเป็นฆาตรกรเหอ ตื่นเถอะ⁹⁷ ผมสัมผัสสามหรือสี่ฆาตรกรต่อเนื่องมาแล้ว แต่โคอีดูแล้วแม่ง⁹⁸ ไม่มีอะไรเหมือนกับคนพวกนั้นเลยคิดอีกที ไซ้ โคอี อาจจะวาดภาพผมเพื่อต้องการจะเซอร์ไพรส์ แต่มันก็ดูจะไม่เข้ากับที่หล่อนวาดภาพคนอื่นๆเช่นกัน ภาพอื่นๆดูเหมือนจะถูกวาดเมื่อนานมาแล้ว และดูเหมือนว่ามันจะแขวนอยู่ในตอนที่โคอีและสจ๊วตซื้อบ้านหลังนี้จากพวกพิตส์ นั่นอธิบายได้เยอะเลย อะไรทำนองนั้น รูปภาพพวกนี้ไม่มีชื่อหรือลายเซ็นอะไร ซึ่งโคอีอาจจะไม่รู้ว่หล่อนเดินผ่าน นาธาน บิสซอป ทุกๆครั้งที่หล่อนใช้บันได และผมก็ไม่ได้ไขว่รูปร่างของเขาให้หล่อนดูเมื่อสัปดาห์ที่แล้วในสวนนั้น ที่ผมทำทั้งหมดก็แค่บอกหล่อนเรื่องชื่อของเขา

แล้วเสียงที่ผมเพิ่งจะได้ยินล่ะ ที่เตือนผมให้ผมออกไปจากที่นี่

นั่นมันอะไรกันล่ะ เพียงเพราะผมได้ยินเสียงผี ไม่ได้หมายความว่าผมต้องยึดมั่นเป็นเหมือนคำสอนจากพระเจ้าสักหน่อย บางทีเสียงที่ผมเพิ่งได้ยินอาจจะไม่ใช่ในนาธาน บิสซอป แต่เป็นเสียงของ อีเยอร์ ทีโคอีเรียด *เฮาเหอะ* ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าผมได้ยินมัน

นี่คือสิ่งที่ผมต้องทำ ไปเอาโคอีออกมาจากห้องน้ำ บอกหล่อนว่าหล่อนเป็นเจ้าของรูปภาพของนาธาน บิสซอปบอกให้หล่อนมั่นใจว่าหล่อนไม่ใช่ผู้ต้องสงสัย และโทรไปหายอดหัวหน้าดูแลนที่บ้านเป็นอย่างแรกในวันพรุ่งนี้ เขาอาจจะไม่ได้พอใจที่สุดในตอนแรก และมันก็ดูจะค่อนข้างขายหน้าเล็กน้อยถ้าทุกคนที่สถานีรู้ว่าผมกำลังคั่วกับโคอีอยู่ แต่ทันทีที่ดูแลนรู้ว่าการนำของ เฟร็ด ฟิงค์ อาจไม่ได้สุกสว่างดั่งปลาเฮอริงแดงตามที่คาด เขาก็จะเปลี่ยนทิศทางได้ในไม่ช้า

เอาตามนั้น ฉะนั้น ลุยกันเลย

แต่ในอีกฟากของประตูบานซิดนั้น ผมไม่ได้พบห้องน้ำที่มีโคอี้กำลังอาบน้ำอยู่ แต่กลับเจอห้องใต้หลังคายาวและมีด้าห้องใต้หลังคานี้ยาวและมีด้าที่ดูจะเหมือนกับพวก...คูก อย่างนั้นแหละ เหมือนคูกแน่นอนแน่ยิ่งกว่าแน่เสียอีกสามในสี่ของห้องเป็นลูกกรงหนาและแข็งแรง หนา นิ้วเว้นนิ้ว ผมไม่สามารถมองเห็นว่าหลังใต้หลังคานี้ยาวไปจนถึงไหนเพราะว่ามันมีด้ามาก มีแสงจางๆส่องผ่านลงมาจากรับแสงบนหลังคาในส่วนที่ปราศจากลูกกรงเหนือตัวผม เท่านั้นแหละ ห้องนี้รอบवलไปด้วยกลิ่นลมหายใจเหม็นแฉะและสารฆ่าเชื้อจากไม้สนสภาพคล้ายห้องขังที่สถานีมาก นิ้วหัวแม่โป้งของผมความเจอสวิตช์ไฟเพื่อเปิด แล้วก็เปิดขึ้นด้านหลังลูกกรงเหล่านั้น มันเป็นไฟที่อ่อนแสงเหนือไปนั้นผมเห็นเตียง อ่างล้างหน้า โซฟา โต๊ะ เก้าอี้ คอกห้องน้ำที่มีประตูเปิดแง้มอยู่ จักรยานสำหรับออกกำลังกาย และใครบางคนที่กำลังขยับตัวอยู่บนเตียง ที่ครึ่งหนึ่งถูกบดบังไปด้วยผ้าห่มและแสงเงา ห้องใต้หลังคานี้กว้างแค่ห้าเมตรเท่านั้นแต่มันยาวไปไกล บางทีอาจจะจะเป็นความยาวทั้งหมดของบ้านเสลด ผมกดหน้าของผมลงบนลูกกรงและพยายามมองเข้าไปให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ พร้อมพูดว่า ‘สวัสดีครับ’

เขาหรือเธอ ผมไม่สามารถบอกได้ ไม่ได้ตอบผม เขาเป็นญาติสติไม่เหรอ นี่มันลูกกฎหมายขนาดไหน ผมต้องแจ้งความเรื่องนี้อย่างแน่นอนในตอนเช้า

ผมลองอีกครั้ง ‘สวัสดีครับ คุณมาทำอะไรบนนี้ครับ’

ผมได้ยินเสียงหายใจและเสียงเตียงสนามที่ลั่นดังเอี๊ยด

‘คุณพูดภาษาอังกฤษหรือไม่ครับ คุณต้องการความช่วยเหลือหรือไม่ คุณ...’

เสียงผู้หญิงชัดขึ้น ‘คุณเป็นคนจริงๆหรือเปล่า’ เสียงเปราะบาง

ไม่ใช่คำถามเปิดที่ดูปกตินัก เพียงดูไกลเกือบครึ่งของหลังใต้หลังคา และผมไม่สามารถเห็นได้ชัดเจนนัก ผมเห็นกระดูกโหนกแก้ม มือ ใหญ่ และผมขาวที่ห้อยลงมาอย่างไม่เป็นระเบียบ ‘ผมชื่อ กอร์ดอน เอ็ดมันด์ และใช่ผมเป็นคนจริงๆ’

เธอลุกขึ้นนั่งและกอดเข้าของเธอไว้ ‘พวกคนที่ฝันมักจะชอบคิดว่าพวกเขามีตัวตนอยู่จริง ต้องขอโทษด้วยนะที่ฉันไม่เชื่อคุณ’ ผู้หญิงคนนี้จะเปราะบางและโศกเศร้าแต่ยังพูดได้คล่อง ‘เมื่อฉันฝันเห็นชาร์ลี แชลลิน⁹⁹ มาที่นี่เพื่อช่วยฉันพร้อมกับที่ตัดเล็บยักษ์’ เธอหรีตามองผมด้วยสีหน้าที่ไม่ได้ยิ้มมานานหลายปี ‘วิเวียน อารีส¹⁰⁰ นักดนตรีที่ก็เคยเจาะเพดานเป็นรูมาแล้ว ฉันเคยป็นออกไปนอกรูนั้นแล้วเขาก็จับฉันมัดกับเครื่องร่อนของเขา แล้วเราก็บินข้ามจากอังกฤษไปเซเดลเกมใน

เบลเยี่ยม¹⁰¹ ฉันท้องให้เลยเมื่อตื่นขึ้นมา’ เครื่องทำความร้อนส่งเสียงดังคำราม ‘กอร์ดอน เอ็ดมันด์คุณเป็นตัวละครใหม่’

‘ใช่แล้วครับ’ เธอพูดประหนึ่งว่าเธอเป็นคนใช้โรคจิต ‘เอ่อ...คุณเป็นคนใช้หรือครับ’

เธอทำหน้าที่บึงตึง ‘ถ้าคุณเป็นคนจริงๆ คุณก็คงรู้ว่าฉันเป็นใคร’

‘ผมว่าไม่จริงครับ ผมเป็นคนจริง แต่ผมไม่รู้จักคุณ’

เสียงผู้หญิงคนนั้นกลับดูรุนแรงขึ้น ‘นังปีศาจปรารถนาอยากให้คุณคิดว่าฉันจะได้รับความช่วยเหลือ ใช่ไหม นี่เป็นเกมสนุกๆเล็กๆน้อยๆของยัยนั่นล่ะสิ บอกหล่อนไปด้วยนะ ว่าฉันไม่เล่นด้วย’

‘ใครกันที่อยากให้คุณคิดว่าคุณกำลังจะได้รับความช่วยเหลือครับ’

‘นังปีศาจก็คือนังปีศาจ ฉันไม่เอ่ยชื่อหล่อนหรอก’

ชื่อของหล่อนเธอ และแล้วความคิดชั่วๆก็ผุดขึ้นมาว่าเป็น โคอี้ แต่มันก็จะมีคำอธิบายที่ดูสมเหตุสมผลรองรับอยู่ ‘คุณครับ ผมเป็นตำรวจ สารวัตรสืบสวน กอร์ดอน เอ็ดมันด์ จากกองตำรวจสอบสวนอาชญากรรม สน.เทมส์ แวลลี คุณบอกผมได้ไหมครับว่าทำไมคุณถึงมาอยู่ที่นี่ หรืออย่างน้อย ทำไมคุณถึงคิดว่าคุณอยู่ที่นี่’

‘สายสีที่ใส่ชุดคลุมตัวยาวเนี่ยเธอ นอกเครื่องแบบใช่ไหม’

‘มันไม่เกี่ยวกับว่าผมจะใส่อะไรอยู่หรือครับคุณ ผมเป็นตำรวจ’

เธอลุกออกมาจากเตียงและพุ่งมาที่ลูกกรงในแสงแห่งคำคืนพร้อมพูดว่า ‘โกหก’

ผมกระเียบถอยหลัง เพื่อเอาไว้ในกรณีที่เธอพกดอยู่ที่ตัว ‘คุณครับ ได้โปรด ผม...แค่ต้องการจะรู้ว่าเป็นเรื่องอะไรแค่นั้นเอง อย่างน้อยก็บอกชื่อของคุณก็ได้’

สายตาบ้ำคลั่งลูกโซนขึ้นในหนึ่งนิ้วระหว่างซี่ลูกกรงทั้งสอง ‘ริต้า’

ประโยคนั้นเหมือนกับผ้าเช็ดหน้า¹⁰² ของหอมผีที่ถูกดึงออกมาจากปากผม ‘หืม ให้ตายเถอะ อย่าบอกนะว่าคุณคือ ริต้า บิสซอป’

หญิงคนนั้นกระพริบตา ‘ใช่ คุณทราบเป็นอย่างดี’

ผมจ้องใกล้ขึ้น พร้อมระลึกถึงรูปภาพที่ได้ปัสถ่ายเอกสารและปักไว้เหนือโต๊ะของเรา โอ้พระเจ้า ริต้า บิสซอป มีอายุมากขึ้นแล้ว มากด้วย และนี่ก็คือเธอ ‘หลายปีมานี้...’ ลมหายใจของเธอมีกลิ่นเหม็นเปรี้ยว ‘นังปีศาจข้างล่างนั้นยังคงสนุกสนานกับละครใบ้อยู่อีกเธอ’

ผมรู้สึกว่าคุณเสียเลือดไปครึ่งตัว ‘คุณ...’ ผมกลัวคำตอบเสียจริง ‘คุณอยู่ที่ห้องใต้หลังคานี้ตั้งแต่ปี 2522 แล้วเหรอ’

‘เปล่า’ เธอยิ้มเยาะ ‘ตอนแรกพวกเขาก็ซ่อนฉันไว้ในพระราชวังบั๊กกิ่งแฮมหลังจากนั้นก็ในบรูหมอดูที่ทำเรือใบรอตัน แล้วก็บ้านของวิลลี่ วองก้า...’

‘โอเคครับ! โอเค’ ผมตัวสั่น ‘นาธานอยู่ที่ไหนครับ ลูกของคุณใช่หรือเปล่า’

ริต้า บิสซอป หลับตาและเค้นคำพูดออกมา ‘ถามแม่นั่นสิ! ถามเลดี้ นอราห์ เกรย์เออร์ หรือชื่ออะไรก็ตามที่แม่นั้นใช้สัปดาห์นี้ หล่อนเป็นคนล่อลวงพวกเราให้มาที่บ้านสเลตนี่ มอมยาเรา จับเรามาขังไว้ แล้วก็พรากนาธานไป คนที่ไม่แม่แต่กระทั่งจะบอกฉันว่าลูกชายของฉันยังคงมีชีวิตอยู่หรือไม่!’ เธอหันหนีและสะอื้นรำไห่อย่างเงียบๆ

ใจของผมกระตุกและสั่นรัว โคอี เซ็ดวินท์เธอ แล่วนอราห์ เกรย์เออร์ละ เป็นผู้หญิงคนเดียวกันเธอ ยังไงละเนี่ย ยังไงกัน พวกภಾವาดอีกละ ทำไม แล้วทำไมถึงดึงเอาเจ้าหน้าที่จากกองตำรวจสอบสวนอาชญากรรมมาอยู่บนเตียงละ ทำไมถึงล่อลวงเขาให้เดินขึ้นมาเจอรูปภาพพวกนี้ ไม่สมเหตุผลผลเอาเสียเลยสิ่งที่ผมรู้จักคือบ้านสเลตไม่ใช่สถานีดำรวจ คูก หรือตึกผู้ป่วยทางจิต และตอนนี้ก็ดูเหมือนว่าเรามีการกักขังแบบผิดกฎหมายที่นี่ ซึ่งโดยปกติแล้ว เหอะ ‘โดยปกติแล้ว’ ผมคงจะเดินกลับไปรถ วิทย์เรียกกำลังเสริมพร้อมหมายจับ และกลับมาในอีกสองสามชั่วโมง แต่นี่มันเป็นสถานการณ์ที่โคตร¹⁰³ จะบ้าที่ผมอาจจะ อวจะ เฝ็งเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับหญิงสามสิบเอ็ดปีที่เป็นฆาตกรหรือผู้ร้ายลักพาตัวหรืออะไรก็ช่างแม่งเหอะ¹⁰⁴ ที่หล่อนเป็นซึ่งผมควรที่จะพา ริต้า บิสซอปออกไปจากที่นี่อย่างปลอดภัยเป็นอย่างแรกก่อนแล้วค่อยเรียกหน่วยปฏิบัติการพิเศษ¹⁰⁵ ให้เข้ามาที่บ้านสเลตทีหลัง ถ้าผมผิดแล้วตา เทรเวอร์ ดูแลน มาประณามผมก็ช่างแม่ง¹⁰⁶ ‘คุณนายบิสซอปครับ คุณรู้ไหมว่าคุณอยู่ที่ไหน’

เธอยังคงสะอื้นไห้เบาๆอยู่บนพื้นห้อง

ผมสังเกตได้ว่าเสียงอาบน้ำนั้นหยุดไป

‘คุณนายบิสซอป ช่วยผมสิครับ ผมจะได้ช่วยคุณ ได้โปรดเถอะครับ’

หญิงคนนั้นเงยหน้าขึ้นและฉายสายตาพิฆาตมาที่ผม ‘ดูราวกับว่าคุณเพิ่งจะมาปลดล็อกประตูนี้หลังจากเก้าปีสินะ ดูเหมือนว่า’

ให้ตายเหอะพระเจ้า ‘ถ้าผมเป็นอย่างที่ผมพูดว่าผมเป็นอะไร คุณคงจะได้ออกไปจากบ้านสเลตได้ภายในสองนาทีกและผมกล้าสาบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายเลยนะครับ คุณนายบิสซอป ผมจะมาพร้อมกับกองกำลังเจ้าหน้าที่พร้อมอาวุธภายในสามสิบนาทีและจัดการรวบเอา ‘นังปีศาจ’ ไว้

ในการจับกุม ในตอนเช้าก็จะมีพวกกองตำรวจสอบสวนอาชญากรรม การตรวจสอบพื้นที่ในสก็อตแลนด์ กระบวนการทางกฎหมายต่างๆเพื่อสืบหาร่องรอยของนาธาน เพราะฉะนั้น คุณช่วยกรุณาบอกผมได้ไหมครับว่ากุญแจอยู่ที่ไหน ตอนนี้ผมถือเป็นโอกาสเดียวของคุณที่คุณจะได้กลับมาเห็นลูกชายของคุณอีก'

อะไรบางอย่างในน้ำเสียงของผมชักจูงให้ ริต้า บิสซอป เปิดโอกาสให้ผม เธอลุกขึ้นนั่ง 'กุญแจอยู่ที่ที่แวนนั้น อยู่หลังคุณเลย การที่ฉันเห็นกุญแจอยู่ตรงนั้นมันทำให้นั่งนั้นมีความสุขมากเลยละ'

ผมหมุนตัว ไปเจอกุญแจทรงผอมยาวส่องแสงเป็นประกาย ผมฉวยกุญแจ เงอะงะงุ่มง่าม และทำมันหล่นลง กุญแจหล่นลงที่พื้นไม้กระดานส่งเสียงใสกังวาน ผมก็ล้มลงหุบมันขึ้นมา หาแผ่นเหล็กบนประตูลูกกรง และเสียบกุญแจลงรูเข้าไป กุญแจนั้นลงน้ำมันเป็นอย่างดีและประตูก็เปิดอ้า ริต้า บิสซอป เดินโงนเงนบนเท้าของเธอ แล้วก็ถอยหลัง โขเซไปข้างหน้า แล้วก็จ้องมองราวกับว่าเธอไม่เชื่อในสิ่งที่เกิดขึ้น 'มาเลยครับ คุณนายบิสซอป' ผมกระซิบ 'ออกมาเลยครับ เรากำลังจะออกไปจากที่นี่'

นักโทษก้าวขาอย่างไม่แน่ใจมาที่ประตูลูกกรง ที่ซึ่งเธอได้คว้ามือของผมเอาไว้ เธอก้าวออกมา 'ฉัน...ฉัน' เสียงลมหายใจของเธอนั้นลั่นแล้วแหบห้าว

'ง่ายใช่ไหมละ' ผมบอกเธอ 'ไม่เป็นไร แล้วคุณรู้หรือไม่ว่า เอ่อ... ว่า 'หล่อน' 'พวกเขา' มีอาวุธหรือเปล่า'

ริต้า บิสซอป ไม่สามารถตอบได้ เธอฉวยเสื้อคลุมตัวยาวของผมแล้ว ตัวสั้นระริก 'บอกฉันหน่อย บอกฉันที ว่าฉันไม่ได้ฝันไปเรื่องคุณ'

'ครับ ผมมีตัวตนอยู่จริง ไปกันเถอะครับ'

นิ้วของเธอจิกลงมาที่ข้อมือของผม 'และคุณก็ไม่ได้ฝันไปเรื่องฉัน'

ผมอดทนต่อคำถาม ถ้าผมโดนขังอยู่ในนั้นเก้าปี ผมก็คงจะเสียดสีไปแล้วเช่นกัน 'ผมการ์นต์ครับ ตอนนี้เราออกจากที่นี่กันเถอะ'

เธอปล่อยมือผม 'มองตรงนี้สิ เพื่อนักสืบ'

'คุณนายบิสซอป เราต้องไปแล้ว'

เธอไม่สนใจผม และยกไฟแช็กขึ้น

นิ้วหัวแม่มือของหล่อนกระตุกลง เกิดเป็นเปลวไฟผอมบาง...

...เปลวไฟที่ลุกโชนเนิ่นนาน ซีดลง และหยุดนิ่งไม่ขยับเขยื้อน มันไม่ใช่ไฟแช็กอีกต่อไปแล้ว แต่มันคือเทียนบนเชิงเหล็กที่หนาและสั้นสลักล้อมไปด้วยภาษาเขียนในภาษาอาหรับ ไม่มีอิบรูไม่มีภาษาต่างประเทศ แต่ตอนนี้ ห้องซ่งหายไปแล้ว เฟอร์นิเจอร์ทั้งหมดก็หายไปแล้ว ริต้า บิสซอป ก็หายไปแล้ว แสงเทียนเป็นเพียงต้นแสงเดียวในขณะนี้ ห้องใต้หลังคาย่อยส่วนลงและมืดดำประหนึ่งด้านในลึกลงไปในโลงศพหรือไม้กั้นที่ปราศจากทางออก ผมกำลังคุกเข่า เป็นอัมพาต และไม่รู้เลยว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ผมพยายามที่จะขยับตัว แต่มันเป็นไปไม่ได้เลย แม้กระทั่งจะขยับนิ้วสักริ้ว หรือลิ้นของผมเอง ตอนนี้ร่างของผมกลายเป็นกรงไปแล้ว และผมเองที่ถูกจองจำอยู่ในนั้น สิ่งเดียวที่ยังสามารถใช้งานได้คือตาและสมองของผม ดูเอาเองแล้วกัน แก๊สประสาทหรือ หรือเส้นเลือดในสมองอุดตัน หรือผมกลายเป็น มิกกี้ ฟินน์ ไปแล้ว พระเจ้าเท่านั้นแหละที่รู้ มีเบาะแสบะไรอีกไหมล่ะพ่อสายสืบ มีใบหน้าสามคนอยู่ในที่มืดนั้น ส่วนด้านหน้าหลังเปลวเทียนนั้น คือตัวผมในชุดคลุมของคนที่ตายแล้ว แหงล่ะ ต้องเป็นกระจก ด้านซ้ายของผมคือโคอี้ ในชุดคลุมมีฮู้ด ส่วนด้านขวาของผมคือ...โคอี้ ที่เป็นผู้ชาย คงเป็นแฝดของโคอี้ แหละ ผมเดาเอา นุ่มผมบลอนด์แต่งตัวอยู่ในชุดยาวเหมือนโคอี้ หล่อในแบบฉบับของพวกนายแบบรักร่วมเพศสไตล์อิตเลอร์ในวัยเยาว์ ทั้งคู่ไม่มีใครขยับเลย ห่างจากเปลวเทียนประมาณสองสามนิ้วมีผีเสื้อกลางคืนเกาะอยู่ ตัวมันแข็งอยู่ท่ามกลางอากาศ ในเวลาที่แช่แข็งไม่ขยับเขยื้อน ผมไม่ได้ฝันไป นี่เป็นสิ่งที่ผมมั่นใจว่าผมไม่ได้ฝันไป และนี่จะกลายเป็นเรื่องที่ทำให้กอร์ดอน เอ็ดมันด์ เสียสติไปแล้วใช่ไหม

เวลาผ่านไป ผมไม่รู้ว่าจะผ่านไปเท่าไรแล้ว เทียนส่งเสียงแฉ่ เปลวเทียนไหวไปมา ผีเสื้อกลางคืนบินโฉบเข้าและออกจากความมืด ตอนนี้ผมเห็นมันอยู่ แต่ตอนนี้ไม่เห็นแล้ว ‘แกกำลังยิ้มเยาะอยู่นะ เจ้าน้องชาย’ โคอี้พูด ถ้านั่นใช่ชื่อจริงๆของหล่อนนะ ผู้หญิงคนนี้น่าเหมือนกับคนที่เสิร์ฟที่รามิสุกับผม แต่เสียงของหล่อนก่อนหน้านี้น่าราบเรียบและนุ่มนวล แต่ตอนนี้กลับกร้าวกราดและกรีดแทง

‘ผมไม่ได้ยิ้มเยาะสักหน่อย’ ชายคนนั้นปฏิเสธ ขยับขาของเขาประหนึ่งมีหมุดและเข็มอยู่ที่ตัว

ผมพยายามจะขยับตัวเช่นกัน แต่ก็ยังทำไม่ได้ ผมพยายามจะพูด แต่ก็พูดไม่ได้

‘แกมันซีโกทก¹⁰⁷ โจนาห์’ โคอี้พูด หล่อนตั้งมือของหล่อนขึ้นราวกับว่ามันเป็นถุงมือคู่มือที่หล่อนยังตัดสินใจทำอะไรกับมันไม่ได้ ‘ฉันไม่ได้ยิ้มเยาะตอนที่แกบริการยัยช่างตัดผมไปเมื่อสองรอบที่แล้วเลยนะ แดมแกสองคนยังแล่นน้ำกันจริงๆด้วย ของฉันก็สงเคราะห์มาติดสัดตัวนี่...’ หล่อนมองผมอย่างขยี้แหยงด้วยหางตา ‘...กระตุกในฝันเลยล่ะ’

‘ถ้าผมยิ้มจริง’ ชายผู้นั้นกล่าว ‘มันเป็นยิ้มแห่งความภาคภูมิใจในการแสดงของพี่ในฐานะผู้สวดคาถามนตร์รายย่อยของผม พี่เล่นตีบทแม่หม้ายโรคประสาทแตกซะ ลูกกรงในห้องใต้หลังคานั้น

เป็นหนึ่งในผลงานละครชิ้นเอกของผมเลยนะ¹⁰⁸ ผมว่าเราเห็นด้วยอยู่แล้วละ แม้นักแสดงตัวแม่อย่าง เมอร์ริล สตรีป¹⁰⁹ เอง ยังไม่สามารถเล่นบทคุณนายบิสซอปแสนสุขุมผู้นำสงสารได้เลย ทำไมนะเหรอ ผมเห็นเจ้าสิ่งมีชีวิตน่ารังเกียจ¹¹⁰ นี้ในหลายปีที่ผ่านมา เสียงยัยนั้นทำผมปวดหู ทำไมทำหน้าที่แบบนั้นล่ะพี่สาว อีกร้อยวันเปิดบ้านวันนั้นก็ผ่านไปได้ด้วยดีหนี การปฏิบัติการของเราก็พิสูจน์ได้แล้วว่าได้ผลดีเยี่ยม แคมเหยื่อของเราก็โดนถอนรากถอนโคนไปแล้ว แต่พี่ก็ยังคงไม่ค่อย...พอใจ'

‘การปฏิบัติการจัดการเหยื่อของเรายังแฉไปเรื่อยๆ จับฉ่าย แฉมันใจเกินกว่าเหตุ’

‘นี่นอราห์ ขอร้องละ เรากำลังจะได้กินอาหารกันแล้ว ทำไมเราไม่...’

‘...เราพึ่งดวงมากเกินไป โจนาห์ เชื่อว่าไม่มีอะไรที่จะผิดพลาดไป’

ชายผู้นั้นที่ชื่อ โจนาห์ มองไปที่พี่สาวของเขา นอราห์ ด้วยความรักและสบายใจ ‘เป็นเวลาสี่สิบห้าปีแล้วที่วิญญาณของเราเตร็ดเตร่อยู่ในโลกกว้างข้างนอกนั่น เป็นเจ้าของร่างกายของใครก็ได้ตามที่ต้องการใช้ชีวิตอย่างไรก็ได้ตามที่ใจปรารถนา ในขณะที่ผองเพื่อนของเราที่เกิดในยุควิศวะตอเรียลล้มตายกันไปหมด เรายังมีชีวิตอยู่ การปฏิบัติการของเรานั้นใช้ได้’

‘ภารกิจการปฏิบัติการของเรานั้นทำงาน ถึงทำให้ร่างที่เกิดมากับเรายังคงอยู่ที่นี่ได้ในโพรงนี้ ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ตรึงวิญญาณของเราไว้ได้ในชีวิต ภารกิจการปฏิบัติการของเราทำให้เราสามารถเติมพลังให้โพรงของเราได้อีกครั้งในทุกๆเก้าปีด้วยการล่อลวงให้พวกคนพิเศษที่เชื่อข้าหลอกลงมาเป็นเหยื่อในการสวดมนตราที่เหมาะสมของเรา ภารกิจการปฏิบัติการของเราทำให้แขกของเราหลงกล โดนทำลาย และถูกดึงเข้ามาในโพรงแห่งนี้ มันมีหลายปัจจัยโจนาห์ แต่ก็จริงที่โชคยังเข้าข้างเราอยู่จนถึงตอนนี้ แต่มันไม่สามารถเข้าข้างเราได้ตลอดไปหรอก และจะไม่มีทางเป็นแบบนี้’

ผมไม่รู้เลยว่าพวกเขา กำลังพูดถึงเรื่องอะไรกันอยู่ แต่ดูเหมือนว่าโจนาห์กำลังหัวเสีย ‘มาเทศน์อะไรตอนนี้ พี่สาว’

‘เราต้องทำเกราะป้องกันให้พิธีกรรมจากโซคร้ายและศัตรูทั้งหลาย’

‘ศัตรูที่ไหนกันที่ ขอคุณจริงๆที่ผมยืนกรานที่เราจะต้องแยกออกจากกัน ขนาดในเงามืดก็รู้เรื่องเรา ระบบเกื้อหนุนชีวิตของเรานั้นใช้งานได้ ทำไมต้องไปยุ่งกับมันด้วยล่ะ ตอนนี้อาหารว่างก็พร้อมแล้ว’ โจนาห์พูดพลางมองมาที่ผม ‘นั่นก็คือคุณนั่นละ พอตาร์จสายสืบ¹¹¹,

ผมพยายามแล้วแต่ผมไม่สามารถขยับ สู้ หรือวิงวอนอะไรได้เลย ผมยังชี้เองไม่ได้เลย

เหอะ¹¹²

‘นายหยุดหายใจไปนะ’ โจน่าห์บอกผม ตามความเป็นจริง

ไม่ *ไม่* *ไม่* ผมต้องยังหายใจอยู่แน่นอน ผมคิด ผมยังมีสติอยู่

‘อีกไม่นานนักหรอก’ โจน่าห์ตอบ ‘หลังจากขาดออกซิเจนไปสัปดาห์ ความเสียหายทางสมองก็ไม่สามารถกลับมาสู่สภาพปกติได้ และถึงแม้ว่าผมจะไม่มีนาฬิกาอยู่กับตัว แต่บอกได้เลยว่าคุณเหลือเวลาอีกแค่สองนาทีก่อนจะตายอีกหกนาทีก่อนจะถึงนั้น แต่เราจะเข้าไปแทรกแซงก่อนจะถึงวาระสุดท้าย เราไม่ใช่พวกซาดิสต์’

ผมรู้สึกราวกับว่าผมกำลังตกลงมาจากที่สูง *ผมไปทำอะไรให้ถึงสมควรมารับชะตากรรมแบบนี้เนี่ย*

‘สมควรได้รับ’ ต้องไปเกี่ยวข้องกับอะไรด้วยเหรอ’ นอร์ธา เกรย์เออร์ เลิกคว้านเส้นคมของหล่อนขึ้น ‘แล้วหมูที่โดนเอาไปรมควันเป็นอาหารเช้าให้คุณกินนี่ ‘สมควรได้รับ’ ชะตากรรมนั้น ‘ใหม่ล่ะ’ คำถามดูจะไม่เกี่ยวข้องกันเลย คุณปรารถนาเบคอน และเจ้าหมูก็ไม่สามารถหลบหนีออกมาจากโรงเชือดได้ เราต้องการวิญญาณของคุณเพื่อมาเสริมพลังให้การปฏิบัติการของเรา และคุณก็ไม่สามารถหลบหนีออกจากโพรงที่อยู่เราได้ ก็แค่นั้น’

คนที่ซึ่กแล้วไม่สามารถที่จะยืนหยัดได้นานในแรงกดดัน แต่ตอนนี้ผมกลัววิบวิวาย¹¹³ แม้ว่าศาสนาจะทำให้ผมรู้สึกว่าเป็นคนโง่ แต่ขณะนี้มันคือสิ่งเดียวที่ผมนึกได้ *ถ้าพวกมันเป็นโจรขโมยวิญญาณ สวดมนต์ต่อพระเจ้าเถอะ แล้วมันเริ่มยังไงล่ะ ข้าแต่พระบิดา...*

‘ความคิดยอดเยี่ยมไปเลย’ โจน่าห์ว่า ‘ให้ผมทำข้อตกลงกับนายหน่อยเถอะ พ่อสารวัตรสืบสวนถ้านายจำบทสวดมนต์ต่อพระเจ้าได้ตั้งแต่ต้นจนจบนะ ในหนังสือบทสวดมนต์ธรรมดาเนี่ยแหละ คุณจะดับัตรผ่านออกจากคุกและเป็นอิสระทันทีเอาสิ มาดูกันว่าจะไปได้ไกลขนาดไหน’

‘เล่นเป็นเด็กไปได้ เจ้าน้องชาย’ นอร์ธาถอนหายใจ

‘ความยุติธรรมก็คือความยุติธรรม เขาควรจะได้รับโอกาสนะ เอ้า เข้าที่ คุณตำรวจระวัง *ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์*’ เอ้า พูดต่อสิ’

ไอโจน่านี่ทั้งน่ารังเกียจและเจ้าเล่ห์ แต่ผมก็ไม่มีทางเลือก *ข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์สถิตในสวรรค์พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ...*

‘เจ้าขานว่าอย่างไรนะ ‘ของพระองค์’ หรือ ‘พระองค์’’ โจน่าห์ถาม

ผมต้องเล่นเกมประสาธน์ต่อไป ผมคิด *‘พระองค์’*

‘เจ๋งไปเลย! เอ้า ต่อๆ *พระนามพระองค์จงเป็นที่สักการะ*’

แล้วไงต่อ ‘พระอาณาจักรจงมาถึง พระประสงค์จงสำเร็จ ในแผ่นดินเหมือนในสวรรค์ โปรดประทานอาหารประจำวัน โปรดช่วยข้าพเจ้าไม่ให้แพ้การผจญ โปรดประทานอภัยแก่ข้าพเจ้าผู้ละเมิด เหมือนข้าพเจ้าให้...’¹¹⁴,

‘อ้อหือ ‘เหล่าผู้ละเมิด’ ที่เหมือนกับ ‘ใส่หัวออกไปจากอาณาจักรของข้า’ หรือ ‘สว่างล้ำ’ ในทำนอง ‘อาบัติ’ ละ อย่างแรกหรืออย่างหลัง เป็นคนหรือการกระทำดี’

พระเจ้า ผมละอยากจะปาแก้วใส่หน้า¹¹⁵ ไอ้สารเลว¹¹⁶ นี่จริงๆ ผมคิด ‘การกระทำ’

เอาละเว้ย พ่อตำรวจ! โปรดยกโทษข้าพเจ้าผู้ละเมิด...

‘เหมือนที่ข้าพเจ้าให้อภัยผู้อื่นที่...ที่...ที่’

‘นี่อะไรกันเนี่ย ความคิดติดอ่างหรือไง หรือความจำสั้นเหมือนนกฮูก’

‘ที่ละเมิดด้วยข้าพเจ้า สำหรับพระองค์คือพระอาณาจักรแสนยานุภาพ และชัยชนะตลอดกาลนาน อาเมน’ ผมทำได้แล้ว ผมมองไปที่หมอนั้น

ไอ้สารเลวนั้นยืม ‘โถ จริงๆแล้วมันต้องท่องว่า ‘ประทานอภัย ‘ผู้อื่นที่’ละเมิดด้วยข้าพเจ้า’ แล้วการผจญนะ มันมาที่หลังการละเมิดหะแล้วนายก็ลืม ‘โปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ’ นิดหน่อยนะ ขอเหน็บหน่อย’

ผมกำลังจะตาย

ในชั่วโมงนี้

ตอนนี้ ผมเอง

‘จุดประสงค์ที่เล่นกันนี่คือเพื่อพักการแสดงเล็กน้อยหรือหะ...’ นอรัห์ถาม

‘ความสิ้นหวังหยุดสุดท้ายจะช่วยให้รสชาติของวิญญาณสดใหม่และกรุณาอยู่ในปากผมพร้อมเมื่อพี่พร้อม เอาเลยไหมพี่’

นอรัห์พิมพ์ ‘ฉันพร้อมเสมออยู่แล้ว’ และแล้วฝ้าแฝดเกรย์เออร์ก็เริ่มวาดสัญลักษณ์ลงในอากาศพร้อมกับท่องบทสวดไปในเวลาเดียวกัน เป็นบทสวดในภาษาที่ผมไม่รู้จัก แล้วอะไรบางอย่างก็ปรากฏขึ้นเหนือเปลวเทียน เหนือระดับสายตาไปเล็กน้อย มันคือแผลฟกช้ำในอากาศ มีลักษณะเป็นก้อนเปล่งปลั่ง มีสีแดงเล็กน้อยจากด้านใน เต็มตุบๆเหมือนหัวใจ และใหญ่พอๆกับสมอง มีหนอนหรือ ราก หรือ เส้นเลือดที่ดูอันตรายและรุนแรงออกมาจากสิ่งนั้น บางส่วนของมันมุ่งมายังฝ้าแฝดและบางส่วนก็มาที่ผม ในขณะที่ผมพยายามดึงหัวไปด้านหลังไม่ก็ไถมันไป หรือแม้กระทั่งกรี๊ดร้องและปิดตา แต่ผมก็ทำไม่ได้ มันเข้ามาในปากผม หูผม รูจมูกผม รวากับนิ้วเรียวยแหลม และเริ่ม

ปฏิบัติการภายในตัวผม ผมสัมผัสได้ถึงตะปูหรือความเจ็บปวดที่ฝังลงไปในตัวผม และในกระจกนั้น ผมเห็นเพียงจุดดำๆ...ไม่ใช่เลือด หลายวินาทีผ่านไป ของเหลวบางอย่างไหลซึมออกมาและป้วนเปื้อน อยู่บริเวณนั้นมันเหมือนก้อนกลมที่มีขนาดและรูปร่างเหมือนลูกกอล์ฟและอยู่ตรงหน้าผม ที่ซึ่ง เกือบจะมองทะลุมันไปได้ เหมือนเจล ไม่ก็ไขขาว ที่บรรจุไปด้วยละอองเล็กๆระยิบระยับ หรือจะเป็น กาแลกซี หรือ...

ให้ตายเหอะ สวยจัง

พระเจ้า มันส่องแสงแวววาว

มันมีชีวิต และมันคือของผม

...ใบหน้าของฝาแฝดคู่นั้นค่อยๆปรากฏเข้ามา มีโจนาห์อยู่ด้านซ้ายและนอราห์อยู่ ด้านขวา ผิวเรียบลื่น หิวโหย ทำปากจู๋เหมือนคนผิวปาก กำลังดูดอย่างรวดเร็ว นั่นคือวิญญาณของผม จะเป็นอะไรไปได้ละ ซ้ำๆและยืดยาวเหมือนกาวดินน้ำมัน¹¹⁷ ครั้งหนึ่งของวิญญาณผมไหลเข้าปากนอราห์ ในขณะที่อีกครั้งเข้าปากโจนาห์ไป ผมคงจะสะอึกสะอื้น ถ้าทำได้ ไม่ก็พูดว่า *ผมจะต้องจัดการ พวกแกให้ได้ ผมจะฆ่าคุณ ผมจะทำให้คุณต้องชดใช้* แต่ตอนนี้ผมมันก็คือเศษซากของ กอร์ดอน เอ็ด มันด์ผมเป็นแค่เปลือกของเค้า ผมเป็นเลือดเนื้อและผิวของเค้า ฝาแฝดอ้าปากค้างและปล่อยเสียง ครวญครางเบาๆออกมาเหมือนพวกติดยาที่อารมณ์พุ่งพรวดเมื่อยามมันเข้าสู่กระแสเลือด และตอนนี้ก็มีเสียงรึบเร่ที่ดังยิ่งกว่าวันสิ้นโลก ตอนนี้ก็เจียบดั่งเช้าหลังจากวันสิ้นโลก สมองลอยได้อันนั้นหายไป แล้ว เส้นเลือดในอากาศของมันก็หายไปเช่นเดียวกันราวกับว่าไม่มีอะไรอยู่ที่นั่นมาก่อนเลย สองฝาแฝดคุกเข่าตรงข้ามกันและกันกับเทียน นิ่งสนิทเหมือนกับเปลวเทียนที่ไร้การขยับเขยื้อน กระจกนั้นว่างเปล่า มองไปยังเศษกระดาษยับเยยที่ไหม้เกรียม ณ ที่บนแผ่นไม้กระดานนั้น ครั้งหนึ่ง มันเคยเป็น ผีเสื้อกลางคืน

คำอธิบายประกอบการแปล บท “อัศวินผู้ถูกพรากวิญญาณ”

1. จากการวิเคราะห์ชื่อเรื่องนั้น หากดำเนินการถ่ายถอดบทแปลแบบตรงตัวว่า ‘ชุดเกราะประกายแสง’ อาจทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจข้อความที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อผ่านชื่อเรื่อง ดังนั้น การถ่ายถอดบทแปลจึงเน้นการแปลแบบเอาความ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการนำทางให้ผู้รับสารสามารถเห็นภาพรวมของเนื้อเรื่องในบทนี้ได้ง่ายขึ้น โดยใช้โวหารอุปลักษณ์เปรียบตัวละครหลัก เอ็ดมันด์ เป็นอัศวิน แทนความกล้าหาญ ลักษณะนิสัย และหน้าที่การงาน

2. เนื่องจากภาษาปลายทางใช้ปี พุทธศักราช ในการบอกปี ดังนั้น การปรับบทแปลจากปี คริสต์ศักราช เป็น พุทธศักราช มีวัตถุประสงค์เพื่อให้บทแปลมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากขึ้น โดยผู้รับสารสามารถประมาณการได้ในทันทีว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นช่วงเวลาใดในภาษาปลายทาง

3. ‘The Fox and Hounds’ เป็นร้านนั่งดื่มมีชื่อเสียง และมีหลายสาขาในประเทศอังกฤษ รวมไปถึงประเทศสหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ตาม เนื่องจากชื่อร้านยังไม่เป็นที่รู้จักในหมู่ผู้รับสารปลายทางในวงกว้าง จึงเลือกดำเนินการถ่ายถอดบทแปลแบบตรงตัว โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บทแปลมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางนอกจากนี้ ผู้ศึกษาไม่เลือกใช้คำว่า ‘ผับ’ เนื่องจากความหมายที่มาจากภูมิหลังของผู้รับสารปลายทางอาจมองภาพ ‘ผับ’ เป็นสถานที่ที่มีลักษณะแตกต่างออกไปจากร้านนั่งดื่ม

ที่มา:<http://www.getreading.co.uk/news/local-news/berkshire-pubs-short-listed-best-9034507>

4. เนื่องจากคำว่า ‘Shithole’ เป็นคำที่มีความหมายลบใช้เพื่อแสดงออกถึงทัศนคติที่มีต่อสิ่งๆนั้น ตลอดจนสะท้อนให้เห็นลักษณะนิสัยของตัวละคร แต่หากดำเนินการปรับบทแปลออกมาตรงตัวโดยไม่คำนึงถึงวัฒนธรรมในภาษาปลายทาง อาจก่อให้เกิดผลเสียได้ จึงถ่ายทอดบทแปลด้วยการเอาความ โดยถอดคำหยาบออกมาในระดับที่อ่อนกว่าต้นฉบับ แต่ยังให้มีเค้าทัศนคติในแง่ลบด้วยการใช้คำว่า ‘โคตรทุเรศ’

5. ‘Liquid pick-me-up’ หากวิเคราะห์จากบริบทที่ปรากฏโดยรอบแล้ว ผู้เขียนมีการเปรียบแอลกอฮอล์ เป็นเครื่องดื่มที่ทำให้รู้สึกดีและตาสว่าง ทั้งนี้ สามารถอ้างอิงจากการอ้างอิงในตอนต้นของเรื่องว่าสามีภรรยาคนนี้เคยเข้าไปดื่มในร้านนี้มาก่อนแล้ว จึงสามารถตีความได้จากบริบทในทันทีว่าอุปลักษณณ์ที่ใช้นั้น หมายถึงแอลกอฮอล์

6. ‘Shredded Wheat’ คืออาหารเช้าธัญพืชทำจากโฮลวีตที่มีลักษณะสอดใส่ป้องกันกลางเหมือนหมอน การปรับบทแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้าง (Superordinate) ในตำแหน่งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางมีจินตภาพที่ตรงกับต้นฉบับ โดยที่ไม่ได้ทำให้บทแปลขาดอรรถรสด้านใดไป

ที่มา:<https://www.nestle-cereals.com/uk/en/products-promotions/brands/shredded-wheat-brand>

7. จากการสืบค้นพบว่า ‘Vauxhall Astra’ คือยี่ห้อรถส่วนบุคคลของประเทศอังกฤษ และยังไม่เป็นที่รู้จักในวงกว้างของวัฒนธรรมภาษาปลายทาง การปรับบทแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้าง จะทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจความหมายของต้นฉบับได้ในทันที โดยปราศจากปัญหาการรับรู้ข้ามวัฒนธรรม

ที่มา: <http://www.vauxhall.co.uk/vehicles/vauxhall-range/cars/new-astra-range/index.html>

8. เนื่องจากยี่ห้อ ‘Durex’ เป็นผลิตภัณฑ์ถุงยางอนามัยที่เป็นที่รู้จักในหมู่ผู้รับสารปลายทางอยู่แต่เดิมในวงกว้าง การถ่ายถอดบทแปลแบบทับศัพท์จึงไม่ก่อให้เกิดความสับสนในบทแปล อีกทั้งยังเป็นการเผยแพร่วัฒนธรรมว่าผลิตภัณฑ์ดังกล่าวเป็นที่นิยมในวัฒนธรรมต้นทางอีกด้วย

9. ‘Bitch’ คือคำดูแคลนและมีความหมายที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละสถานการณ์ หากพิจารณาตามความหมายอ้างอิงแล้ว คำดังกล่าวมีความหมายถึง สุนัขเพศเมีย ซึ่งหากแปลตรงตัวแล้ว อาจไม่เข้ากับบริบทได้ จึงพิจารณาการปรับบทแปลด้วยการเอาความ เพื่ออรรถรสและความเป็นธรรมชาติในการรับสารของผู้รับสารปลายทาง ด้วยการอธิบายถึงลักษณะนิสัยในด้านลบของผู้หญิงคนนั้น

10. คำว่า ‘Tosser’ โดยความหมายแล้วเป็นคำดูแคลนที่ใช้เรียกชายผู้ชื่นชอบการช่วยตนเองเป็นชีวิตจิตใจ ซึ่งหากพิจารณาตามบริบทแล้ว การแปลแบบตรงตัวอาจไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของภาษาปลายทาง จึงพิจารณาแปลแบบเอาความแทนด้วยการใช้คำที่มีความหมายอ่อนลงกว่าภาษาต้นทาง ทั้งนี้ เพื่อให้เข้ากับบริบท และไม่ก่อให้เกิดความหยาบคายจนเกินไป

11. Everywherestanis เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่จากคำว่า Everywhere + Stani ซึ่งคำว่า Stani เป็นคำที่ใช้เรียกพวกเชื้อชาติปากีสถาน ถือเป็นคำดูหมิ่นรุนแรงสำหรับชาวปากีสถาน ผู้ศึกษาจึงเลือกปรับบทแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้าง โดยจัดชาวปากีสถานอยู่ในหมู่คนแขก ทั้งนี้ นอกจากจะก่อให้เกิดจินตภาพแล้ว ยังแฝงไปด้วยทัศนคติในด้านลบต่อคนต่างวัฒนธรรม

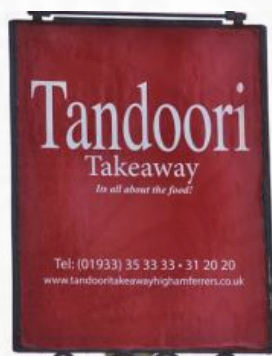
12. เพลง ‘Ebony and Ivory’ เป็นเพลงที่แต่งขึ้นเพื่อสร้างความสมานฉันท์ระหว่างคนผิวดำและผิวขาว จึงเลือกปรับบทแปลด้วยการทับศัพท์เลยพร้อมใส่คำอธิบายในข้างท้าย เพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่า สิ่งที่กำลังกล่าวถึงคืออะไร

13. ‘Sod this for a game of soldiers’ เป็นสุภาษิตของประเทศอังกฤษ หมายถึง เกมฆ่าเวลาที่ใช้เล่นกันในศึกสงคราม จากการพิจารณาแล้วนั้น หากแปลตรงตัวอาจไม่ก่อให้เกิด

ความเข้าใจในกลุ่มผู้รับสารได้ เพราะการขาดความรู้พื้นหลังเฉพาะของวัฒนธรรมต้นทาง จึงได้ปรับบทแปลเป็นคำว่า ‘ไร้สาระ’ แทน เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบท

14. คำว่า ‘Bugger’ เป็นคำสบถ หากแปลตรงตัวอาจทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับในวัฒนธรรมภาษาปลายทางได้ จึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการใช้คำว่า ‘ช่างแม่ง’ เพื่อคงอรรถรสและความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

15. ร้าน Tandoori Takeaway เป็นร้านอาหารอินเดียตั้งอยู่ในประเทศอังกฤษ จึงเลือกพิจารณาการปรับบทแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้างเพื่อสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจได้ในทันทีของผู้รับสารปลายทาง

ที่มา: <http://www.tandooritakeawayhighamferrers.co.uk/indian-takeaway-menu-static/>

16. เนื้อเรื่องในส่วนนี้มีการพูดถึง เฟร็ด พิงค์ ซึ่งเป็นตัวละครในตอนแรก จึงเลือกพิจารณาบทแปลด้วยการใส่ข้อมูลเพิ่มเติมลงไปเล็กน้อยถึงการอ้างถึงเหตุการณ์ที่ปรากฏในภายหลังของเนื้อหาในส่วนนี้ เพื่อเป็นการนำทางให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจเนื้อหาอย่างคร่าวในเบื้องต้น

17. ‘A2’ เป็นคำย่อของชื่อเมือง Ann Arbor ในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยจะเรียกสั้นๆ ว่า A2 ซึ่งหากแปลว่า ‘เอสอง’ อาจทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจหรือเข้าใจบทแปลผิดได้ จึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการแปลคำดังกล่าวออกมาด้วยการใช้คำความหมายกว้างในการสื่อว่าตัวละครที่เอ่ยถึงมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาว่า ‘คนอเมริกัน’

18. ‘Fag’ เป็นคำไม่เป็นทางการที่ใช้ในประเทศอังกฤษที่มีหลากหลายความหมาย เช่น ชายรักร่วมเพศ เด็กมัธยมต้น งานไร้สาระหรือคุณค่าต่ำ บุหรี่ ซึ่งจากการวิเคราะห์บริบทแล้ว คำว่า ‘บุหรี่’ มีความหมายเหมาะสมที่สุดที่จะสามารถโยนลงท่อน้ำได้

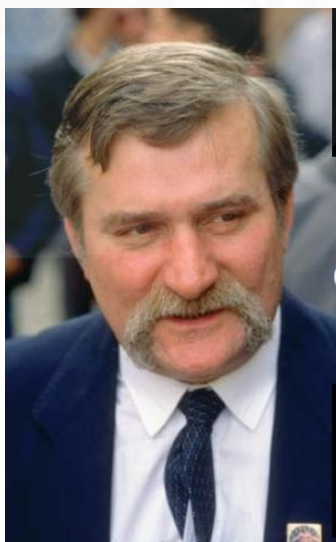
19. คำว่า ‘Bugger it’ ซึ่งเป็นคำสบถใช้เพื่อแสดงความไม่พอใจ และมีความหมายที่หยาบคายในแง่ของการร่วมเพศ จึงพิจารณาเลือกปรับบทแปลออกมาให้มีกลิ่นอายของความฉุนเฉียวของตัวละคร ด้วยการใช้คำว่า ‘ช่างแหม่งเหอะ’ เพื่อให้เข้ากับบริบทของสถานการณ์นั้นๆ

20. คำว่า ‘Julie’s ghost’ เมื่อพิจารณาจากความหมายอ้างอิงแล้วนั้น หมายความว่า ‘ผีจู่’ ซึ่งหากแปลตรงตัวตามความหมายอ้างอิงแล้ว ผู้รับสารอาจเข้าใจผิดได้ว่า ภรรยาของตัวละครเสียชีวิตแล้ว จึงเลือกพิจารณาปรับบทแปลให้มีความเป็นธรรมชาติด้วยการใช้คำว่า ‘โล่ภาพจู่ลือออกจากหัว’ อันเป็นภาษาคุ้นหูในภาษาปลายทาง

21. คำว่า ‘Brick shithouses’ เป็นคำเปรียบเปรยถึงผู้ชายที่มีรูปร่างสูงใหญ่ บึกบึน ดังเช่นบ้านอิฐ จึงเลือกถ่ายทอดบทแปลออกมาให้เป็นคำที่เข้าใจง่ายและมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางว่า ‘ชายร่างยักษ์’ แทน

22. คำว่า ‘Ere’ เป็นศัพท์อังกฤษโบราณ หมายความว่า ‘ก่อน’ จากการวิเคราะห์บริบทแล้วนั้น จึงเลือกถ่ายทอดบทแปลออกมาตรงตัวโดยที่ไม่ใส่ลูกเล่นใดๆ

23. จากการสืบค้นพบว่า โปแลนด์มีประธานาธิบดีในการปกครอง จึงเลือกถ่ายทอดบทแปลด้วยการใช้ คำว่า ‘ประธานาธิบดี’ แทนการแปลตรงตัวว่า ‘ผู้นำ’ ตามต้นฉบับพร้อมใส่ชื่อไว้ข้างท้าย ทั้งนี้ เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมการปกครองของโปแลนด์ให้ผู้รับสารปลายทางรับรู้ และใส่ชื่อไว้หากผู้รับสารประสงค์ที่จะค้นคว้าว่าท่านมีลักษณะเป็นอย่างไร

ที่มา: <https://www.britannica.com/biography/Lech-Walesa>

24. คำว่า ‘Porkies’ เป็นศัพท์เฉพาะกลุ่มที่ใช้เฉพาะถิ่นแถบลอนดอน (cockney variety) หมายความว่า ‘เท็จและไม่เป็นจริง’ จึงเลือกปรับบทแปลให้เข้ากับภาษาปลายทางมากขึ้น ด้วยการใช้คำว่า ‘โกหก’

25. ‘F-word’ คือคำต้องห้ามในภาษาต้นทาง เพื่อใช้แสดงออกถึงอารมณ์รุนแรงในทางลบ จึงพิจารณาเลือกการปรับบทแปลแบบเอาความโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเก็บบรรณรสของภาษาต้นทาง และเพื่อให้เข้ากับความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางให้ได้มากที่สุด

26. คำว่า ‘clip-on-tie’ หมายถึง เนกไทสำเร็จรูป ซึ่งหากพิจารณาจากบริบทแล้ว อาจพบว่า เนกไท เป็นตัวแทนของอาชีพการงาน ซึ่งจากบริบทนี้สะท้อนให้เห็นว่า คนงานก่อสร้างมีทัศนคติในแง่ลบต่ออาชีพผู้คุมจราจร และเห็นว่าเป็นงานไร้ค่า จึงเสียดสีอาชีพการงานกับเนกไทสำเร็จรูปว่าไร้ค่า ผู้เองยังไม่ได้

27. คำว่า ‘Quid’ คือคำไม่เป็นทางการ หมายถึง สกุลเงินปอนด์ที่ใช้ในประเทศอังกฤษ จึงเลือกที่จะปรับบทแปลเป็นคำว่า ‘ปอนด์’ เพื่อให้เป็นที่เข้าใจได้ง่ายแก่ในวัฒนธรรมของผู้รับสารปลายทาง

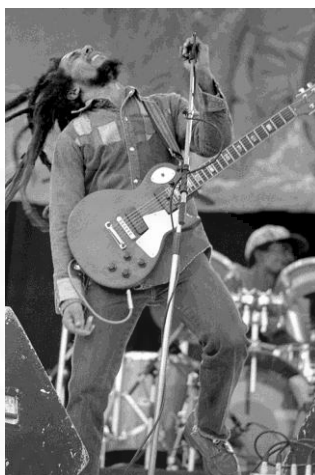
28. คำว่า ‘Mud sticks’ และ ‘faggoty’ เป็นคำดูถูกและหยาบคาย ซึ่งคำว่า Mud sticks แปลว่าพวกต่อต้านการเปลี่ยนแปลง ในขณะที่ faggoty ใช้ดูถูกคนที่ตนมีทัศนคติในแง่ลบ หากแปลตรงตัวโดยไม่คำนึงถึงผู้รับสารปลายทางอาจทำให้เกิดความเข้าใจผิดได้ จึงเลือกปรับบทแปลด้วยการแปลแบบถอดความ เป็นคำว่า ‘ไอ้โง่ตุ๊ดเอ๊ย’ เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทและไม่หยาบคายจนเกินไป

29. ‘Put the shits up’ เป็นสำนวนของอังกฤษหมายความว่า ทำให้กลัวจนตัวสั่น จึงเลือกถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการแปลเอาเอาความ โดยไม่ใส่ลูกเล่นใดๆ

30. คำว่า ‘Moi’ เป็นภาษาฝรั่งเศสหมายความว่า ‘ฉัน’ ซึ่งผู้เขียนได้ใช้การยืมคำในลักษณะ ‘code switching’ ในต้นฉบับ ซึ่งอาจมีความหมายแฝงเพื่อใช้แสดงความประหลาดใจเชิงเสียดสี จึงเลือกพิจารณาปรับบทแปลด้วยการใส่ ‘เนี่ยนะ’ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในบทแปลมากกว่าการใช้คำภาษาต่างประเทศ

31. คำว่า ‘Poster boy’ หมายความว่า ตัวแทนของการกระทำใดการกระทำหนึ่งหรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง จึงเลือกปรับบทแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้างว่า ‘คนจัดระเบียบชุมชน’ แทนคำเปรียบเปรยว่า poster boy เพื่อใช้เป็นภาษาที่เข้าใจง่าย

32. ‘Bob Marley’ คือนักดนตรีมีชื่อเสียงชาวจาไมก้า มีภาพลักษณ์ที่เป็นเอกลักษณ์ ด้วยผมยาวทรงเตทรีออคที่มีชีวิตอยู่ในช่วงปี ค.ศ. 1945- 1981 จึงเลือกแปลด้วยการอธิบายบอก ลักษณะของชายผู้นี้นำหน้าชื่อ เพื่อให้ผู้รับสารในยุคปัจจุบันสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่าตัวละคร ประกอบนั้นมีลักษณะเป็นอย่างไร อีกทั้งยังช่วยป้องกันการขาดรรถรสของผู้รับสาร

ที่มา: www.bobmarley.com

33. ‘Shag me’ เป็นคำสบทแสดงอารมณ์ในแง่ลบ ใช้ในบริบทของการร่วมเพศ จึงปรับ บทแปลออกมาด้วยการปรับให้เป็นคำกลางๆ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง และไม่ดู หยาบคายจนเกินไป

34. คำว่า ‘Swastika’ เป็นสัญลักษณ์ทางศาสนาฮินดู ที่มีลักษณะเป็นกากบาท โดยเชื่อว่า จะนำมาซึ่งความโชคดีและความอยู่เย็นเป็นสุข ทั้งนี้ จากการศึกษาทางด้านรากศัพท์แล้วนั้นพบว่า ‘Swastika’ มาจากคำภาษาสันสกฤตว่า svasti (sv = well; asti = is) ซึ่งผู้ศึกษาเลือกที่จะดำเนินการ ถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการอธิบายว่าคำดังกล่าวมีความหมายอ้างอิงถึงสิ่งใดซึ่งเป็นการแปลเอา เอาความตามทฤษฎีของไนดำพร้อมทั้งผสมผสานกลวิธีการแปลของเบเคอร์ในส่วนหนึ่งด้วยการใส่ คำอธิบายลงไปเพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารได้ทันที

ที่มา: <https://www.usmmm.org/wlc/en/article.php?ModuleId=10007453>

35. คำว่า ‘doodly squat’ หรือ ‘diddly squat’ เป็นคำไม่เป็นทางการมีความหมายว่าในแง่ลบ หมายถึง ไร้สาระ ไร้ความหมายผนวกกับคำว่า ‘bloody’ ที่เป็นคำภาษาปากในภาษาอังกฤษที่ใช้ในการแสดงออกถึงความรู้สึกหรือการเน้นย้ำ จึงดำเนินการถ่ายถอดบทแปลด้วยการดูจากบริบทโดยรอบว่าควรจะแปลคำดังกล่าวออกมาในลักษณะใด จึงเลือกที่จะใช้ทฤษฎีของ Dynamic Equivalence ของไนด้า (1964) ในการแปลความออกมาให้ได้รรถรสในวัฒนธรรมปลายทาง จึงใช้คำว่า ‘ฉิบหาย’ ในการถ่ายถอดวลีดังกล่าว

36. คำว่า ‘swampy’ ตามไวยากรณ์คือคำคุณศัพท์ หมายถึง ที่ราบลุ่มน้ำขัง หรือหนองน้ำ แต่เมื่อวิเคราะห์รูปประโยคและโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วนั้น คำดังกล่าวตามหลัง article ‘a’ จึงมีหน้าที่เป็นคำนาม ซึ่งจากการสืบค้นพบว่าคำดังกล่าวมีความหมายว่า ‘บุคคลตัวเหม็น เหนียวเหนอะ และชุ่มเหงื่อ’ จึงได้ดำเนินการถ่ายถอดการแปลด้วยการใช้คำแม่กลุ่ม (superordinate) ในการช่วยบอกลักษณะ โดยรวบลักษณะทางกายภาพเหล่านี้เป็นคำเดียวคือ ‘โสโครก’ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาบริบทโดยรอบพบว่าผู้เขียนอ้างอิงถึงตัวละครหลักกว่าเป็นคนแบบนั้น จึงเติมคำนำหน้าว่า ‘ชายโสโครก’ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในกับภาษาปลายทาง

37. ‘Isle of Sheppey’ คือ เกาะเล็กๆที่อยู่ทางเหนือของชายฝั่งเคนท์ประเทศอังกฤษ จึงเลือกที่จะถอดแทรกคำอธิบายลงไปสั้นๆตามทฤษฎีของเบเคอร์ (2011) เพื่อให้ความรู้พื้นหลังกับผู้อ่านไปโดยปริยายโดยไม่ต้องใส่เชิงอรรถ

38. ‘Lo’ เป็นคำอุทานโบราณ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้ดึงดูดความสนใจของผู้ฟัง จึงเลือกใช้การแปลด้วยการใช้คำอุทานที่ใช้โดยทั่วไปให้เหมาะสมกับบริบทหลังจากดำเนินการวิเคราะห์ข้อความแล้ว จึงเป็นคำว่า ‘แม่เจ้า’

39. จากการสืบค้นพบว่า ‘Vanilla fudge’ คือขนมหวานสีน้ำตาลคาราเมล โดยส่วนมากแล้วผู้คนมักให้เป็นของขวัญวันคริสต์มาสหรือปีใหม่ในแถบตะวันตกจึงเลือกดำเนินการแปลด้วยการใช้คำยืมตามทฤษฎีของเบเคอร์ (2011) พร้อมให้คำอธิบายสั้นๆกำกับ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้รับสารปลายทางอาจไม่มีความรู้พื้นหลังว่าขนมดังกล่าวคืออะไร และมีลักษณะเป็นอย่างไร การแปลในลักษณะนี้จะสามารถเป็นข้อมูลให้กับผู้รับสารในการสืบค้นต่อไป และยังมีส่วนในการเผยแพร่วัฒนธรรมต้นทางอีกด้วย

ที่มา:<http://www.goodtoknow.co.uk/recipes/137868/vanilla-fudge>

40. Tom Dick or Harry เป็นคำเรียกขานที่พบได้มากในวัฒนธรรมปลายทาง จึงเลือกปรับบทแปลตามทฤษฎี DE ของไนด์ (1964) ซึ่งเป็นการแปลด้วยการปรับให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากที่สุด จึงใช้ชื่อที่มีความเป็นสามัญในวัฒนธรรมปลายทางอย่าง ‘สมชาย และ สมศักดิ์’ เข้ามาแทน

41. ‘The boys in blue’ จากการสืบค้นพบว่าเป็นคำไม่เป็นทางการไว้ใช้ล้อเลียนเจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งจากการพิจารณาบริบทแล้ว เลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการใช้คำแม่กลุ่ม (superordinate) เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ในทันที โดยที่ไม่ได้ทำให้การอ่านมีอรรถสที่ขาดหายไป

42. คำว่า ‘Wellies’ เป็นคำไม่เป็นทางการที่มาจากคำว่า ‘wellington’ ที่แปลว่า รองเท้าบูทกันน้ำทรงสูงถึงเข่า ซึ่งจากการพิจารณาบริบทโดยรอบแล้วนั้น ได้ดำเนินการแปลออกมาด้วยการใช้คำแม่กลุ่ม (superordinate) แทน เพื่อขจัดปัญหาความเยิ่นเย้อของบทแปล ซึ่งอาจทำให้อรรถสในการอ่านหายไป

43. คำว่า ‘Hell’ เป็นคำไม่เป็นทางการ หมายความว่า ‘อย่างสุดขีด อย่างมาก’ จึงเลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลออกมาเป็นคำภาษาปากเช่นกันคือคำว่า ‘โคตร’

44. ‘King’s Lynn’ เป็นเมืองท่าและเมืองค้าขายในนอร์ฟอล์ก ประเทศอังกฤษ มีระยะทางห่างจากลอนดอนไป 97 ไมล์ จึงเลือกที่จะแปลด้วยการใช้คำทับศัพท์และเสริมค่านามอธิบายไว้ด้านหน้า ด้วยการใส่ ‘เมืองท่า คิงส์ ลินน์’ เพื่อลดปัญหาความไม่เข้าใจในตัวต้นฉบับ และเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจภาษาปลายทางได้ในทันทีด้วยการคำนึงถึงผู้อ่านเป็นหลัก

45. ‘Newcastle-upon-Tyne’ เป็นเมืองที่อยู่ติดแม่น้ำไทร์นในทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอังกฤษ จึงเลือกที่จะแปลด้วยการใช้คำทับศัพท์และเสริมค่านามอธิบายไว้ด้านหน้า ด้วย

การว่า ‘เมืองนิวกาสเซิล-อัปตอน-ไทรน์’ เพื่อให้ผู้อ่านในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจต้นฉบับได้ในทันที

46. D.I.Y. เป็นคำย่อ โดยย่อมาจาก Do It Yourself หรือ ทำได้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นคำที่แพร่หลายในภาษาปัจจุบัน จึงเลือกที่จะดำเนินการแปลด้วยการทับศัพท์เนื่องมาจากคำดังกล่าวเป็นที่รู้จัก อย่างแพร่หลายอยู่แล้วในภาษาปลายทาง

47. ‘Elbow grease’ เป็นคำเชิงขบขันหมายถึงงานหนัก จึงเลือกที่จะถ่ายทอดออกมาด้วยการใช้ทฤษฎีการแปลสำนวนในแบบฉบับของไนด้า (1964) ด้วยการปรับภาษาให้เหมาะสม เข้าใจง่าย และชัดเจนในภาษาปลายทาง เพราะหากแปลตรงตัวหรือแปลตามภาษาต้นทาง อาจเกิดความสับสนในภาษาปลายทางได้ (ที่มา: <http://idioms.thefreedictionary.com/elbow+grease>)

48. ‘Flymo’ เป็นผู้ผลิตเครื่องตัดหญ้าชื่อดังจากประเทศสวีเดนจึงเลือกใช้คำความหมายกว้างในการถ่ายทอดบทแปลเพราะยี่ห้อดังกล่าวไม่ได้เป็นที่รู้จักกันในคนไทยมากนัก การแปลด้วยการใช้คำกว้างจะช่วยให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจบทแปลได้ในทันที

ที่มา: www.flymo.com/

49. ‘Kerfuffle’ เป็นคำไม่เป็นทางการในภาษาอังกฤษมีความหมายว่า ‘a commotion or fuss, especially one caused by conflicting views’ จึงเลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลด้วยใช้คำความหมายกว้างเพื่อให้ครอบคลุมในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อไว้ในภาษาปลายทาง

50. ผู้ศึกษาได้ดำเนินการปรับบทแปลจากปีคริสตศักราช 1979 ให้เป็นปี พุทธศักราช 2522 ทั้งนี้ เพื่อปรับให้เข้ากับภาษาปลายทางมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้ผู้รับสารสามารถเชื่อมโยงตนเองเข้ากับช่วงเวลาในวัฒนธรรมปลายทางได้โดยสะดวก

51. ‘Up to one’s eyeballs in something’ เป็นสำนวนหมายถึงการตกอยู่ในสถานการณ์ที่ย่ำแย่จากการมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากเกินไปจึงเลือกดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาในภาษาปลายทางด้วยการใช้ทฤษฎี Dynamic Equivalence ของไนด้า (1964) ด้วยการปรับสำนวนให้เป็นที่เข้าใจในวัฒนธรรมปลายทาง

52. ‘Mail on Sunday’ เป็นหนังสือพิมพ์แนวอนุรักษ์นิยมของประเทศอังกฤษจึงเลือกดำเนินการถ่ายถอดบทแปลออกมาด้วยการทับศัพท์พร้อมกับใช้คำนำหน้าเพื่อบ่งบอกว่า คำที่ได้ทับศัพท์ไปนั้นคือหนังสือพิมพ์

ที่มา: www.mailonsunday.co.uk/

53. ‘Train wreck’ เป็นคำแสลงหมายถึงหายนะขั้นรุนแรง จึงเลือกปรับบทแปลออกมาให้เป็นภาษาที่เข้าใจง่ายโดยยังคงทัศนคติในแง่ลบของตัวละครไว้

54. ‘Au revoir’ เป็นคำภาษาฝรั่งเศส แปลว่า ‘ลาก่อน’ ซึ่งเป็นคำยืมแบบ core borrowing แปลว่า ‘ลาก่อน’ โดยเป็นคำที่มีอยู่ในภาษาปลายทางอยู่แล้วการยืมมาจึงเพียงเพื่อเสริมสร้างอารมณ์ในการอ่าน หรือเพียงเพื่อแฝงความหมายเชิงสังคม (Social Meaning) อันจะเป็นความหมายที่สามารถใช้บ่งบอกอัตลักษณ์ของตัวละครนั้นได้ ตลอดจนความหมายเชิงจิตวิสัย (Affective Meaning) อันเป็นความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติที่ผู้เขียนหรือผู้ฟังมีต่อคำ วลี ประโยคนั้นๆ

55. ‘A few bob’ เป็นคำไม่เป็นทางการในภาษาอังกฤษ หมายถึง ‘a fairly large amount of money’ จึงได้ดำเนินการแปลออกมาให้เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางด้วยการแปลวลีดังกล่าวว่า ‘เงินเป็นถุงเป็นถัง’ ตามทฤษฎีของไนด้า (1964) โดยมุ่งเน้นสารและผู้รับสารเป็นสิ่งสำคัญ

56. ผู้ศึกษาเลือกที่จะถอดคำหยาบ ‘Shit’ ออกมาในภาษาปลายทางด้วยการใช้ภาษาที่อ่อนลงมา เพราะหากดำเนินการแปลแบบตรงตัว อาจก่อให้เกิดความไม่เหมาะสมมากเกินไปในภาษาปลายทางด้วยการใช้ทฤษฎีของเบเคอร์ (2011) ว่าด้วยการใช้คำที่ความรุนแรงทางความรู้สึกในระดับที่ต่ำลง

57. ‘Pisshead’ เป็นคำแสลงที่มีความไม่สุภาพอย่างรุนแรง หมายถึง คนเมา จึงเลือกดำเนินการปรับบทแปลออกมาด้วยภาษาที่อ่อนลงกว่าภาษาต้นฉบับ พร้อมใส่คำนำหน้าให้มีกลิ่นอายของทัศนคติในแง่ลบในภาษาปลายทาง เพื่อคงไว้ซึ่งความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อ

58. ผู้ศึกษาเลือกที่จะแปลวลี Force Ten Fucking Shit Storm Ahoy ออกมาในภาษาปลายทางด้วยภาษาที่อ่อนลง เพราะหากดำเนินการแปลตรงตัวตามความหมายที่แท้จริงแล้ว อาจทำให้ผู้รับสารรู้สึกว่ารุนแรงเกินไป และอาจขัดต่อเจตนาารมณ์ของผู้เขียนได้

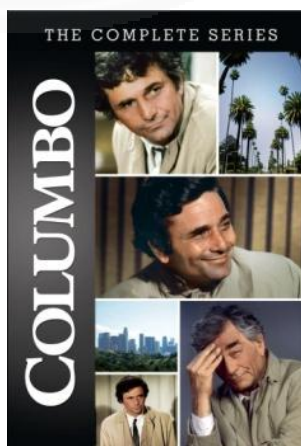
59. ‘Half asses’ เป็นคำเฉพาะกลุ่มและคำหยาบ หมายความว่า ‘To do something with little effort. Not completely done. Insufficient or haphazard; not fully planned or developed’ ซึ่งผู้ศึกษาเลือกที่จะปรับบทแปลออกมาให้เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทาง เพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าถึงสารได้ในทันที ด้วยการใช้คำว่า ‘ส่งเดช’

60. จากการสืบค้นพบว่า ‘When You Wish Upon a Star’ เป็นบทเพลงที่อยู่ในการ์ตูนเรื่องพิน็อคคิโอ ซึ่งเป็นการ์ตูนที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในภาษาปลายทาง ทั้งนี้ ผู้รับสารในภาษาปลายทางอาจไม่มีความรู้พื้นหลังว่า ‘When You Wish Upon a Star’ เป็นบทเพลงในการ์ตูน จึงเลือกที่จะใส่คำอธิบายสั้นๆไว้ด้านหลัง เพื่อขจัดความสงสัยของผู้รับสาร โดยที่ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่าผู้เขียนต้องการอ้างถึงสิ่งใด

61. จากการสืบค้นพบว่า ‘Dayglo’ เป็นผู้ผลิตสีน้ำจากประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ หลังจากพิจารณาจากบริบทและโครงสร้างประโยคแล้วพบว่าคำดังกล่าวมีแนวโน้มเป็นคำคุณศัพท์มากกว่า โดยพบว่าคำดังกล่าวสามารถแปลว่า ‘A word for any obnoxiously bright color’ จึงเลือกที่จะแปลคำดังกล่าวให้เป็นคำคุณศัพท์

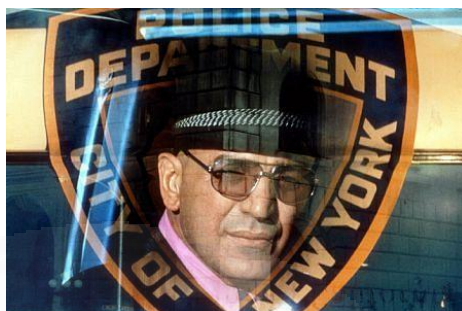
62. ‘Wad’ เป็นคำแสลงในภาษาต้นทาง หมายความว่า ‘น้ำอสุจิของเพศชาย’ ดังนั้น เพื่อให้คำดังกล่าวเข้ากับบริบทในภาษาปลายทางมากขึ้น จึงเลือกใช้คำว่า ‘น้ำยา’ แทน ซึ่งผู้รับสารในภาษาปลายทางจะสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่าน้ำยาในที่นี้ผู้เขียนกำลังอ้างถึงสิ่งใด

63. จากการสืบค้นพบว่า โคลัมโบ เป็นละครชุดฉายทางโทรทัศน์ในนครลอสแอนเจลิส ประเทศสหรัฐอเมริกา อันมีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับห้องตำรวจสืบสวนคดีอาชญากรรมตามรูปร่างอันน่ากลัว จึงเลือกดำเนินการถ่ายทอดคำทางวัฒนธรรมออกในด้วยการใส่คำอธิบายความในด้านหลังต่อจากชื่อตัวละคร เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจภาพได้ในทันที

ที่มา: <http://www.imdb.com/title/tt1466074/mediaviewer/rm3555854336>

64. เช่นเดียวกับข้อ 63 โคจักษ์ คือ ตัวละครจากละครชุดสืบสวนของสหรัฐอเมริกา เป็นตัวละครสายสืบหัวล้านผู้ผดุงความยุติธรรม อันมีรูปร่างหน้าตาตามรูปด้านล่าง จึงเลือกแปลคำทางวัฒนธรรมโดยการใส่คำอธิบายความไว้ต่อจากชื่อตามกลวิธีการแปลของเบเคอร์ (2011)

ที่มา: <http://www.imdb.com/title/tt0069599/mediaviewer/rm815568896>

65. เช่นเดียวกับข้อ 63 และ 64 แค็กนี และ ลาสี มีลักษณะอ้างอิงตามรูปด้านล่าง จึงเลือกถ่ายทอดบทแปลด้วยการใส่คำอธิบายความด้านหลังชื่อเพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจได้ในทันทีโดยปราศจากกำแพงทางวัฒนธรรมว่าคนเหล่านี้คือใคร

ที่มา: www.nytimes.com/1985/09/22/magazine/the-pregnantdetective.html?...Cagney...

66. คำว่า 'Get in a tizzy' เป็นคำไม่เป็นทางการ หมายถึง 'A state of nervous excitement or agitation' ซึ่งก็ได้ดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาจากการพิจารณาความโดยรอบด้วยการใช้บริบท จึงเลือกใช้คำว่า 'กระวนกระวาย'

67. Country Living เป็นนิตยสารนิตยสารของประเทศอังกฤษรวบรวมเรื่องราวเกี่ยวกับการแต่งบ้าน อาหาร DIY และอื่นๆจึงเลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลด้วยการทับศัพท์ ทั้งนี้ ผู้อ่านสามารถอนุมานได้จากบริบทโดยรอบได้ในทันทีว่าหนังสือดังกล่าวเป็นหนังสือประเภทใด และมีเนื้อหาอะไรสอดแทรกอยู่ในนั้น

ที่มา: www.countryliving.com

68. ‘Veg’ คือคำภาษาปากซึ่งย่อมาจากคำว่า ‘Vegetables’ จึงเลือกที่จะดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาเป็นคำธรรมดาเพื่อขจัดความกำกวมที่อาจเกิดขึ้นในภาษาปลายทาง

69. ‘Rioja’ คือจังหวัดในประเทศสเปนที่โด่งดังและเลื่องชื่อในการผลิตไวน์ จึงเลือกดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการใส่คำอธิบายลงในข้างท้ายว่าเป็นไวน์ที่ผลิตจากประเทศใด เพื่อให้ข้อมูลแก่ผู้รับสารในภาษาปลายทางโดยไม่ใส่เชิงอรรถ เพื่อป้องกันการขาดอรรถรส

ที่มา: www.cellartours.com/spain/spanish-wine-maps/la-rioja.htm

70. จากการสืบค้นพบว่า ‘O level’ คือค่านามทางประวัติศาสตร์ หมายความว่า ‘(in the UK except Scotland) the lower of the two main levels of standardized examinations in secondary schools.’ จึงดำเนินการปรับบทแปลออกมาด้วยการ ‘ไม่มีคลาส’ แทนที่จะแปลตรงตัวเพื่อป้องกันความเข้าใจผิดและเพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจได้ในทันที

71. ‘Wine buff’ เป็นคำภาษาปาก ‘Somebody who drinks wine pretentiously in the company of others to show off their knowledge and try to make other people feel inferior.’ ทั้งนี้ เลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการใช้คำว่า ‘นักชิมไวน์จอมปลอม’ แทนการอธิบายคำดังกล่าว เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอนุมานได้ถึงทัศนคติในด้านลบที่ตัวละครมีต่อกัน

72. 'Jeeves' คือชื่อที่เป็นภาษาปากเพื่อใช้เรียกแทนหัวหน้าคนใช้ที่ประจำการอยู่ในบ้านของบุคคลมีฐานะ และเนื่องจากตัวละครเป็นผู้ชาย ประกอบกับการพิจารณาจากบริบทแล้วนั้น จึงเลือกใช้คำว่า 'คุณพ่อบ้าน' เพื่อแสดงออกถึงการให้เกียรติผนวกกับความนุ่มนวลที่ตัวละครหญิงมีให้ตัวละครชาย โดยเป็นคำที่แสดงออกถึงความหมายเชื่อมโยง (Affective meaning) ที่มีระดับความรุนแรงน้อยกว่าคำว่า 'หัวหน้าคนใช้'

73. 'Fight-or-Flight response' หรือสู้ หรือหนี คือปฏิกิริยาตอบสนองทางจิตวิทยาเมื่อตกอยู่ในอันตรายหรือโดนโจมตีซึ่งจากการพิจารณาจากบริบทแล้วนั้น เห็นว่าควรดำเนินการถ่ายทอดบทแปลด้วยการแปลตามคำที่มีใช้กันอย่างแพร่หลายโดยทั่วไปในภาษาปลายทาง เพราะหากผู้รับสารปลายทางไม่ทราบว่าปฏิกิริยาดังกล่าวคือคำที่อ้างอิงถึงสิ่งใด ผู้รับสารสามารถอนุมานได้จากบริบทที่แวดล้อมได้ในทันที (ที่มา: www.healthcarethai.com/ใช้-fight-or-flight-response)

74. 'Nutcase' คือภาษาปากใช้สำหรับคนที่หลุดออกไปจากความเป็นจริง หรือคนเสียสติ จึงเลือกการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการใช้คำที่ดูเป็นกันเองในการสื่อความ เพื่อคงเจตนาอารมณ์ของผู้เขียนเอาไว้

75. "As clear as mud" ปกติ "mud" หมายถึง "โคลน" ซึ่งมีลักษณะขุ่น ทึบ และไม่โปร่งแสง สำนวนนี้จึงเป็นการพูดประชดเพื่อสื่อความไปในทางตรงกันข้ามหมายถึง "เข้าใจได้ยาก" เช่น His speech was as clear as mud.

76. 'Heck' เป็นคำอุทานไว้ใช้แสดงออกถึงความรู้สึกแปลกใจ หงุดหงิด หรือท้อใจ ซึ่งได้เลือกที่จะดำเนินการปรับบทแปลด้วยการใช้คำภาษาปากเพื่อให้เข้ากับอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร และเพื่อให้เหมาะสมกับบริบทโดยรอบด้วยการใช้คำว่า 'โคตร'

77. 'Lose one's marbles' คือสำนวนอังกฤษหมายความว่า 'To lose one's mind' จึงเลือกดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการแปลความหมายของตัวสำนวนของภาษาต้นทางออกมาในภาษาปลายทาง โดยไม่ใช้การจับคู่สำนวน เพื่อให้บทแปลเป็นที่เข้าใจได้ในทันทีโดยเน้นผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลัก

78. 'Leg it' เป็นคำสแลงแปลว่า 'Run away' จึงเลือกการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยคำไม่เป็นทางการ เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทโดยรอบและเพื่ออรรถรสของผู้รับสาร

79. Poltergeist (โพลเทอร์ไกสต์) จากการสืบค้นพบว่ามาจากภาษาเยอรมันคำว่า "Poltern" หมายถึง "ก่อความรำคาญหรือเอะอะมะเทิ่ง" และคำว่า "Geist" หมายถึง "ผี" เมื่อรวมความแล้ว คำว่า "โพลเทอร์ไกสต์" พอดีจะแปลความหมายได้ว่า "ผีที่น่ารำคาญหรือส่งเสียงดัง" จึง

เลือกใช้กลวิธีการแปลแบบเพิ่มเติมเนื้อความตามทฤษฎีของเบเคอร์ (2011) เพื่อผู้รับสารสามารถเข้าใจคำดังกล่าวได้ในทันที

80. ‘Get up and go’ เป็นสำนวนไม่เป็นทางการหมายความถึง ‘energy, enthusiasm, and initiative.’ จึงเลือกดำเนินการถ่ายถอดบทแปลออกมาด้วยการใช้คำทั่วไปเพื่อให้เข้ากับบริบทที่แวดล้อมอยู่โดยรอบ

81. คำว่า ‘Nipple’ แปลว่า หัวนม ซึ่งหากแปลคำดังกล่าวออกมามตรงตัว อาจไม่เข้ากับวัฒนธรรมงานแปลในภาษาปลายทางได้ หรืออาจก่อให้เกิดทัศนคติในแง่ลบซึ่งไม่ตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน จึงเลือกการถ่ายถอดบทแปลด้วยการใช้คำแม่กลุ่ม (superordinate) โดยแปลเป็น ‘หน้าอก’ แทน โดยการคำนึงถึงวัฒนธรรมในภาษาปลายทางเป็นหลัก

82-86. Vulgar คำว่า ‘bugger’ เป็นคำสบล หากแปลตรงตัวอาจทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับในวัฒนธรรมภาษาปลายทางได้ จึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการใช้คำว่า ‘ช่าง’ เพื่อคงอรรถรสและความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

87. คำว่า ‘Plonker’ เป็นคำหยาบไว้ใช้เรียกคนที่มีสติปัญญาไม่ดี และเป็นคำดูถูกอย่างยิ่งสำหรับเพศชายจึงเลือกการถ่ายถอดบทแปลออกมาด้วยการใช้ภาษาปาก และใส่คำว่า ‘ไอ้’ นำหน้า เพื่อคงความไม่เป็นทางการไว้ในภาษาปลายทาง

88. ‘Guinness pie’ เป็นคำทางวัฒนธรรม หมายถึงพายคาวที่สอดไส้ไปด้วยเนื้ออบราดซอสเกรวี่ชุ่มและผักรวมนุ่มลื่นอยู่ในแป้งพาย จึงดำเนินการถ่ายถอดคำแปลออกมาด้วยการใช้คำว่า ‘พายไส้เนื้อและผักรวม’ ซึ่งเป็นคำความหมายกว้าง (Superordinate) ในตำแหน่งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางมีจินตภาพที่ตรงกับต้นฉบับ โดยที่ไม่ได้ทำให้บทแปลขาดอรรถรสอันใดไป เพราะหากแปลตรงตัวอาจก่อให้เกิดความสับสนได้เนื่องจากคำดังกล่าวยังไม่เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายในวัฒนธรรมปลายทาง

ที่มา: <https://realfood.tesco.com/recipes/beef-and-guinness-pie.html>

89. จากการสืบค้นพบว่า จอห์น รัสคิน คือนักวิพากษ์ศิลป์ และนักคิดทางสังคมวิทยาชาวอังกฤษ นอกจากนั้นก็ยังเป็นนักประพันธ์ กวี และจิตรกร บทความเกี่ยวกับศิลปะและสถาปัตยกรรมเป็นข้อเขียนที่มีอิทธิพลต่อสมัยวิคตอเรียและสมัยเอ็ดเวิร์ดจึงแปลออกมาด้วยการทับศัพท์พร้อมให้คำอธิบายข้างท้ายอย่างสั้นๆตามทฤษฎีของเบเคอร์ (2011)

90- 91 คำว่า ‘Slutty or porny’ เป็นคำหยาบ ไว้ใช้เรียกผู้หญิงที่ใช้สรีระของตนเพื่อการยั่ววนทางเพศ หากแปลตรงตัว อาจทำให้เจตนาารมณ์ของผู้เขียนเพี้ยนไปได้ และอาจไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาปลายทาง จึงเลือกถ่ายถอดบทแปลด้วยการถอดความออกมา ให้ภาษามีความอ่อนลง

92. คำว่า ‘Fuck off’ เป็นคำต้องห้าม ใช้แสดงออกถึงอารมณ์หรือทัศนคติที่รุนแรงต่อสิ่งๆนั้น หากดำเนินการแปลแบบตรงตัว อาจทำให้ไม่เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางได้ จึงเลือกที่จะปรับบทแปลด้วยการใช้คำที่อ่อนลงกว่าต้นฉบับ เพื่อคงเจตนาารมณ์ของตัวละครไว้ และเพื่อไม่ให้เกิดบทแปลมีความรุนแรงในภาษาปลายทางจนเกินไป

93. คำว่า ‘Dans la douche’ เป็นภาษาฝรั่งเศสหมายความว่า ‘ในห้องน้ำ’ ซึ่งผู้เขียนได้ใช้การยืมคำในลักษณะ ‘Code switching’ ในต้นฉบับ ซึ่งอาจมีความหมายแฝงเพื่อให้ผู้รับสารเกิดความหมายเชื่อมโยง (Affective meaning) ว่าตัวละครเป็นผู้มีฐานะและเป็นผู้มีการศึกษา การใช้คำภาษาต่างประเทศเช่นนั้นจะทำให้ตัวละครกลายเป็นชนชั้นสูง จึงเลือกพิจารณาปรับบทแปลด้วยการแปลตรงตัวโดยปราศจากการยืมคำจากภาษาต่างประเทศ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในบทแปล แม้ว่าจะขาดอรรถรสเล็กน้อยในส่วนนี้ แต่เพื่อรักษาและคงไว้ซึ่งอรรถรสในภาพรวม

94. ‘Damsel in distress’ เป็นสำนวนเพื่อความตลกขบขัน หมายถึง ‘a young woman in trouble (with the implication that the woman needs to be rescued, as by a prince in a fairy tale)’ เลือกดำเนินการถ่ายถอดบทแปลออกมาตรงตัวเพื่อให้ก่อให้เกิดความสับสน

95. ‘Phil Collins’ จากการสืบค้นพบว่าเป็นนักร้อง นักแต่งเพลง นักดนตรี และนักแสดงชาวอังกฤษที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากและเป็นที่รู้จักกันดีทั่วโลกว่าเป็นมือกลองฝีมือเยี่ยมจึงเลือกดำเนินการแปลด้วยการทับศัพท์เป็นภาษาปลายทางและเพิ่มคำอธิบายอย่างสั้นลงในบทแปล เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจบทแปลได้ในทันที ทั้งยังสามารถไปสืบค้นเพิ่มเติมต่อไปอีกด้วย

ที่มา: www.biography.com/people/phil-collins-17178742

96. 'Bloody' เป็นคำหยาบตลอดจนคำภาษาปากในภาษาปลายทาง จึงดำเนินการปรับบทแปลด้วยการถอดความ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากยิ่งขึ้น

97. 'Get a grip' เป็นสำนวนไม่เป็นทางการ หมายความว่า 'keep or recover one's self-control' จึงเลือกถ่ายถอดบทแปลออกมาเป็นภาษาถิ่นเอง เพื่อให้เข้ากับบริบทที่แวดล้อม

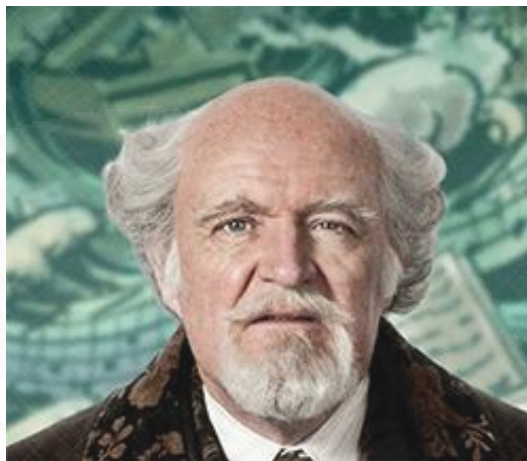
98. 'Faces-gobbling fucks' เป็นคำต้องห้าม ใช้แสดงออกถึงอารมณ์หรือทัศนคติที่รุนแรง ซึ่งหากดำเนินการแปลแบบตรงตัว อาจทำให้ไม่เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางได้ จึงเลือกที่จะละการแปลคำดังกล่าวตามกลวิธีของเบเคอร์ (2011) แล้วเพิ่มบทแปลในตำแหน่งอื่นที่ใกล้เคียงเพื่อคงเจตนารมณ์ของตัวละครไว้

99. เซอร์ ชาร์ลี สเปนเซอร์ แซปลิน หรือ Sir Charles Spencer "Charlie" Chaplin เป็นนักแสดงตลก นักผลิตภาพยนตร์ และนักแต่งเพลง ผู้มีชื่อเสียงโด่งดังในยุคทองแห่งหนังเงียบ เนื่องจากบุคคลดังกล่าวเป็นผู้มีชื่อเสียงอย่างแพร่หลายทั้งในระดับโลกและในวัฒนธรรมปลายทางอยู่แล้ว จึงเลือกแปลด้วยการทับศัพท์ชื่อของเขาลงในภาษาปลายทางในทันที

ที่มา: <https://www.pinterest.com/pin/484418503651983224>

100. ‘Vyvyan Ayrs’ เป็นตัวละครหนึ่งในหนังสือเรื่อง Cloud Atlas ซึ่งเป็นหนึ่งในบทประพันธ์ของผู้เขียน เป็นตัวละครที่มีอาชีพเป็นนักแต่งเพลงมีอายุแล้ว และบทเพลงของเขาได้รับกล่าวขานว่าเป็นเลิศและได้รับการแสดงอย่างต่อเนื่องทั่วทั้งยุโรป จึงเลือกที่จะแปลออกมาด้วยการทับศัพท์และใส่คำจำกัดความเพิ่มเติมด้านหลังชื่อเพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจว่าบุคคลดังกล่าวคือใครได้ในทันที

ที่มา:http://cloudatlas.wikia.com/wiki/Vyvyan_Ayrs

101. ‘Zedelghem’ หรือ เซเดลเกม เป็นเมืองหนึ่งในประเทศเบลเยียม ซึ่งหากแปลทับศัพท์ลงไปในพื้นที่อาจทำให้เกิดความสงสัยในภาษาปลายทางได้สำหรับผู้ที่ไม่มีความรู้พื้นหลังทางภูมิศาสตร์ จึงเลือกดำเนินการถ่ายถอดบทแปลออกมาด้วยการเพิ่มความว่าคำดังกล่าว อ้างอิงถึงสิ่งใด จึงแปลว่า ‘เซเดลเกมในเบลเยียม’

102. ‘Hanky’ เป็นคำย่ออย่างไม่เป็นทางการซึ่งมาจากคำว่า ‘Handkerchief’ ที่แปลว่าผ้าเช็ดหน้า จึงเลือกดำเนินการถ่ายถอดบทแปลออกมาเป็นคำที่มีความหมายอ้างอิงโดยตรงเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในภาษาปลายทาง

103. คำว่า ‘Bugger’ เป็นคำสบถ หากแปลตรงตัวอาจทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับในวัฒนธรรมภาษาปลายทางได้ จึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการใช้คำว่า ‘โคตร’ เพื่อคงอรรถรสและความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

104. ‘Fuck’ เป็นคำต้องห้าม มักนิยมใช้เพื่อแสดงออกถึงอารมณ์หรือทัศนคติที่รุนแรงต่อสิ่งๆนั้น ซึ่งหากดำเนินการแปลแบบตรงตัว อาจทำให้ไม่เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางได้ และอาจทำให้เจตนาอารมณ์ของผู้แต่งผิดเพี้ยนไป จึงเลือกที่จะละการแปลคำดังกล่าวตามกลวิธีของเบเคอร์ (2011) และแปลด้วยการถอดความเพื่อคงไว้ซึ่งทัศนคติในด้านลบในระดับภาษาที่อ่อนลงแทน จึงแปลว่า ‘แม่่ง’

105. ‘Code 10’ คือหนึ่งในเบอร์โทรฉุกเฉินใช้เพื่อเรียกหน่วยสวาทในประเทศอังกฤษ ซึ่งหากแปลตรงตัวว่า ‘โค้ด 10’ อาจทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจหรือเข้าใจผิดพลาดได้ จึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการแปลคำดังกล่าวออกมาด้วยการถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้องว่า ‘หน่วยปฏิบัติการพิเศษ’ เนื่องจากหน่วยงานดังกล่าวนั้นเป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในวัฒนธรรมป๊อปหลายทางอยู่แล้ว

ที่มา:<http://www.radiolabs.com/police-codes.html>

106. ‘Bollocks’ เป็นคำหยาบที่มีความหมายหยาบคาย โดยใช้เรียกลูกอัณฑะในเพศชาย (คำนาม) หรือ การตำหนิบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างรุนแรง (คำกริยา) ซึ่งหลังจากที่พิจารณาโครงสร้างประโยคแล้วนั้น คำดังกล่าวอยู่ในตำแหน่งที่เป็นคำกริยา จึงเลือกดำเนินการแปลคำดังกล่าวออกมาเป็นคำที่มีความหมายในแง่ลบโดยใช้คำว่า ‘ประณาม’ แล้วเลือกที่จะเติมคำภาษาปากในตำแหน่งใกล้เคียงเพื่อให้คงไว้ซึ่งอารมณ์ของบทละคร

107. ‘Damn’ เป็นคำสบถไว้ใช้แสดงออกถึงความโกรธ ความประหลาดใจ หรือ ความหงุดหงิด จึงเลือกดำเนินการปรับบทแปลจากคำสบถด้วยการใช้คำแสดงถึงทัศนคติด้านลบ เพื่อคงไว้ซึ่งเจตนาอารมณ์ของผู้แต่ง

108. ‘Mise-en-scènes’ คือคำภาษาฝรั่งเศสที่ผู้เขียนยืมมาใช้ในลักษณะของ code switching ในประโยคเดียวกัน เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอนุมานได้ว่าตัวละครเป็นผู้ดีมาก่อนจึงรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งคำดังกล่าวหมายความถึง ความสวยงามและสมบูรณ์แบบของสิ่งที่มองเห็นในละครเวที ไม่ว่าจะเป็นฉาก การเล่าเรื่องในละคร การออกแบบเวที เป็นต้น ซึ่งผู้ศึกษาเลือกที่จะดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการใช้คำที่มีความหมายกว้าง เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจได้ในทันที โดยไม่เลือกที่จะนำคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้

109. ‘จากการสืบค้นพบว่า Meryl Streep’ คือนักแสดงหญิงชื่อดังและผู้ใจบุญชาวอเมริกันที่ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นนักแสดงหญิงที่ยอดเยี่ยมที่สุดในรุ่นของเธอ

ที่มา: www.imdb.com/name/nm0000658/bio

110. คำว่า 'Prickly' ตามความหมายอ้างอิงแล้วเป็นคำคุณศัพท์ที่แปลว่า เต็มไปด้วยผมหนาม หรือเดือยแหลม หากพิจารณาจากบริบทแล้วว่า หากแปลคำดังกล่าวตรงตัว อาจทำให้ไม่เข้ากับบริบทโดยรอบได้ จึงเลือกดำเนินการปรับบทแปลออกมาด้วยการใช้คำความหมายกว้างเพื่อให้ครอบคลุมลักษณะของคำนามนั้นๆ จึงได้ปรับบทแปลออกมาเป็นคำว่า 'สิ่งมีชีวิตน่ารังเกียจแทน'

111. 'Plod' เป็นคำสแลงที่ใช้เรียกตำรวจ ซึ่งเมื่อดำเนินการพิจารณาจากบริบทที่แวดล้อมแล้วนั้น เห็นว่าควรดำเนินการปรับบทแปลออกมาให้มีกลิ่นของการเสียดสีเพื่อคงเจตนาอารมณ์และอรรถรสไว้ จึงเลือกใช้คำว่า 'พ่อตำรวจสายสืบ'

112. 'Shit' เป็นภาษาปากที่หยาบคาย สามารถเป็นได้ทั้งคำสบลและคำกริยา ซึ่งหลังจากการพิจารณาโครงสร้างประโยคแล้วนั้น จึงพบว่าคำดังกล่าวมีหน้าที่เป็นคำกริยา จึงดำเนินการแปลด้วยการใช้ภาษาปากในกรณีดังกล่าว

113. 'Hell' เป็นคำสบล หมายความว่า 'อย่างสุดขีด อย่างมาก' จึงเลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลออกมาเป็นคำภาษาปากเช่นกันคือคำว่า 'ฉิบหาย'

114. บทสวดมนต์ดังกล่าวคือบทสวดมนต์ 'บทข้าแต่พระบิดา' ที่ใช้สวดกันไปในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก จึงเลือกที่จะใช้บทสวดที่ได้รับการแปล ใช้อย่างแพร่หลายในวัฒนธรรมปลายทางในบทแปลทันทีเพื่อความถูกต้อง ความกระชับ และความเป็นธรรมชาติ (<http://www.joseph.ac.th/jsb/features/features/js-pray.html>)

115. 'Glass somebody' เป็นคำไม่เป็นทางการในภาษาอังกฤษ หมายความว่า 'to hit somebody in the face with a glass' จึงเลือกที่จะแปลคำดังกล่าวออกมาตามความหมายที่สืบค้น (http://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/glass_2)

116. ‘Sodding’ เป็นคำสบถที่มีความหมายเหมือนคำต้องห้าม ‘fucking’ หรือ ‘damned’ ซึ่งหากแปลออกมาตรงตัว อาจทำให้ไม่เข้ากับบริบทแวดล้อมในวัฒนธรรมปลายทางได้ จึงเลือกแปลด้วยการถอดความ แต่ใช้คำที่ยังคงทัศนคติในแง่ลบไว้ เพื่อให้orroรสยังคงอยู่ จึงเลือกปรับบทแปลออกมาเป็นคำว่า ‘ไอ้สารเลว’

117. ‘Blu Tack’ เป็นคำทางวัฒนธรรมอ้างอิงถึงกาวดินน้ำมันที่มีความยืดหยุ่นสูงมาก สามารถใช้นำไปใช้ติดงานประดิษฐ์ สิ่งของมวลเบาบนกำแพง หรือพื้นผิวสัมผัสแห้งอื่นๆ และสามารถนำกลับมาใช้ได้ใหม่ จึงเลือกดำเนินการปรับบทแปลด้วยการใช้คำแม่กลุ่ม (superordinate) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางมีจินตภาพที่ตรงกับต้นฉบับ โดยที่ไม่ได้ทำให้บทแปลขาดorroรสด้านใดไป

ที่มา: <https://www.amazon.com/Blu-Tack-060968-Reusable-Adhesive-75g/.../B001FGLX72>

บทที่ 3

ภาควิเคราะห์

วรรณกรรมเรื่อง “บ้านคูวิญญาน” โดย เดวิด มิทเชลล์ นั้น แฝงไปด้วยมิติทางวัฒนธรรมและมิติแห่งกาลเวลาเป็นจำนวนมาก ซึ่งไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่า ผู้ศึกษาต้องเผชิญกับปัญหาตั้งแต่การทำความเข้าใจต้นฉบับ ตลอดจนปัญหาในระดับการถ่ายทอดบทแปล ซึ่งหากไม่มีการดำเนินการศึกษาอย่างเป็นขั้นตอน ก็อาจทำให้การตีความต้นฉบับผิดพลาด ไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ และเจตนารมณ์ของงานเขียน ส่งผลกระทบให้บทแปลที่ได้รับการถ่ายทอดออกมาผิดความหมายคลุมเครือ ตลอดจนขาดความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

ดังนั้น การศึกษาที่มีขั้นตอนจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวดในการไขความกระจ่างของต้นฉบับ ซึ่งการศึกษานี้จะดำเนินการศึกษาตั้งแต่ในระดับการเตรียมการเพื่อทำความเข้าใจต้นฉบับ ด้วยการศึกษาวินิจฉัยและวิเคราะห์ในระดับคำ และระดับประโยค ผ่านการวิเคราะห์ข้อความ หรือบริบทแวดล้อมที่ทำให้เกิดการใช้ภาษาในสถานการณ์นั้นๆ ขึ้น โดยนำเอาปัจจัยแวดล้อมและศาสตร์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องมารวบรวมพิจารณา เพื่อเป็นตัวช่วยในการตีความเพื่อความเข้าใจ ในลำดับถัดไป เมื่อสามารถเข้าใจตัวต้นฉบับแล้ว จึงดำเนินการตีความระดับภาษาจากบริบทแวดล้อม เพื่อเป็นข้อมูลเตรียมสำหรับการถ่ายทอดบทแปลที่เหมาะสมกับสถานการณ์และตัวละครต่อไป ซึ่งการศึกษาวินิจฉัยและวิเคราะห์ต้นฉบับจึงมีความจำเป็นเป็นอย่างมากในขั้นตอนการเตรียมการก่อนลงมือดำเนินการถ่ายทอดบทแปล

เมื่อดำเนินการศึกษาและวิเคราะห์เพื่อความเข้าใจต้นฉบับแล้ว ผู้ศึกษาก็สามารถนำความเข้าใจตลอดจนการตีความที่ได้มาเลือกกลวิธีการแปลที่เหมาะสมในภาษาปลายทาง โดยคำนึงถึงตัวผู้รับสารในวัฒนธรรมปลายทางเป็นหลัก ตลอดจนความพยายามคงไว้ซึ่งความถูกต้อง ความกระจ่าง และความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง ดังจะแสดงให้เห็นเป็นรายละเอียดต่อไป

3.1 การศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ

ตามที่ได้อ้างอิงไว้ข้างต้นการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับเป็นการเตรียมการข้อมูลเพื่อที่จะเป็นตัวช่วยในการเลือกกลวิธีการแปลที่เหมาะสมในขั้นตอนการปรับบทแปล ซึ่งจะต้องนำประเด็นทางบริบทที่แวดล้อมไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางสังคม ประวัติศาสตร์ ณ ช่วงเวลาที่เกิดของเหตุการณ์ สภาพเศรษฐกิจ การปกครอง และอื่นๆ ที่มีความเกี่ยวข้องเข้ามารวบรวมพิจารณาในการตีความต้นฉบับด้วย

3.1.1 ความรู้เบื้องหลังหรือฉากหลังของวรรณกรรม

วรรณกรรมเรื่อง “Slade House” หรือ “บ้านดุควิญญาณ” เป็นงานเขียนที่เขียนโดยนักเขียนชาวอังกฤษ เดวิด มิทเชลล์ ผู้ที่เป็นเจ้าของผลงานของวรรณกรรมชื่อดังอย่าง “Cloud Atlas” ซึ่งได้รับการนำไปทำเป็นภาพยนตร์มาแล้ว ซึ่งผลงานที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ นับเป็นงานเขียนในลำดับที่เจ็ดจากแปดเล่มที่เขาเคยเขียนมา (Sceptre, 2015)

งานเขียนชิ้นนี้มีฉากหลังอยู่ที่ถนนเวสต์วูดส์ ณ แดบตะวันตกของกรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของบ้านสเลดและเป็นสถานที่ที่เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้น โดยมีเนื้อเรื่องเกี่ยวข้องกับสภาพสังคมและประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมต้นทางตั้งแต่ปี ค.ศ.1979- 2015 อย่างแน่นแฟ้น มีการอ้างอิงถึงบุคคลสำคัญที่มีชื่อเสียงมากมายไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองการปกครอง บุคคลในวงการบันเทิงจากโลกตะวันตก ความเชื่อและวิถีการดำเนินชีวิตที่มีส่วนหล่อหลอมทัศนคติของตัวละครในแต่ละยุคสมัย ดังจะเห็นได้ชัดเจนจากสภาพสังคมที่มีการพัฒนาและเปลี่ยนไปตามยุคสมัยของตัวละครในแต่ละตอน ซึ่งในแต่ละตอนนั้นเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นห่างจากกันเป็นเวลาเก้าปี

เนื่องจากวรรณกรรมดังกล่าวเขียนโดยนักเขียนชาวอังกฤษ และมีฉากหลังอยู่ที่ประเทศอังกฤษ ผู้เขียนจึงได้ผสมผสานวัฒนธรรมของตนลงไปในงานเขียนผ่านการเล่าเรื่องจากตัวละครเป็นจำนวนมาก ไม่ว่าจะเป็นลักษณะการใช้ภาษา การสอดแทรกความหมายแฝง ความเป็นชาตินิยม คำทางวัฒนธรรมที่จำเป็นต้องได้รับการถ่ายทอด ล้วนแล้วแต่เป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้ศึกษาต้องดำเนินการศึกษาและวิเคราะห์ปัจจัยต่างๆเหล่านี้ เพื่อให้นำมาซึ่งความเข้าใจและสามารถประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลที่เหมาะสมในภาษาปลายทางต่อไป

3.1.2 บริบทแวดล้อมของวัฒนธรรมต้นทางช่วงทศวรรษของปี ค.ศ.1980

ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่าเนื้อเรื่องในส่วนที่ได้เลือกมานั้น มีฉากหลังอยู่ที่ประเทศอังกฤษ และเหตุการณ์ในเรื่องนั้นเกิดในปี ค.ศ.1988 ซึ่งผู้ศึกษาเห็นว่าบริบทที่แวดล้อมสังคมในสมัยนั้นมีความแตกต่างกันกับปัจจุบัน จึงควรดำเนินการศึกษาความรู้เบื้องหลังที่จะสามารถนำมาช่วยในการทำความเข้าใจในต้นฉบับมากขึ้นและเพื่อให้การดำเนินการปรับบทแปลในขั้นตอนถัดไปเป็นไปด้วยความราบรื่น ซึ่งสอดคล้องกันกับทฤษฎีการวิเคราะห์ต้นฉบับของ นิวมาร์ค (Newmark, 1988: 11-17) จึงได้ดำเนินการศึกษาความรู้เบื้องหลังของวัฒนธรรมต้นทางในช่วงทศวรรษของปี ค.ศ. 1980 ทั้งหมด 2 ด้าน กล่าวคือ 1) ประเด็นทางสังคม การเมืองและเศรษฐกิจ และ 2) บทบาทของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และอัตราอาชญากรรม ดังต่อไปนี้

3.1.2.1 ประเด็นทางสังคม การเมืองและเศรษฐกิจ

จากการดำเนินการศึกษาในด้านของสภาพเศรษฐกิจและสังคมในช่วงทศวรรษของปี ค.ศ. 1980 นั้น พบว่าเป็นยุคที่ประเทศอังกฤษนั้นกำลังอยู่ในภาวะความสับสนวุ่นวายทางด้านนโยบายการบริหารประเทศ การเมือง ซึ่งส่งผลอย่างต่อเนื่องให้เกิดเหตุการณ์ประท้วงของคนงาน การปะทะกันระหว่างตำรวจและพลเมือง การเหยียดผิว การแบ่งแยกเพศ และอื่นๆ ซึ่งสามารถสะท้อนสภาพสังคมในขณะนั้นได้เป็นอย่างดี (Tate British Art Gallery, 2014)

ทั้งนี้ ประเทศอังกฤษยังปรากฏการแบ่งแยกชาติพันธุ์ในวงกว้าง อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากนโยบายทางการเมือง ทำให้สภาพทางสังคมของประเทศอังกฤษนั้นมีการแบ่งแยกชนชั้นจากความแตกต่างกันทางเชื้อชาติอย่างชัดเจน โดยเฉพาะกับคนเอเชีย คนแถบคาริบเบียน และการเลือกปฏิบัติกับเพศหญิง ซึ่ง ไมล์ (Miles, 1987: 224) ได้พูดถึงว่า ในปี ค.ศ. 1984 มีอัตราการว่าจ้างงานของผู้หญิงเอเชียที่ได้รับเงินค่าจ้างอย่างถูกต้องตามกฎหมายมีเพียงร้อยละ 49 เมื่อเปรียบเทียบกับเพศชายที่ร้อยละ 83 อย่างไรก็ตาม การว่าจ้างงานที่ได้รับเงินค่าจ้างและกิจกรรมทางเศรษฐกิจของชาวปากีสถานและบังคลาเทศนั้นอยู่ในอัตราส่วนที่ต่ำที่สุดไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงหรือชายซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 4 เมื่อเทียบกับการว่าจ้างงานของเพศหญิงชาวแอฟริกันที่ร้อยละ 91 ซึ่ง บราวน์ (Brown, 1984, อ้างถึงใน Miles, 1987: 225-226) ได้กล่าวเสริมอีกว่า ชายที่มีเชื้อสายปากีสถานและบังคลาเทศนั้นถูกบังคับให้ออกจากงานที่ตนทำหรือถูกจำกัดโอกาสไม่ให้เข้ารับการสมัครงานอยู่ที่ร้อยละ 34 ในขณะที่เพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 40

ฟอเรสเตอร์ (Forester, 1978, อ้างถึงใน Miles, 1987: 227) กล่าวว่า สังคมอังกฤษต้องการทำให้คนเอเชียและคนแถบคาริบเบียนนั้นมีสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่ดีกว่าคนประเทศของตน โดยจำกัดคนกลุ่มนี้ให้อยู่ในชนชั้นแรงงาน ดำเนินการแบ่งแยกไม่ให้พวกเขาได้รับเงินค่าจ้างจากการทำงาน และจัดพื้นที่แบ่งแยกสำหรับคนกลุ่มนี้โดยเฉพาะผ่านความเชื่อที่ว่าพวกเขาจะไม่ต้องได้รับการเลือกปฏิบัติจากสังคมภายนอก

ทั้งนี้ รัฐบาลของประเทศอังกฤษในช่วงปี ค.ศ. 1980 นั้นยังออกกฎหมายเพื่อควบคุมการอพยพเข้าประเทศอย่างแน่นหนา ซึ่งส่งผลกระทบต่อคนเอเชียและคนแถบคาริบเบียนเป็นอย่างมากเพราะคนกลุ่มดังกล่าวได้รับการจัดอยู่ในหมวดหมู่ของการบุกรุกอย่างผิดกฎหมาย หรือ *Illegitimate coloured invasion* ทำให้เกิดข้อจำกัดในการดำรงชีพและสนับสนุนมาตรการการแบ่งแยกขึ้นไปอีก (Miles, 1987: 228-229)

ไมล์ (Miles, 1987: 232) ยังกล่าวเสริมไว้อีกว่า การเลือกปฏิบัติหรือการแบ่งแยกชนชั้นได้กลายเป็นต้นเหตุของเหตุการณ์ความรุนแรงหรือการปะทะกลางเมืองหลายเหตุการณ์ เช่น

จราจลในบริสตอลปี ค.ศ. 1980 การปะทะเมืองลิเวอร์พูลในปี ค.ศ. 1981 และเหตุการณ์ปะทะบริกซ์ตัน ค.ศ. 1985 เป็นต้น ซึ่งเหตุการณ์ทั้งหมดได้กลายเป็นประวัติศาสตร์หน้าหนึ่งของประเทศไปแล้ว ทั้งนี้ สการ์แมน (1981, อ้างถึงใน Miles, 1987: 232) กล่าวว่า นอกจากประเด็นทางสังคมเรื่องการแบ่งแยกเชื้อชาตินั้นจะเป็นต้นเหตุแห่งความรุนแรงแล้ว กรณีพิพาทระหว่างพลเมืองกับตำรวจก็มีส่วนในการทำให้เกิดเหตุการณ์ทั้งหลายด้วย ซึ่งผู้ศึกษาจะอธิบายไว้ในเนื้อหาในส่วนถัดไป

3.1.2.2 บทบาทเจ้าหน้าที่ตำรวจและอัตราอาชญากรรม

สืบเนื่องจากประเด็นการแบ่งแยกทางชาติพันธุ์ของประเทศอังกฤษ เจ้าหน้าที่ตำรวจในสมัยนั้นมีแนวโน้มสนับสนุนการเลือกปฏิบัติต่อคนเอเชียและคนแถบคาริบเบียน อันสะท้อนออกมาผ่านการปฏิบัติหน้าที่ด้วยการข่มขู่ การจับอาชญากรรมเพียงแค่มุมนี้เท่านั้น กล่าวอีกนัยหนึ่งคือเจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถที่จะรับมือกับความรุนแรงของระดับการแบ่งแยกที่เพิ่มสูงขึ้นได้เพราะพวกเขาเองก็สนับสนุนมาตรการดังกล่าว (Humphry, 1972, อ้างถึงใน Miles, 1987: 230) ซึ่ง ไมล์ส (Miles, 1987: 230) ได้กล่าวไว้ว่า ตำรวจนครบาลแห่งกรุงลอนดอนได้มีความเชื่อต่อการแบ่งแยกนี้ว่า ‘were prominent and pervasive and that many individual officers and even whole groups were preoccupied with ethnic differences’ จึงทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้เลือกใช้ความรุนแรงกับพลเมืองในการแก้ปัญหาความขัดแย้งที่เกิดขึ้น เจ้าหน้าที่จึงเป็นสัญลักษณ์แห่งความแข็งแกร่งต่าง ทำให้พลเมืองโดยเฉพาะที่ไม่ใช่คนอังกฤษนั้นมักมีทัศนคติในด้านลบกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ

ทั้งนี้ เดนนิส เออร์โด และ โรบินสัน (Dennis, Erdos, and Robinson, 2003: 6-8) ได้กล่าวถึงอัตราอาชญากรรมในกรุงลอนดอนในหนังสือ *The Failure of Britain’s Police: London and New York Compared* ว่ามีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องหลังจากปี ค.ศ. 1955 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงปี ค.ศ. 1955- 1992 ซึ่งถือเป็นช่วงที่มีอัตราอาชญากรรมสูงที่สุดในประวัติศาสตร์ ซึ่งในช่วงทศวรรษของปี ค.ศ. 1980 นั้น มีอัตราการเกิดอาชญากรรมอยู่ที่ 2.5 ล้านทั้งในประเทศอังกฤษและเวลส์

จากอัตราการเพิ่มขึ้นของอาชญากรรมอย่างต่อเนื่องในช่วงปี ค.ศ.1955 ทำให้เจ้าหน้าที่ตำรวจได้รับมอบหมายงานเพิ่มเนื่องจากความรับผิดชอบคดีอาชญากรรมต่อเจ้าหน้าที่หนึ่งรายนั้นเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ต้องมีการว่าจ้างงานเพิ่ม เนื่องจากภาวะงานล้นมือ ประกอบกับสภาพสังคมที่มีการแบ่งแยกเลือกปฏิบัติจึง นำมาสู่สภาวะตึงเครียด (Dennis, Erdos, and Robinson, 2003: 20)

**Comparison between reported crimes and the number
of police officers, England and Wales, 1971-2001**

Year	Crimes reported (thousands)	Police officers (thousands)	Crimes per police officer (number)
1971	1,666	97	17
1981	2,794	120	23
1991	5,075	127	40
2001	5,527	126	44

ตารางที่(1): อัตราส่วนการเปรียบเทียบอาชญากรรมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในอังกฤษและเวลส์ระหว่างปี ค.ศ. 1971-2001 (Dennis, Erdos, and Robinson, 2003)

3.1.3 ลักษณะและอุปนิสัยของตัวละครหลัก

ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นว่า เนื้อเรื่องของวรรณกรรมชิ้นนี้มีจำนวนทั้งสิ้นห้าตอน การศึกษานี้จะมุ่งเน้นเลือกศึกษาเนื้อหาในตอนที่สอง ซึ่งจะเป็นเรื่องราวระหว่างฝาแฝดพี่น้องผู้ดูแลวิญญาณกับ สารวัตรสายสืบ กอร์ดอน เอ็ดมันด์ ผู้ที่ตกเป็นเหยื่อให้กับฝาแฝดคู่นี้ ทั้งนี้มีตัวละครที่ปรากฏอยู่ในตอนแรกของเรื่องเข้ามาปรากฏอยู่ในตอนที่สองด้วย ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1.3.1 กอร์ดอน เอ็ดมันด์

กอร์ดอน เอ็ดมันด์ เป็นตัวละครหลักฝ่ายชายอาชีพเป็นตำรวจสายสืบและมีความต้องการที่จะสืบคดีการหายตัวไปของตัวละครในตอนแรก กล่าวคือ เด็กชายนาธาน บิสซอป

ตัวละครนี้มีพื้นหลังครอบครัวที่ล้มเหลว หย่าร้างกับภรรยาคู่ชีวิต และต้องออกมาอยู่อย่างเดียวดายในแฟลตตำรวจเล็กๆ มีความไม่ลงรอยกับผู้บังคับบัญชาในเรื่องงานสืบเนื่องมาจากคดีการหายตัวไปของตัวละครในบทแรกที่ไม่ได้รับการสะสางและไม่มีแม้แต่ความคืบหน้าแต่เป็นคนที่มีความรับผิดชอบและรักในหน้าที่ นอกจากนี้ ยังมีภาระหน้าที่ต้องรับผิดชอบมากมายไม่ว่าจะเป็นด้าน การงาน ชีวิตส่วนตัว เช่น ค่ารักษาพยาบาลของบิดา หรือค่าหนี้บัตรเครดิตของตน เป็นต้น

กอร์ดอน เอ็ดมันด์ เป็นตัวละครที่มีบุคลิกที่ค่อนข้างชัดเจนและมีความเป็นผู้ชายสูง มีความลุ่มหลงในกามอารมณ์ ลักษณะการใช้ภาษาที่ตัวละครใช้จะเป็นภาษาแบบผู้ชาย โดยมากแฝงไปด้วยทัศนคติที่รุนแรงในแง่ลบผ่านภาษาไม่เป็นทางการ เช่น การใช้คำหยาบ การใช้คำสบถ คำเฉพาะกลุ่ม และอื่นๆ ตามแนวคิดของโคทส์ (Coates, 1993, อ้างถึงในสุวจิ, 2557: 2-3)

ในเรื่อง กอร์ดอน ได้สานสัมพันธ์กับ โคอี เซ็ดวินท์ หรือ นอรัห์ เกรย์เออร์ แผลหูผู้ดูแลวิญญาน โดยเริ่มต้นมาจากการสืบสวนการหายตัวไปของ นาธาน บิสชอป จนลงเอยด้วยสัมพันธ์สาวท แต่แล้วก็ต้องตกเป็นเหยื่อของเธอในที่สุด

3.1.3.2 โคอี เซ็ดวินท์ (นอรัห์ เกรย์เออร์)

โคอี เซ็ดวินท์ หรือ นอรัห์ เกรย์เออร์ เป็นฝาแฝดเพศหญิง มีความลุ่มหลงในการดูแลวิญญานเหยื่อเพิ่มเพื่อโอกาสความเป็นอมตะให้กับตนเอง โดยเธอร่วมมือกับน้องชายฝาแฝด โจน่าห์ เกรย์เออร์ ในการล่อลวงเหยื่อมาเพื่อประกอบพิธีกรรมดูแลวิญญาน

ในบทนี้ นอรัห์ เกรย์เออร์ ได้ใช้ชื่อว่า โคอี เซ็ดวินท์ เพื่อเป็นฉากในการล่อลวงเหยื่อ โคอี เซ็ดวินท์ ในตอนดังกล่าวเป็นผู้หญิงที่เพิ่งผ่านการสูญเสียสามีไป เธอคลั่งคลุ้ม มีเสน่ห์ ฐานะดี นำทะนุถนอม และเป็นแบบฉบับที่ชายทุกคนหมายปอง โคอีเป็นผู้หญิงฉลาดและสามารถล่อลวงทำให้เหยื่อตายใจและเดินตามหมากที่วางไว้ของเธอจนถูกดูแลวิญญานได้สำเร็จ

ตัวละครดังกล่าวมีลักษณะการใช้ภาษาที่อ่อนหวานและสุภาพในแบบฉบับของภาษาที่ใช้ในเพศหญิง สอดแทรกไปด้วยการใช้คำจากภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีความหมายโดยนัยถึงสถานภาพทางสังคมของเธอที่มั่งคั่ง แต่แท้จริงแล้ว ตัวละครนอรัห์ เกรย์เออร์ เป็นคนเกรี้ยวกราด รอบคอบ ฉลาดคม ต่างจากภาพมายาที่เธอสร้างขึ้นอย่างสิ้นเชิง

3.1.3.3 โจน่าห์ เกรย์เออร์

แฝดชายผู้น้อง โจน่าห์ เกรย์เออร์ ผู้ประกอบพิธีกรรมดูแลวิญญาน เป็นตัวละครที่ได้รับการพูดถึงน้อย หากวิเคราะห์จากลักษณะทางภาษาที่ตัวละครใช้ โจน่าห์มีความทะลึ่ง มีลักษณะการพูดที่เฉียบขาด กระชับ หยิบคาย มีการใช้คำสลับมากตามภาษาที่ใช้ในเพศชาย แต่ไม่รอบคอบ ซึ่งต่างจากแฝดผู้พี่

3.1.3.4 นาธาน บิสชอป

เด็กชายนาธาน บิสชอป เป็นตัวละครที่หายไปในตอนแรกของวรรณกรรม นาธานเป็นเด็กติดมารดา มีความคิดไม่เหมือนเด็กทั่วไป และไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของหมู่เพื่อนในโรงเรียน จึงมีความรู้สึกว่าตนนั้นแปลกแยก เก็บกด คอยปลีกตัวเองออกจากสังคม และไม่ยอมเป็นมิตรกับใคร โดยง่ายภาษาที่ใช้จึงขาดความมั่นใจในตัวเองเป็นส่วนมาก

3.1.4 ปัญหาที่พบในบทแปล

ตามที่ได้กล่าวเอาไว้ข้างต้น วรรณกรรมเรื่องนี้มีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับวัฒนธรรมในภาษาต้นทาง เต็มไปด้วยความหมายแฝงที่ต้องได้รับการวิเคราะห์และตีความ ซึ่งการศึกษานี้จะมุ่งเน้นการวิเคราะห์ความหมายในระดับคำและระดับสำนวน ตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

3.1.4.1 ระดับคำ

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับลักษณะทางภาษาที่ใช้ในงานวรรณกรรมทั่วไป ผ่านการรวบรวมเอาทฤษฎีของ ชำนาญรอดเหตุและสมพรมันตะสูตร ที่ได้รับการอ้างอิงถึงในชัยวัฒน์ และสมเกียรติ (2559: 57) โขษิตา (2555) และวัลยา (2557) พบว่าคำที่ใช้มากในวรรณกรรมมีทั้งสิ้น 14 ประเภท ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ต้นฉบับปรากฏคำที่เป็นลักษณะเด่นอยู่เพียง 5 ประเภทเท่านั้น กล่าวคือ คำหยาบ (รวมถึงคำสบถ และคำต้องห้าม) คำเฉพาะกลุ่ม คำไม่เป็นทางการ คำทาง วัฒนธรรม และคำภาษาต่างประเทศ ตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

(1) คำหยาบ (รวมถึงคำสบถ และคำต้องห้าม)

ตามที่ได้อ้างอิงไว้ในส่วนการทบทวนวรรณกรรม แอนนา (2006: .2-3) อ้างถึง แอนเดอร์สันและทรุดทิล ที่กล่าวเรื่องคำหยาบโลนรวมถึงคำสบถและคำต้องห้าม เอาไว้ว่าเป็นคำที่มีความหมายรุนแรงทำให้เสื่อมเสียไม่เหมาะสมน่ารังเกียจและสมควรแก่การหลีกเลี่ยงส่วนมากที่ใช้ในการแสดงออกถึง 1) พุดถึงสิ่งต้องห้ามในวัฒนธรรมนั้นๆ 2) ไม่สามารถแปลตรงตัวได้ และ 3) ใช้เพื่อแสดงออกทางอารมณ์และทัศนคติที่รุนแรง

นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีของ เซวง จันทรเขตต์ (2528) ที่ได้รับการอ้างอิงถึงใน เอกสารงานวิจัยเรื่องการใช้คำในข้อความจากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ (2559: 5) เกี่ยวกับคำด่าหรือคำหยาบ (2559: 10) ว่าคือคำหยาบหรือคำจำพวกที่เป็นคำด่า คำสบถ คำเสียดสีมีนัยหยาบ เป็นคำประเภทที่ไม่ควรนำมาใช้ในภาษาเขียนหากแต่สามารถนำมาใช้ในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเพื่อเพิ่มอรรถรสของงานบันเทิงคดีได้

ทั้งนี้ ผู้ศึกษายังพบว่าหากดำเนินการแปลโดยอ้างอิงจากความหมายอ้างอิง (Referential meaning) เพียงเท่านั้นโดยไม่นำบริบทแวดล้อมเข้ามาร่วมพิจารณาด้วย จะทำให้บทแปลมีความคลาดเคลื่อนไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของสารเพราะคำหยาบในบางบริบท อาจเป็นคำต้องห้าม คำสบถ คำสร้อยประกอบคำสบถ ก็เป็นไปได้ โดยจะมีการแปรผันไปตามสถานการณ์ เรื่องที่จะพุด วัตถุประสงค์ และคู่สนทนา (ปราณี กุลละวณิชย์, กัลยา ดิงศรัทิตย์, สุดาพร ลักษณะียนาวิน, อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2540: 36-46) ซึ่งผู้ศึกษาได้ยกเอาตัวอย่างที่พบในต้นฉบับดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

- คำหยาบที่ใช้เพื่อแสดงออกทางอารมณ์และทัศนคติที่รุนแรง เช่น

ตัวอย่างที่ 1

‘Detective Inspector Gordon Edmonds, CID, Thames Valley Police.’ I flashed my ID. ‘Here’s a

suggestion. Pick up the ticket **and** the gum; climb into **your pile-of-shit** van; go; and pay that fine on Monday. That way I might not bring tax audit down on you on Tuesday. What's that face for? Don't you like my **fucking** language? **Sir?**' (Gordon Edmonds, p.43)

บทพูดข้างต้นเป็นของ กอร์ดอน เอ็ดมันด์ ในสถานการณ์ที่ตัวละครหลักเข้าไปช่วยเจรจากับคนงานก่อสร้างที่กำลังสร้างความเดือดร้อนให้ผู้คุมจรรยาบรรณปฏิบัติหน้าที่ กอร์ดอน ได้ใช้ภาษาที่หยาบโลนและรุนแรงซึ่งเป็นภาษาในระดับเดียวกันกับที่คนงานก่อสร้างในเรื่องนี้ใช้

ตัวอย่างที่ 2

'Good evening, here are today's headlines at six o'clock on Saturday, October the twenty-ninth. Earlier today, US Secretary of State George Schultz announced embassy in Moscow is to be entirely rebuilt, following the discovery of listening devices in the walls of the building. President Reagan expressed his--' Who gives a **shit**, honestly? (Gordon Edmonds, p.55)

บทพูดข้างต้นเป็นบทพูดของตัวละครหลักเช่นกัน ในขณะที่เขากำลังอยู่ในรถขณะกำลังปฏิบัติหน้าที่ ตัวละครได้สะท้อนความเป็นชาตินิยมโดยไม่ได้ให้ความสนใจกับชาวอเมริกันที่ออกอากาศเท่าใดนักผ่านการใช้ภาษาที่มีทัศนคติที่รุนแรง

- คำหยาบเพื่อใช้เป็นคำต่า เช่น

ตัวอย่างที่ 1

Thank God me and Julie'd never had kids, otherwise she'd be shafting me for child support as

well as compensation for her ‘disfigurement’. **Grasping bitch**. Five years gone. Blink of a bloody eye. (Gordon Edmonds, p.40)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นบทพูดของตัวละครหลักขณะที่เขากำลังพูดถึงอดีตภรรยาของเขา กอร์ดอน มีการใช้คำหยาบเพื่อวัตถุประสงค์ในการตำหนิตภรรยาตนเองว่าเป็นคนที่มีลักษณะนิสัยเป็นเช่นไร

ตัวอย่างที่ 2

The **bastard** actually smiles. ‘Alas, it’s “forgive ‘them that’ trespass against us”; temptation come after trespasses; and you forgot the “deliver us from evil” bit. Ironically.’ (Gordon Edmonds, p.81)

จากบทพูดข้างต้นที่ได้ยกมานั้น เป็นบทพูดของ กอร์ดอน อีกเช่นกัน ที่ใช้คำหยาบในการตำหนิตภรรยาด้วยวิญญาน ขณะที่พวกเขา กำลังอยู่ในพิธีศวดิวิญญาน

- คำสบถ (Swear words)

ตัวอย่างที่ 1

Force Ten **Fucking Shit** Storm Ahoy. Doolan said he’d ‘do his best’ to shield me from the flak. (Gordon Edmonds, p.56)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นตัวอย่างการใช้คำสบถที่ตัวละครหลักพูดซึ่งไม่สามารถแปลตรงตัวได้ ในตอนที่เขาต้องการระบายความอัดอั้นในความไม่ลงรอยของตนกับผู้บังคับบัญชา

ตัวอย่างที่ 2

I’m not due in to the office till Tuesday, **bugger** Tuesday, **Buggerwork**. **Bugger** the Malik Enquiry. **Bugger**

Trevor Doolan. **Bugger** the Great British Public. (Gordon Edmonds, p.66)

ตัวละครหลักได้ใช้คำสบถที่เป็นคำหยาบในการถ่ายทอดความอึดอัดใจที่ตนมีต่อหน้าที่ความรับผิดชอบในการทำงานของตนเอง

- คำต้องห้าม (Taboo words)

ตัวอย่าง

Chloe's a killer? Get a grip, I've interviewed three of four serial killers, and Chloe's nothing like those faces-gobbling **fucks**. (Gordon Edmonds, p.66)

กอร์ดอน เอ็ดมันด์ ได้ใช้คำต้องห้ามในการแสดงความเคลือบแคลงใจของตนที่ไม่คิดว่า โคอี้ จะเป็นคนร้ายในคดีการหายตัวไปของเด็กชายนาธาน บิสซอป ที่หายไปในตอนแรกของหนังสือ

(2) คำเฉพาะกลุ่ม (Slang)

ตามที่ได้อ้างถึงไว้ในบททบทวนวรรณกรรม โซซิดา (2555: 17) กล่าวว่า คำเฉพาะกลุ่ม หรือ คำสแลง เป็นคำที่ใช้ในกลุ่มที่ไม่นิยมความจำเจ และมีความเข้าใจกันเองในกลุ่มผู้สื่อสาร แสดงถึงความทันสมัยและเป็นกันเอง ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

Oho? 'That area of my life's a bloody **train wreck**, Mrs Chetwynd. I'm dumped, single, with the bruises to prove it.' (Gordon Edmonds, p.53)

บทพูดข้างต้นเป็นบทพูดของตัวละครหลัก หรือ กอร์ดอน ที่ใช้คำเฉพาะกลุ่มในการเล่าชีวิตการแต่งงานที่ล้มเหลวของตัวเองให้ โคอี้ เซ็ดวินท์ ฟิง

ตัวอย่างที่ 2

I'd rather get Rita Bishop safely away first and call in a **code 10** to Slade House after. (Gordon Edmonds, p.74)

ตัวละครหลัก กอร์ดอน ซึ่งมีอาชีพเป็นตำรวจได้ใช้คำเฉพาะกลุ่มในการเรียกหน่วยปฏิบัติการพิเศษ ในสถานการณ์ที่เขาต้องการจะช่วยเหยื่อออกจากห้องใต้หลังคา

(3) คำไม่เป็นทางการ

ชัยวัฒน์ และ สมเกียรติ (2559: 57) กล่าวถึงคำภาษาปากหรือคำไม่เป็นทางการไว้ว่าเป็นคำพูดที่ใช้โดยทั่วไปโดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องเหมาะสมในแต่ละสถานการณ์แต่สามารถใช้ในการสื่อสารกันได้เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมชาติและยังสามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เช่น

ตัวอย่างที่ 1

'I was **'ere,**' wheezed the traffic warden, who was the spit of that Lech Walesa, that Polish leader, but with an even droopier moustache. 'My watch---' . (Traffic warden, p.42)

บทพูดข้างต้นเป็นของผู้คุมการจราจรในขณะที่กำลังเขียนใบสั่งให้คนงานก่อสร้างที่ทำผิดกฎจราจรในช่วงต้นของบทอัศวินผู้ถูกพรากวิญญาณ ซึ่งมีการใช้คำไม่เป็นทางการอยู่ด้วย

ตัวอย่างที่ 2

Just beautiful. Must be worth a bloody **mint,** specially with the housing market going through the roof right now. (Gordon Edmonds, p.66)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นบทพูดของตัวละครหลักที่กำลังวาดฝันว่าตนเองจะได้ตกลงข่าวสารหากได้บ้านสเลตเข้ามาไว้ในครอบครอง ซึ่งได้มีการใช้คำไม่เป็นทางการในภาษาของตัวละครเช่นกัน

(4) คำทางวัฒนธรรม

วัลยา (2557: 194-196) อ้างถึงศัพท์ทางวัฒนธรรมไว้ว่าเป็นคำศัพท์ที่ปรากฏเฉพาะในวัฒนธรรมต้นทางแต่ไม่พบในวัฒนธรรมปลายทางของผู้แปล ดังตัวอย่างที่พบในต้นฉบับ เช่น

ตัวอย่างที่ 1

Five years, one wedding, one dismal honeymoon in Venice, four Christmases with Julie's **god-awful pinko**, tree-hugging relatives, fifteen hundred bowls of **Shredded Wheat**, two hundred and fifty bottles of wine, thirty haircuts, three toasters, three cats, two promotions, one **Vauxhall Astra**, as few boxes of Durex, two emergency visits to the dentist, dozens of arguments of assorted sizes and one beef-up assault charge later. . (Gordon Edmonds, p.39)

บทพูดข้างต้นเป็นบทพูดของตัวละครหลักในตอนที่เขา กำลังพูดถึงความหลังที่เขามีกับอดีตภรรยาของเขา ซึ่งมีการใช้คำทางวัฒนธรรมต้นทางอยู่มาก

ตัวอย่างที่ 2

There's more to public order than holding hands and singing '**Ebony and Ivory**' (Gordon Edmonds, p.40)

จากตัวอย่างข้างต้น ตัวละครหลักมีการใช้ชื่อเพลงในการอธิบายสภาพสังคมของประเทศอังกฤษในขณะนั้น ว่ามีปัญหาการแบ่งแยกเชื้อชาติและสีผิวอยู่

(5) คำภาษาต่างประเทศ

ตามการทบทวนวรรณกรรมที่อ้างไว้ก่อนหน้า ชัยวัฒน์และสมเกียรติ (2559, น.57) กล่าวถึง คำภาษาต่างประเทศว่าเป็นคำที่เรียกทับศัพท์คำจาก ภาษาต่างประเทศยกตัวอย่างต้นฉบับเช่น

ตัวอย่างที่ 1

‘Dans la douche, and I can’t unscrew this shampoo...(Chloe Chetwynd, p.68)

จากตัวอย่างข้างต้น โคอี ได้ใช้ภาษาฝรั่งเศสในการ ถ่ายทอดคำพูดของตนในขณะที่ตนกำลังร้องขอให้ตัวละครหลัก ขึ้นมาช่วยตนเปิดขวดแชมพูในห้องน้ำ

ตัวอย่างที่ 2

Chloe toyed with a button on the cuff of her granddad shirt. ‘That’s settled, then, Gordon. **Au revoir.**’ (Chloe Chetwynd, p.53)

ตัวอย่างข้างต้นเป็นบทพูดของ โคอี เช่นกัน โดยเธอได้ใช้ ภาษาฝรั่งเศสในการบอกอำลาตัวละครหลักในตอนที่พวกเขาเจอกันในครั้งแรก

3.1.4.2 ระดับสำนวน

จากการทบทวนวรรณกรรมที่อ้างไว้ข้างต้น สัจฉวี (2550, น.33) กล่าวว่า การวิเคราะห์ความหมายของสำนวน หมายถึง การวิเคราะห์ทั้งความหมายอ้างอิง (Referential meaning) และความหมายแฝง (Connotative meaning) ซึ่งจากการศึกษา ต้นฉบับแล้วพบว่า มีการใช้สำนวนที่ไม่มีสำนวนเทียบเคียงอยู่ในภาษาปลายทางอยู่ มาก ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่างที่ 1

Now I’m not one to boast, but I **cut my teeth** in Brixton riots and earned a commendation for bravery at the Battle of Orgreave. It takes more than a hairy

plasterer to put the shits up me. (Gordon Edmonds, p.43)

บทพูดข้างต้นเป็นของตัวละครหลักที่ใช้สำนวนในการถ่ายทอดความสำเร็จของเขาให้ผู้คุมจรรยาฟังในระหว่างที่เขาเข้าไปช่วยเจรจายุติความขัดแย้งระหว่างผู้คุมจรรยาและคนงานก่อสร้าง

ตัวอย่างที่ 2

Chloe empties the last of the wine into our glasses. ‘I was terrified I was **losing my marbles**, so – without telling Stuart – I visited three separate doctors, had a brain scan, the works. (Chloe Chetwynd, p.62)

โคอี้ ได้ใช้สำนวนในการถ่ายทอดให้ตัวละครหลักฟังว่าตนมีสภาพเป็นเช่นไรหลังจากที่อดีตสามีของเธอเสียชีวิตลง

ตามที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นจากการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ อันรวมถึงปัญหาที่พบในบทแปล ทำให้ผู้ศึกษาเห็นว่า ผู้ศึกษาจำเป็นต้องประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลที่เหมาะสมเพื่อถ่ายทอดงานแปลต่างวัฒนธรรมที่มีลักษณะเด่นทางการใช้ภาษาเป็นเอกลักษณ์ออกมาให้มีความเป็นธรรมชาติเทียบเคียงกับภาษาต้นทาง ด้วยการคำนึงถึงผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลัก ซึ่งผู้ศึกษามีความเห็นสอดคล้องกับ แคตฟอร์ด (Catford, 1965, อ้างอิงใน Anna 2006: 224) ว่า ไม่มีมีการแปลใดที่ไม่สามารถระทำการถ่ายทอดได้เลย มีเพียงจะถ่ายทอดได้มากหรือน้อยเท่านั้น ซึ่งผู้ศึกษาจะแสดงการประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลของนักทฤษฎีต่างๆในลำดับถัดไป

3.2 แนวทางและกลวิธีการปรับบทแปล

หลังจากที่ดำเนินการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ ข้อมูลดังกล่าวก็จะได้รับการนำมาประยุกต์ใช้เพื่อค้นหากลวิธีการแปลที่เหมาะสมในการแปลลักษณะเด่นทางภาษาของวรรณกรรมชิ้นนี้ต่อไป ซึ่งในส่วนนี้จะแสดงให้เห็นถึงแนวทางและกลวิธีการปรับบทแปลทั้งในระดับคำและระดับประโยค ตลอดจนตีความระดับภาษาจากบริบทแวดล้อม โดยมุ่งเน้นไปที่การแปลคำหายาบ (รวมถึงคำสลับและ คำต้องห้าม) คำเฉพาะกลุ่ม คำไม่เป็นทางการ การแปลคำทางวัฒนธรรม การแปลคำจาก

ภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้ เพื่อให้เกิดผลเทียบเคียง กระจำง และมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากที่สุดโดยยึดผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลัก

จากการศึกษาดังฉบับพบว่า ผู้ศึกษาได้เลือกใช้กลวิธีการปรับแปลของ เบเคอร์ (Baker, 2011: 16-18) เพียง 6 วิธีจาก 8 วิธีที่ เบเคอร์ ได้นำเสนอไว้ กล่าวคือ 1) แปลด้วยการใช้คำทั่วไป (General words) หรือ คำที่มีความหมายกว้าง (Superordinate) 2) แปลด้วยการพยายามใช้คำที่มีความหมายกลาง หรือใช้คำที่แสดงออกถึงอารมณ์ในระดับต่ำกว่า 3) แปลด้วยการแทนที่ทางวัฒนธรรม 4) แปลด้วยการใช้คำยืม หรือ ใส่คำยืมพร้อมคำอธิบาย 5) แปลถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้อง และ 6) แปลด้วยกลวิธีการละ ประกอบกับทฤษฎีการแปลแบบเทียบเคียงด้านความ (Dynamic Equivalence) และเทียบเคียงเชิงโครงสร้าง (Formal Equivalence) ของ ไนด้า (1964, p.134-140) ด้วยการเน้นความเป็นธรรมชาติและผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลัก ผ่านมุมมองของการวิเคราะห์ข้อความตามแนวคิดของ จันทิมา (2557: 4-7) เมอร์เซียและโอลเทน (2014: 4) และ ฟาราฮานี (2013: 1) ซึ่งผู้ศึกษาขอจำแนกหัวข้อแนวทางและกลวิธีการปรับแปลออกเป็น 3 หัวข้อใหญ่ ดังนี้

- 1) การถ่ายทอดในระดับคำ
- 2) การถ่ายทอดในระดับประโยค
- 3) การตีความระดับภาษาจากบริบท (Language register)

3.2.1 การถ่ายทอดในระดับคำ

แนวทางและกลวิธีการปรับแปลในการถ่ายทอดระดับคำนั้น การศึกษานี้มุ่งเน้นศึกษากลวิธีการปรับแปลคำหายาบ คำเฉพาะกลุ่ม คำสบท คำต้องห้าม คำไม่เป็นทางการ การแปลคำทางวัฒนธรรม รวมถึงการแปลคำจากภาษาต่างประเทศ ด้วยการปรับใช้ทฤษฎีของ ไนด้า (Nida, 1964) และ เบเคอร์ (Baker, 2011) ผ่านมุมมองการวิเคราะห์ข้อความอิงตาม จันทิมา (2557) เมอร์เซียและโอลเทน (Murcia, and Olshtain, 2014) และ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) ดังต่อไปนี้

3.2.1.1 การแปลคำหายาบ (รวมถึงคำสบท และคำต้องห้าม)

ผู้ศึกษาเลือกใช้กลวิธีการแปลแบบ Dynamic Equivalence ของไนด้า (1964) การใช้คำที่มีความหมายรุนแรงน้อยกว่า การแปลแบบถอดความ และ การใช้คำความหมายกว้างตามแนวคิดของเบเคอร์ (2011) ในการถ่ายทอดคำหายาบในภาษาปลายทาง

ทั้งนี้ จากการศึกษาการแปลคำสบลพบพบว่า ผู้ศึกษาเลือกใช้การแปลแบบเทียบเคียงเพื่อความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง (Dynamic Equivalence) ตามทฤษฎีของไนด์ (1964) เป็นกลวิธีการปรับบทแปล

ในส่วนของคำต้องห้ามนั้น จากการศึกษาพบว่าผู้ศึกษาเลือกใช้กลวิธีการปรับบทแปลด้วยวิธีการถอดความ การละบทแปล การใช้คำที่มีความหมายรุนแรงน้อยกว่าตามทฤษฎีของเบเคอร์ (2011) และการใส่เสริมภาษาที่ให้อารมณ์เทียบเคียงในตำแหน่งใกล้เคียงเพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางตามทฤษฎีของไนด์ (1964) ตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 (คำหยาบสะท้อนความรุนแรงทางทัศนคติ)

ต้นฉบับ

I'd like to see them keep order in a town full of **Everywherestanis** whose only two words of English are 'police' and 'harassment'

ฉบับแปล

ผมก็อยากให้มีการจัดระเบียบหน่อยกับเมืองที่เต็มไปด้วย **'พวกแขก'** ในทุกอนุชนาคนี้ แถมพูดภาษาอังกฤษได้แค่สองคำคือ 'ตำรวจ' กับ 'การล่วงละเมิด'

คำอธิบาย

คำว่า 'Everywherestanis' เป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่จากการรวมตัวกันในระดับคำจากคำว่า Everywhere + Stani ซึ่งผู้ศึกษาต้องดำเนินการสืบค้นข้อมูลทางสังคมศาสตร์และภาษาศาสตร์ของภาษาต้นทางว่า คำว่าเหล่านี้ มีประวัติหรือเป็นคำที่มีความหมายแฝงในด้านใดหรือไม่ก่อนที่จะดำเนินการถ่ายทอดบทแปล ซึ่งจากการสืบค้นทางด้านสังคมแล้วนั้นพบว่า ชาวอังกฤษในช่วงปี ค.ศ. 1980 มีการเลือกปฏิบัติต่อผู้ที่มีเชื้อสายเอเชียและคนแถบคาริบเบียน (Miles, 1987: 224-232) ยกตัวอย่างเช่น อินเดีย ปากีสถาน บังคลาเทศ เป็นต้น ทั้งนี้ คำว่า Stani เป็นคำที่ใช้เรียกพวกเชื้อชาติปากีสถาน ถือเป็นคำหยาบและคำดูหมิ่นรุนแรงสำหรับชาวปากีสถาน

ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงดำเนินการวิเคราะห์ข้อความตลอดจนบริบทที่แนบอยู่กับตัวภาษาตามแนวคิดของ จันทิมา (2557) ว่าการวิเคราะห์ข้อความนั้นเกี่ยวข้องกับศาสตร์อื่นๆ ในกรณีนี้คือภาษาศาสตร์ จึงเลือกปรับบทแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้างตามกลวิธีการแปลของเบเคอร์ (Baker, 2011) โดยจัดชาวปากีสถานอยู่ในหมู่คนแขก โดยใส่คำว่า **'พวกแขก'** นำหน้า ทั้งนี้ เพื่อแสดงออกถึงการเหมารวมอันสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติแง่ลบต่อคนต่างวัฒนธรรม ถือเป็น การวิเคราะห์ข้อความด้วยการอาศัยความรู้ทั้งจากภาษาและบริบทในภาษาต้นทาง

ตัวอย่างที่ 2 (คำหยาบใช้เพื่อการตำ)

ต้นฉบับ

Thank God me and Julie'd never had kids, otherwise she'd be shafting me for child support as well as compensation for her 'disfigurement'. **Grasping bitch.**

ฉบับแปล

ขอบคุณพระเจ้าจริงๆที่ผมกับจูเลียไม่ได้มีลูกด้วยกัน ไม่อย่างนั้นเธอคงจะไถเงินค่าเลี้ยงดูเด็ก แล้วก็ค่าชดเชยจากการ 'เสียโฉม' ของเธอแน่นอน **ผู้หญิงเอาแต่ได้**

คำอธิบาย

'Bitch' คือคำดูแคลนและมีความหมายที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละสถานการณ์ หากพิจารณาตามความหมายอ้างอิงแล้ว คำดังกล่าวมีความหมายถึง สุนัขเพศเมีย ซึ่งหากแปลตรงตัวแล้ว อาจไม่เข้ากับบริบทได้ จึงจำเป็นต้องนำบริบทแวดล้อมเข้ามาร่วมพิจารณาด้วย กล่าวคือ ลักษณะตัวละครและภาษาที่ใช้ ซึ่งในกรณีดังกล่าวเป็นบทพูดของ กอร์ดอน เอ็ดมันด์ (ตัวละครหลัก) ซึ่งมีการใช้ภาษาเพศชายที่มีความรุนแรงอยู่แล้ว ผู้ศึกษาจึงพิจารณาการปรับบทแปลด้วยการถอดความตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) เพื่ออรรถรสและความเป็นธรรมชาติในการรับสารของผู้รับสารปลายทาง ด้วยการอธิบายถึงลักษณะนิสัยในด้านลบของผู้หญิงคนนี้

ตัวอย่างที่ 3 (คำหยาบสะท้อนความรุนแรงทางทัศนคติ)

ต้นฉบับ

It'd sounded all right in the estate agent's but a right bloody **shithole** it turned out to be damp, gloomy, with a garden too small to bury a corpse in.

ฉบับแปล

เท่าที่ฟังจากพวกนายหน้าแล้ว ก็ดูท่าทางจะน่าอยู่ใช้ได้ แต่พอเห็นแล้ว กลับเป็นสภาพ **โคตรทุเรศ** ขึ้นเหม็น อึมครึม สวนที่มีก็เล็กมาก จะฝังศพก็ยังไม่ได้

คำอธิบาย

คำว่า 'Shithole' เป็นคำที่มีความหมายลบ หมายถึง 'an extremely dirty, shabby, or otherwise unpleasant place' แต่หากดำเนินการปรับบทแปลออกมาตรงตัวโดยปราศจากการพิจารณาบริบทในแง่ของภาษาเพศชายที่ใช้โดยตัวละครหลักและไม่คำนึงถึงวัฒนธรรมในภาษา

ปลายทาง อาจก่อให้เกิดผลเสียได้ จึงถ่ายถอดบทแปลด้วยการถอดความตามกลวิธีของเบเคอร์ (Baker, 2011) แต่ยังมีเค้าทัศนคติในแง่ลบด้วยการใช้คำว่า ‘โคตรทุเรศ’ เพื่อครอบคลุมความหมายโดยรวมของความหมายอ้างอิงของคำดังกล่าว

ตัวอย่างที่ 4 (คำหยาบใช้เพื่อการตำ)

ต้นฉบับ

‘Do his best’? How **half-assed** does that sound?

ฉบับแปล

เหือะ ‘พยายามให้ดีที่สุดเหอ’ **ตู่ส่งเดช**ไปหรือเปล่า

คำอธิบาย

จากการสืบค้นพบว่า ‘Half asses’ เป็นคำหยาบมีหมายความว่า ‘To do something with little effort. Not completely done. Insufficient or haphazard; not fully planned or developed’ ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อความแล้วนั้นพบว่า ตัวละครมีความคับข้องใจที่ไม่ลงรอยกับผู้บังคับบัญชาประกอบกับความขมขื่นที่ตนกำลังเผชิญจากการปฏิบัติหน้าที่ไม่สำเร็จ จึงได้แสดงทัศนคติในแง่ลบของเขาออกมาผ่านการใช้คำหยาบโลน ซึ่งผู้ศึกษาเลือกที่จะปรับบทแปลออกมาให้เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางเพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าถึงสารได้ในทันทีโดยเน้นผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลัก ด้วยการใช้คำว่า ‘ส่งเดช’ ตามทฤษฎีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางของไนด้า (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 5 (คำหยาบที่ไม่สามารถแปลตรงตัวได้)

ต้นฉบับ

It’s not been a long courtship, true, but it’s been intense, sincere and not remotely **slutty or porny**.

ฉบับแปล

นี่ไม่ใช่การจีบกันที่ใช้เวลานานเลย ก็จริงล่ะ แต่มันก็ค่อนข้างที่จะจริงจัง จริงใจ และไม่ใช่ว่าจะยั่ววนหรืออนาจารทางไกลแต่อย่างใด

คำอธิบาย

จากการสืบค้นพบว่า คำว่า ‘Slutty or porny’ เป็นคำหยาบ ไว้ใช้เรียกผู้หญิงที่ใช้สรีระของตนเพื่อการยั่ววนทางเพศ ซึ่งจากการพิจารณาบริบททั้งภาษาต้นทางและภาษาปลายทางแล้วนั้น หากแปลตรงตัว อาจทำให้เจตนาธรรมของผู้เขียนเพี้ยนไปได้ และอาจไม่เป็นที่ยอมรับหรือเหมาะสมในภาษาปลายทาง ผู้ศึกษาจึงเลือกถ่ายถอดบทแปลด้วยการถอดความให้ภาษามีความอ่อนลงด้วยกลวิธีการแปลของเบเคอร์ (Baker, 2011)

ตัวอย่างที่ 6 (คำหยาบสะท้อนอารมณ์)

ต้นฉบับ

If I’m wrong and Trevor Doolan de-bollocks me then so be it. ‘Mrs Bishop. Do you know where the key is?’

ฉบับแปล

ถ้าผมผิดแล้วตา เทรเวอร์ ดูแลน มาประณามผมก็ช่างแม่ง ‘คุณนายบิสชอบครับ คุณรู้ไหมว่ากุญแจอยู่ที่ไหน’

คำอธิบาย

‘Bollocks’ เป็นคำหยาบ โดยใช้เรียกลูกอัณฑะในเพศชาย (คำนาม) หรือ การตำหนิบุคคลใดบุคคลหนึ่งอย่างรุนแรง (คำกริยา) ซึ่งหลังจากที่พิจารณาบริบทในแง่ของภาษาที่เพศชายใช้ และโครงสร้างประโยคแล้วนั้น คำดังกล่าวอยู่ในตำแหน่งที่เป็นคำกริยา จึงเลือกดำเนินการแปลคำดังกล่าวออกมาเป็นคำที่มีความหมายในแง่ลบโดยใช้คำว่า ‘ประณาม’ แล้วเลือกที่จะเติมคำภาษาปากในตำแหน่งใกล้เคียงเพื่อให้คงไว้ซึ่งอรรถรสของบทละครและเน้นผลเทียบเคียงกับภาษาปลายทางให้ได้มากที่สุดตามทฤษฎีของไนดา (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 7 (คำหยาบใช้เพื่อการตำ)

ต้นฉบับ

‘Two against one. **Mud sticks**, my **faggoty** friend. Think about your little pension. Do the clever thing, turn around, and go---

ฉบับแปล

‘สองต่อหนึ่งวะ **ไอ้โง่** ตูดเอ๊ยคิดถึงเงินเดือนเท่าขี้มดของแกสิวะ ทำในสิ่งที่ถูกที่ควรหน่อย หันหลังกลับ แล้วก็ไปซะ---

คำอธิบาย

คำว่า ‘Mud sticks’ และ ‘faggoty’ เป็นคำดูถูกและหยาบคาย ซึ่งคำว่า Mud sticks แปลว่าพวกต่อต้านการเปลี่ยนแปลง ในขณะที่ faggoty ใช้ดูถูกคนที่ตนมีทัศนคติในแง่ลบ

จากการวิเคราะห์ข้อความผ่านมุมมองบริบทที่แวดล้อมแล้วนั้น พบว่า หากแปลตรงตัวโดยไม่คำนึงถึงผู้รับสารปลายทางอาจทำให้เกิดคลุมเครือของสาร ซึ่งอาจทำให้วัตถุประสงค์ตลอดจน อรรถรสของการอ่านบทแปลขาดหายไป จึงเลือกปรับบทแปลด้วยการแปลแบบถอดความตามทฤษฎี ของไนด้า (Nida, 1964) โดยยึดผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลัก เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติใน ภาษาปลายทาง อันจะก่อให้เกิดความกระจ่างของบทแปลตลอดจนความคุ้นชินจึงเลือกถ่ายทอดบท แปลด้วยการใช้คำว่า ‘ไอ้โง่ตุตเอ๊ย’ เพื่อให้เหมาะสมกับบริบท ไม่หยาบคายจนเกินไปในวัฒนธรรม ภาษาปลายทาง

ตัวอย่างที่ 8 (คำหยาบใช้เพื่อการตำ)

ต้นฉบับ

Me and traffic warden watched them drive off. I lit up a smoke and offered one to Lech Walesa, but he shook his head. ‘No, thanks all the same. My wife would murder me. I’ve given up. Apparently.’

Pussy-whipped: no surprise. ‘Bit of a thankless job, huh?’

ฉบับแปล

ผมและผู้คุมฯ มองพวกมันขับรถออกไป ผมจุดบุหรี่ตัวหนึ่งแล้วแบ่งให้ผู้คุมแต่เขาส่ายหน้า ‘ไม่เป็นไร ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างนะ เมียผมฆ่าผมแน่ ผมเลิกสูบแล้ว เห็นๆอยู่’

พวกกลัวเมีย ก็ค่อยไม่น่าแปลกใจเท่าไร ‘งานห่วยๆเนอะ ว้ามะ’

คำอธิบาย

จากการสืบค้น คำว่า ‘Pussy-whipped’ เป็นคำเรียกขานหยาบคายและมีความหมาย ในแง่ลบในการเรียกผู้ชาย หมายถึง ‘henpeck’ หรือผู้ชายที่มักจะโดนภรรยาตำท้ออยู่ตลอดเวลา ซึ่ง จากการวิเคราะห์ข้อความโดยพิจารณาจากบริบทก่อนหน้า ตัวละครกอร์ดอนออกปากชวนให้ผู้คุม การจรรยาจรสูบบุหรี่ ซึ่งผู้คุมฯปฏิเสธในทันทีเพราะกลัวภรรยาตัวเองจะว่ากล่าว จึงดำเนินการแปล ออกมาโดยการคำนึงถึงผู้รับสารปลายทางเป็นหลัก ด้วยการใช้น้ำคำที่คุ้นชินในภาษาปลายทางซึ่งมี

ลักษณะเป็นภาษาปาก ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) ซึ่งจะทำให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจบทแปลได้ในทันที และยังเข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางได้อีกด้วย

ตัวอย่างที่ 9 (คำสบถ)

ต้นฉบับ

I'm not due in to the office till Tuesday, **bugger** Tuesday, **Bugger** work. **Bugger** the Malik Enquiry. **Bugger** Trevor Doolan. **Bugger** the Great British Public.

ฉบับแปล

ผมก็ไม่ต้องไปทำงานถึงวันอังคาร **ช่างวันอังคารสิ ช่างงาน ช่างคำบัญชา ช่างอิตาเทรเวอร์ ดูแลน** แล้วก็**ช่างงาน**สาธารณณะแห่งสหราชอาณาจักรไปสิ

คำอธิบาย

คำว่า 'Bugger' เป็นคำสบถ หากแปลตรงตัวอาจทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับในวัฒนธรรมภาษาปลายทางได้ เนื่องจากมีความหมายเทียบเคียงกับคำต้องห้าม ผู้ศึกษาจึงดำเนินการวิเคราะห์ข้อความแล้วพบว่า ตัวละครมีทัศนคติที่รุนแรงต่องานที่ได้รับมอบหมายโดยแสดงออกผ่านลักษณะของภาษาเพศชาย จึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการถอดความโดยใช้คำว่า 'ช่าง' เพื่อคงอรรถรสและความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางตามทฤษฎีเทียบเคียงของไนด้า (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 10 (คำสบถ)

ต้นฉบับ

'You're a **damned** liar, Jonah.' Says Chloe.

ฉบับแปล

'แกมันซี้โกหก โจน่าห์' โคอี้พูด

คำอธิบาย

'Damn' เป็นคำสบถไว้ใช้แสดงออกถึงความโกรธ ความประหลาดใจ หรือ ความหงุดหงิด และเป็นหนึ่งในลักษณะเด่นของภาษาเพศชาย จึงเลือกดำเนินการปรับบทแปลจากคำสบถด้วยการถอดความด้วยการใช้คำที่แสดงถึงทัศนคติด้านลบ เพื่อคงไว้ซึ่งเจตนาอารมณ์ของผู้แต่งและความเป็นธรรมชาติและเป็นที่ยอมรับในภาษาปลายทาง ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 11 (คำต้องห้าม)

ต้นฉบับ

Chloe's a killer? Get a grip, I've interviewed three of four serial killers, and Chloe's nothing like those **faces-gobbling fucks**.

ฉบับแปล

โคอี้เป็นฆาตรกรเหรือ ตื่นเถอะ ผมสัมภาษณ์สามหรือสี่ฆาตรกรต่อเนื่องมาแล้ว แต่โคอี้ดูแล้วแม่งไม่มีอะไรเหมือนกับคน๐พวกนั้นเลย

คำอธิบาย

'Fucks' เป็นคำต้องห้าม ใช้แสดงออกถึงอารมณ์หรือทัศนคติที่รุนแรง ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อความตามแนวคิดของจันทิมา (2557) เรื่องความเข้าใจของคู่สนทนาภายใต้บริบทของการสื่อสาร พบว่าตัวละครมีความขัดแย้งในตัวเองเรื่องทัศนคติที่มีต่อ โคอี้ เซ็ดวินท์ ว่าไม่น่าเป็นคนร้ายไปได้ จึงแสดงทัศนคติแง่ลบของตนผ่านการใช้คำต้องห้ามในลักษณะคำสร้อย ซึ่งหากดำเนินการแปลแบบตรงตัว อาจทำให้ไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางได้ จึงเลือกที่จะละการแปลคำดังกล่าว พร้อมถอดความตามกลวิธีของเบเคอร์ (Baker, 2011) ตลอดจนเสริมบทแปลเป็นคำภาษาปากในตำแหน่งอื่นที่ใกล้เคียงเพื่อคงเจตนารมณ์ทัศนคติที่รุนแรงของตัวละครไว้

ตัวอย่างที่ 12 (คำต้องห้ามเพื่อการสบล)

ต้นฉบับ

Ordinarily – ha, 'Ordinarily' – I'd go back to my car, radio for backup and warrants and return in a couple of hours, but in this mad bugger's scenario, where I may – may – have just shagged a thirty-one-year-old killer-slash-abductress-slash-whatever-the-**fuck**-she-is

ฉบับแปล

'โดยปกติแล้ว' ผมคงจะเดินกลับไปที่รถ วิทยูเรียกกำลังเสริมพร้อมหมายจับ และกลับมาในอีกสองสามชั่วโมง แต่นี่มันเป็นสถานการณ์ที่โคตรจะบ้าที่ผมอาจจะ อาจจะ เพิ่งเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับหญิงสามสิบเอ็ดปีที่เป็นฆาตรกรหรือผู้ร้ายลักพาตัวหรือ๐อะไรก็ช่างแม่งเหอะ

คำอธิบาย

จากการพิจารณาบริบทตามแนวคิดของ จันทิมา (2557) ว่าด้วยเรื่องความเข้าใจของสารบนพื้นฐานของบริบท ตัวละครใช้คำต้องห้ามในการสบลเพื่อแสดงให้เห็นถึงอารมณ์รุนแรงของตัว

ละคร ณ ขณะนั้น ซึ่ง ‘Fuck’ เป็นคำต้องห้าม ซึ่งหากดำเนินการแปลแบบตรงตัว อาจทำให้ไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางได้ และอาจทำให้เจตนาอารมณ์ของผู้แต่งผิดเพี้ยนไป จึงเลือกที่จะละการแปลคำดังกล่าวตามกลวิธีของเบเคอร์ (Baker, 2011) และแปลด้วยการถอดความเพื่อคงไว้ซึ่งทัศนคติในด้านลบในระดับภาษาที่อ่อนลงแทน จึงแปลว่า ‘แม่ง’ ทั้งนี้เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากยิ่งขึ้นด้วย

ตัวอย่างที่ 13 (คำต้องห้ามเพื่อการสบล)

ต้นฉบับ

Force Ten **Fucking Shit** Storm Ahoy. Doolan said he’d ‘do his best’ to shield me form the flak.

ฉบับแปล

มีแต่เรื่อง**โศคร**แย้เข้ามาเป็นพายุเลยฉิบหายอีตาตุแลนก็บอกว่าเขาจะ ‘พยายามให้ดีที่สุด’ ที่จะปกป้องผมจากเรื่องนี้

คำอธิบาย

จากการพิจารณาบริบทแล้วนั้น พบว่าตัวละครใช้คำดังกล่าวเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ที่ตนมี ณ ขณะนั้นผ่านการใช้คำต้องห้าม ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วพบว่า คำต้องห้ามในที่นี้ถูกใช้เป็นคำสบล ผู้ศึกษาเลือกที่จะแปลวลี ‘Force Ten **Fucking Shit** Storm Ahoy’ ออกมาในภาษาปลายทางด้วยการถอดความเป็นภาษาที่อ่อนลง พร้อมละการแปล ตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เพราะหากดำเนินการแปลตรงตัวตามความหมายที่แท้จริงแล้ว อาจทำให้ผู้รับสารรู้สึกว่ารุนแรงเกินไป และอาจขัดต่อเจตนาอารมณ์ของผู้เขียนได้

3.2.1.2 การแปลคำเฉพาะกลุ่ม

จากการศึกษาพบว่า ผู้ศึกษาเลือกปรับบทแปลคำเฉพาะกลุ่มด้วยกลวิธีการแปลแบบ Dynamic Equivalence ของไนด้า (Nida, 1964) และการแปลถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้องตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เพื่อถ่ายทอดบทแปลในภาษาปลายทาง ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ

I'd rather get Rita Bishop safely away first and call in a **code 10** to Slade House after.

ฉบับแปล

ผมควรที่จะพา ริต้า บิสชอป ออกไปจากที่นี่อย่างปลอดภัยเป็นอย่างแรกก่อนแล้วค่อยเรียกหน่วยปฏิบัติการพิเศษให้เข้ามาที่บ้านสเลดทีหลัง

คำอธิบาย

จากการสืบค้นพบว่า 'Code 10' คือหนึ่งในเบอร์โทรฉุกเฉินใช้เพื่อเรียกหน่วยสวาทในประเทศอังกฤษ ซึ่งหากแปลตรงตัวว่า 'โค้ด 10' อาจทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจหรือเข้าใจบทแปลผิดได้ เนื่องจากผู้รับสารในภาษาปลายทางไม่มีความรู้พื้นหลังในคำดังกล่าว ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อความพบว่า ผู้เขียนตั้งใจใช้คำดังกล่าวเพื่อแสดงออกถึงลักษณะอาชีพของตน กล่าวคือ อาชีพตำรวจ ที่ผู้อ่านสามารถอนุมานได้จากการใช้รหัสเรียกของตัวละคร ผู้ศึกษาจึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการแปลคำดังกล่าวออกมาด้วยการถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้อง ว่า 'หน่วยปฏิบัติการพิเศษ' ตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจได้ในทันที

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ

Now, supper is served.' Jonah looks my way. 'That would be you, Detective Plod.'

ฉบับแปล

ตอนนี้อาหารว่างก็พร้อมแล้ว' โจน่าห์พูดพลางมองมาที่ผม 'นั่นก็คือคุณนั่นละ **พ่อตำรวจสายลับ**'

คำอธิบาย

'Plod' เป็นคำเฉพาะกลุ่มที่ใช้เรียกตำรวจในวัฒนธรรมต้นทาง ซึ่งเมื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อความด้วยการพิจารณาบริบทที่แวดล้อมตามแนวคิดของ อมรา (2547) ว่าด้วยการใช้ภาษาจะปรับเปลี่ยนไปตามความสัมพันธ์ของผู้พูด ในกรณีนี้ เป็นบทสนทนายาระหว่างตัวละครหลัก และ แผลตชายผู้ดูวิญญาณ ที่มีความไม่ลงรอยกันอยู่แล้วทางความสัมพันธ์ กล่าวคือ ผู้ร้าย กับ เหยื่อ ผู้เคราะห์ร้าย ผู้ศึกษาจึงเห็นว่าควรดำเนินการปรับบทแปลออกมาให้มีกลิ่นของการเสียดสีเพื่อคงเจตนารมณ์ อรรถรส ความเป็นธรรมชาติ และผลเทียบเคียงให้ใกล้เคียงที่สุดกับต้นฉบับตามทฤษฎี

ของไนด้า (Nida, 1964) ประกอบกับที่ผู้ศึกษาเล็งเห็นว่า ในวัฒนธรรมปลายทางสมัยก่อน มีการใช้คำว่า ‘พ่อ’ ในการเรียกคู่สนทนา จึงเลือกใช้คำว่า ‘พ่อตำรวจสายสืบ’ เพื่อให้บทสนทนามีความสมจริงตามยุคสมัยมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ

I got to the end of the road where the **A2** skims past a park and dropped my fag down a gutter.

ฉบับแปล

ผมเดินมาสุดถนนที่มี**คนอเมริกัน** เดินตัดผ่านสวนสาธารณะไปผมโยนบุหรี่ลงรางน้ำ

คำอธิบาย

‘A2’ เป็นคำย่อของชื่อเมือง Ann Arbor ในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยจะเรียกสั้นๆว่า A2 ซึ่งหากแปลว่า ‘เอสสอง’ อาจทำให้ผู้รับสารไม่เข้าใจหรือเข้าใจบทแปลผิดได้ จึงเลือกพิจารณาการแปลด้วยการแปลคำดังกล่าวออกมาด้วยการถอดความในการสื่อว่าตัวละครที่เอ่ยถึงมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาว่า ‘คนอเมริกัน’ ตามกลวิธีการแปลถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้อง (Translating by paraphrasing using a related word) ของเบเคอร์ (Baker, 2011)

3.2.1.3 การแปลคำไม่เป็นทางการ

ผู้ศึกษาใช้กลวิธีการแปลคำไม่เป็นทางการออกมาเป็นภาษาระดับเดียวกันกับภาษาปลายทางด้วยการคำนึงถึงผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลักผ่านการใช้ทฤษฎี Dynamic Equivalence และ การแปลแบบคงรูป (Formal Equivalence) ของไนด้า (1964) โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีดังกล่าวแตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ ตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ

‘I was ‘**ere**,’ wheezed the traffic warden, who was the spit of that Lech Walesa, that Polish leader, but with an even droopier moustache. ‘My watch---

ฉบับแปล

‘ผมมาก่อน’ ผู้คุมฯ กล่าวพร้อมหอบฟืดฟาด ซึ่งหน้าตาดูไปดูมาก็มีเค้าเหมือน
ประธานาธิบดีสาธารณรัฐโปแลนด์ เลค เวลซาร์ แต่มีหนวดน่าเกลียดกว่า ‘นาฬิกาผม--’

คำอธิบาย

คำว่า ‘ere’ เป็นศัพท์อังกฤษโบราณ หมายความว่า ‘ก่อน’ จากการวิเคราะห์บริบทแล้ว
นั้น จึงเลือกถ่ายถอดบทแปลออกมาตรงตัวตามทฤษฎี Formal Equivalence ของไนต้า (Nida,
1964) โดยที่ไม่ใส่ลูกเล่นใดๆ เพื่อคงความกระจ่างของภาษาปลายทาง อีกทั้งเพื่อป้องกันการเข้าใจผิด
ของผู้รับสารได้

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ

‘Will we? **Cause** we both heard you ask for a bribe. Didn’t we?’

ฉบับแปล

‘อ้อเหอ **เพราะ**พวกข้าก็เพิ่งได้ยินแกขอไถสินบนไปเอง ไม่ใช่เหออะ’

คำอธิบาย

จากการวิเคราะห์บริบท ผู้เขียนใช้คำลดรูปเป็นภาษาปาก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ
สะท้อนความหมายทางสังคม และความหมายเชื่อมโยงของตัวละคร ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้อ่านสามารถ
อนุมานได้ว่าตัวละครดังกล่าวมีการศึกษาน้อย ตามลักษณะอาชีพของผู้พูด กล่าวคือ พนักงานก่อสร้าง
ผู้ศึกษาจึงเลือกดำเนินการถ่ายถอดบทแปลออกมาตรงตัวตามทฤษฎี Formal Equivalence ของ
ไนต้า (1964) โดยที่ไม่ใส่ลูกเล่นใดๆ เพื่อป้องกันการเข้าใจผิดของตัวสาร

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ

‘Well, **y’know**. One good turn deserves another. Better be off now- no
rest for the wicked and all that. See you around, Officer.

ฉบับแปล

‘**ก็อย่าง**ที่รู้ๆนั้นแหละ เมื่อใครช่วยเหลือเรา เราก็ต้องตอบแทน ผมคงต้องไปแล้วละ
ความชั่วไม่มีหยุดพักผ่อนหรอก ตามนั้น ไว้เจอกันสายสืบ’

คำอธิบาย

จากการวิเคราะห์ข้อความบทสนทนาระหว่างตัวละครหลัก กอร์ดอน เอ็ด-มันด์ และ ผู้คุมการจราจรตามทฤษฎีของ อมรา (2547) ว่าด้วยการใช้ภาษาของกลุ่มสนทนาจะแปรเปลี่ยนไปตามความสัมพันธ์ของผู้พูด ซึ่งในกรณีนี้ กอร์ดอน เข้ามาช่วยผู้คุมฯจากการโดนรังแกโดยพนักงานก่อสร้างด้วยความสนใจและสบายใจจากการได้รับความช่วยเหลือ ผู้คุมฯจึงใช้ภาษาในวัจนลีลาสนิทสนมกับตัวละครหลัก ซึ่งผู้ศึกษาเลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการใช้ระดับวัจนลีลาเดียวกันกับต้นฉบับ เพื่อคงความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางให้ได้มากที่สุด ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ

Big tall windows, steps going up to the front door, the lot. The curtains were drawn, but the house sort of glowed like vanilla fudge in the last of evening light. Just beautiful. Must be worth a bloody **mint**, especially with the housing market going through the roof right now.

ฉบับแปล

มีหน้าต่างบานสูงตระหง่าน และขั้นบันไดหลายชั้นทอดยาวไปจนถึงประตูหน้า ฝ้าม่านรูดปิด แต่ตัวบ้านก็ยังคงส่องประกายแวววาวดูคล้ายสีน้ำตาลทองของขนมวานิลลาฟัดจ์ในแสงสุดท้ายยามเย็น สวยงามจริงๆ และโดยเฉพาะเวลานี้มันต้อง**ทำเงินได้อย่างมหาศาล**เป็นแน่เพราะตลาดการเคหะพุ่งสูงจะตะเพดานอยู่แล้ว

คำอธิบาย

คำว่า ‘mint’ เป็นคำนาม มีความหมายอ้างอิงถึง ใบมินท์และยังเป็นคำไม่เป็นทางการ หมายถึง เงินจำนวนมหาศาล ทั้งนี้ทั้งนั้น จากการวิเคราะห์ข้อความโดยใช้บริบทในสถานการณ์นั้นๆ เป็นตัวตั้งตามแนวคิดของ พาลริตจ์ (2012) พบว่า ‘mint’ ในบริบทดังกล่าว หมายถึงเงินจำนวนมหาศาล จึงดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการถอดความ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากที่สุดตามทฤษฎีของไนด้า (1964)

3.2.1.4 การแปลคำทางวัฒนธรรม

ในด้านการแปลคำทางวัฒนธรรมนั้นผู้ศึกษาเลือกใช้วิธีการแปลด้วยการใช้คำยืมหรือทับศัพท์พร้อมใส่คำอธิบายอย่างสั้นหลังบทแปลการใช้คำความหมายกว้าง และการแทนที่ทางวัฒนธรรมตามทฤษฎีของเบเคอร์ (2011) เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจบทแปลได้

ในทันทีที่ตลอดจนสามารถคงความกระจ่างและความเป็นธรรมชาติของบทแปลไว้ได้และในคำ (1964) ตามตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ

Five years ago that was. Five years, one wedding, one dismal honeymoon in Venice, four Christmases with Julie's god-awful pinko, tree-hugging relatives, fifteen hundred bowls of Shredded Wheat ...fifteen hundred bowls of **Shredded Wheat**...

ฉบับแปล

นั่นมันก็ห้าปีมาแล้ว ห้าปีกับครึ่งหนึ่งของงานแต่งงาน ครึ่งหนึ่งของฮันนีมูนอันแสนจะจี๊ดซี้ดที่เวนิส งานฉลองคริสต์มาสสี่งานกับเพื่อนหัวซ้ายจัดแสนจะน่ารำคาญของจูเลีย ญาติโกโหติกา คลั่งกอดต้นไม้ อาหารเข้าธัญพืชอีกสิบห้าถ้วย...

คำอธิบาย

'Shredded Wheat' คืออาหารเข้าธัญพืชทำจากโฮลวีตที่มีลักษณะสอดไส้ป้องกันกลางเหมือนหมอน การปรับบทแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้าง (Superordinate) ในตำแหน่งนี้ ตามกลวิธีของเบเกอร์ (Baker, 2011) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางมีจินตภาพที่ตรงกับต้นฉบับ และสามารถเข้าใจบทแปลได้ในทันที

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ

There's more to public order than holding hands and singing 'Ebony and Ivory'.

ฉบับแปล

ดูแล้วเป็นเรื่องของการดูแลความสงบเรียบร้อยของประชาชนมากกว่าการที่จะมาจูงมือ ร้องเพลง 'อีโบนีและ ไวออรี' เพลงสร้างสมานฉันท์ข้ามสีผิว ของ พอล แม็คคาร์ทนี และ สตีวี วันเดอร์

คำอธิบาย

ตามที่ได้อ้างไว้ข้างต้นว่าวัฒนธรรมต้นทางในช่วงทศวรรษของปี ค.ศ.1980 นั้นมีประเด็นเรื่องการแบ่งแยกเชื้อชาติในสังคมเป็นอย่างมากโดยเฉพาะกับชาวเอเชียและคนแถบคาริบเบียน (Miles, 1987: 224) จึงพบว่ามีความสัมพันธ์กับเพลง ‘Ebony and Ivory’ ของ พอล แม็คคาร์ทนี และ สตีวี วันเดอร์ ซึ่งเป็นเพลงที่แต่งขึ้นเพื่อสร้างความสมานฉันท์ระหว่างคนผิวดำและผิวขาว จึงเลือกปรับบทแปลด้วยการทับศัพท์พร้อมใส่คำอธิบายในข้างท้าย ตามกลวิธีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่า สิ่งที่กำลังกล่าวถึงคืออะไร อีกทั้งการแปลในลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าถึงบริบทที่ผู้แต่งต้องการจะสื่อได้อย่างครบถ้วน

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ

So why oh why oh why had the owners left the garden door open for any **Tom Dick or Harry** to amble in and do the place over?

ฉบับแปล

ทำไมหนอ ทำไมนะ ทำไมเจ้าของบ้านถึงได้เปิดประตูไว้ให้ **สมชาย หรือ สมศักดิ์** ไหนก็ได้เข้ามาบุกรุกได้อย่างนี้

คำอธิบาย

Tom Dick or Harry เป็นคำเรียกขานที่พบได้มากในวัฒนธรรมต้นทางในสมัยก่อน ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อความตามแนวคิดของ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทที่เกิดขึ้น เห็นว่าตัวละครหลัก หรือ กอร์ดอน เอ็ดมันด์ มีวัตถุประสงค์จะบอก ว่าประตูที่เปิดอ้ากว้างไว้เช่นนั้น จะเปิดโอกาสให้กับใครเดินเข้ามาในตัวบ้านก็ได้ ซึ่งไม่มีความปลอดภัยเอาเสียเลยผู้ศึกษาจึงวิเคราะห์ข้อความโดยเปรียบเทียบกับชื่อที่ตั้งให้ผู้ชายสมัยก่อนในวัฒนธรรมปลายทาง และจึงเลือกปรับบทแปลตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) ด้วยการแทนที่ทางวัฒนธรรมประกอบกับพิจารณาความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางให้ได้มากที่สุดตามทฤษฎีของไนดา (Nida, 1964) จึงใช้ชื่อที่มีความเป็นสามัญในวัฒนธรรมปลายทางในช่วงเวลานั้นๆ อย่าง ‘สมชาย และสมศักดิ์’ เข้ามาแทนที่

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ

And Jesus Christ, the house...A real mansion, it was. Grander than all the other houses around, half covered with red ivy. Big tall windows, steps going up to the front door, the lot. The curtains were drawn, but the house sort of glowed like **vanilla fudge** in the last of evening light.

ฉบับแปล

แม่เจ้าโวย ตัวบ้าน...เรียกได้เลยว่าเป็นคฤหาสน์แสนโอ้อ่ามากกว่าบ้านทุกๆหลังที่อยู่โดยรอบ ครึ่งหนึ่งของบ้านปกคลุมด้วยไม้เลื้อยสีแดง มีหน้าต่างบานสูงตระหง่าน และชั้นบันไดหลายชั้นทอดยาวไปจนถึงประตูหน้า ฝ้าม่านรูปปิด แต่ตัวบ้านก็ยังคงส่องประกายแวววาวดูคล้าย**สีน้ำตาลทองของขนมวานิลลาที่ดจึในแสงสุดท้ายยามเย็น**

คำอธิบาย

จากการสืบค้นพบว่า ‘Vanilla fudge’ คือขนมหวานสีน้ำตาลคาราเมลที่ ผู้คนในแถบตะวันตกมักให้กันเป็นของขวัญในวันคริสต์มาสหรือปีใหม่จึงเลือกดำเนินการแปลด้วยการใช้คำยืมพร้อมให้คำอธิบายสั้นๆกำกับตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) ทั้งนี้ จากการวิเคราะห์ข้อความพบว่า ผู้เขียนมีความตั้งใจที่จะอธิบายสีของแสงยามเย็นว่ามีลักษณะเหมือนสีของวานิลลาที่ดจึซึ่งผู้รับสารปลายทางอาจไม่มีความรู้พื้นหลังว่าขนมดังกล่าวคืออะไร และมีลักษณะเป็นอย่างไร การแปลในลักษณะนี้จะสามารถเป็นข้อมูลให้กับผู้รับสารในการสืบค้นต่อไป และยังมีส่วนในการเผยแพร่วัฒนธรรมต้นทางอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ

‘We did, a Polish chap, but after Stuart died he left to pursue other career opportunities. With a brand-new **Flymo.**’

ฉบับแปล

‘เราเคยจ้างแล้ว คุณसारวัตร์ แต่ตั้งแต่สจ๊วตตาย เขาก็ลาออกไปสานต่ออาชีพเขาในงานอื่น ไปพร้อมกับ**เครื่องตัดหญ้าใหม่เอี่ยม**’

คำอธิบาย

จากการสืบค้นพบว่า ‘Flymo’ เป็นผู้ผลิตเครื่องตัดหญ้าชื่อดังจากประเทศสวีเดนซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อความเห็นว่า ผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ที่จะบอกว่าเครื่องตัดหญ้าที่หายไปนั้นมีราคาสูง เป็นของที่นำเข้าจากต่างประเทศ จึงเลือกใช้คำความหมายกว้าง (superordinante) ตามทฤษฎีของเบคเกอร์ (Baker, 2011) ในการถ่ายทอดบทแปลเพราะยี่ห้อดังกล่าวไม่ได้เป็นที่รู้จักกันในคนไทยมากนัก การแปลด้วยการใช้คำกว้างจะช่วยให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจบทแปลได้ในทันทีโดยปราศจากความคลุมเครือ ตลอดจนมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่างที่ 6

ต้นฉบับ

I hurry along the pavement, whistling ‘When You Wish Upon a Star’, swerving to avoid first a jogger in black and **dayglo** orange running togs, then a guy my age trundling a push chair along.

ฉบับแปล

ผมเร่งฝีเท้าบนทางเดินเท้าพร้อมผิวปากทำนองเพลง ‘เมื่อขอพรจากดวงดาว’ จากการ์ตูนพิน็อคคิโอ บิดตัวหลบจากคนวิ่งออกกำลังกายในชุดดำและ **ส้มแปร์ด** เป็นคนแรก แล้วก็ผู้ชายอายุประมาณผมที่กำลังเข็นรถเข็นเด็กเป็นคนที่สอง

คำอธิบาย

จากการสืบค้นพบว่า ‘When You Wish Upon a Star’ เป็นบทเพลงที่อยู่ในการ์ตูนเรื่องพิน็อคคิโอ ซึ่งเป็นการ์ตูนที่เป็นที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในภาษาปลายทาง ทั้งนี้ ผู้รับสารในภาษาปลายทางอาจไม่มีความรู้พื้นหลังว่า ‘When You Wish Upon a Star’ เป็นบทเพลงในการ์ตูน จึงเลือกที่จะแปลชื่อเพลงพร้อมใส่คำอธิบายสั้นๆ ไว้ด้านหลังตามทฤษฎีของเบคเกอร์ (Baker, 2011) เพื่อให้เกิดความกระจ่างต่อผู้รับสาร โดยที่ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่าผู้เขียนต้องการอ้างถึงสิ่งใด

ทั้งนี้ จากการสืบค้นยังพบว่า ‘Dayglo’ เป็นผู้ผลิตสีน้ำจากประเทศสหรัฐอเมริกา ทั้งนี้ หลังจากพิจารณาจากบริบทและโครงสร้างประโยคแล้วพบว่าคำดังกล่าวมีแนวโน้มเป็นคำคุณศัพท์มากกว่า ซึ่งสามารถแปลว่า ‘A word for any obnoxiously bright color’ จึงเลือกที่จะแปลคำดังกล่าวให้เป็นคำคุณศัพท์

ตัวอย่างที่ 7

ต้นฉบับ

‘I was ‘ere,’ wheezed the traffic warden, who was the spit of that **Lech Walesa, that Polish leader**, but with an even droopier moustache. ‘My watch---

ฉบับแปล

‘ผมมาก่อน’ ผู้คุมฯ กล่าวพร้อมหอบฟืดฟาด ซึ่งหน้าตาดูไปดูมาก็มีเค้าเหมือน **ประธานาธิบดีสาธารณรัฐโปแลนด์ เลค เวลซาร์** แต่มีหนวดน่าเกลียดกว่า ‘นาฬิกาผม--’

คำอธิบาย

เนื่องจากผู้ศึกษาไม่ทราบว่าคุณศัพท์ที่อ้างถึงนั้นเป็นใคร จึงมีความจำเป็นต้องดำเนินการค้นคว้า จากการสืบค้นพบว่า เลค เวลซาร์ เป็นประธานาธิบดีของประเทศโปแลนด์ จึงเลือกถ่ายทอดบทแปลด้วยการทับศัพท์และใช้ คำว่า ‘ประธานาธิบดี’ แทนการแปลตรงตัวว่า ‘ผู้นำ’ ตามต้นฉบับ พร้อมใส่ชื่อไว้ข้างท้าย ทั้งนี้ เพื่อเผยแพร่วัฒนธรรมการปกครองของโปแลนด์ให้ผู้รับสารปลายทางรับรู้ และใส่ชื่อไว้หากผู้รับสารประสงค์ที่จะค้นคว้าว่าท่านมีลักษณะเป็นอย่างไร

ตัวอย่างที่ 8

ต้นฉบับ

Now like most people, I’m many things- a West Ham supporter, a **Swampy** from the Isle of Sheppey, a freshly divorced single man...

ฉบับแปล

ผมก็เหมือนคนส่วนมาก สนใจหลายอย่าง ทั้งแฟนบอลทีมเวสต์แฮม ทั้ง **ชายโสโครก**จากเกาะชิปปีในทางเหนือของอังกฤษ ทั้งพ่อหม้ายป้ายแดง...

คำอธิบาย

คำว่า ‘swampy’ ตามไวยากรณ์คือคำคุณศัพท์ หมายถึง ที่ราบลุ่มน้ำขัง หรือ หนองน้ำ แต่เมื่อวิเคราะห์รูปประโยคและโครงสร้างทางไวยากรณ์แล้วนั้น คำดังกล่าวตามหลัง article ‘a’ จึงมีหน้าที่เป็นคำนาม ซึ่งจากการสืบค้นพบว่าคำดังกล่าวมีความหมายว่า ‘บุคคลตัวเหม็น เหนียวเหนอะ และชุ่มเหงื่อ’ จึงได้ดำเนินการถ่ายทอดการแปลด้วยการใช้คำความหมายกว้าง (superordinate) ในการช่วยบอกลักษณะ ตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) โดยรวบรวมลักษณะทางกายภาพเหล่านี้เป็นคำเดียวคือ ‘โสโครก’ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาบริบทโดยรอบพบว่าผู้เขียนอ้างอิงถึงตัวละครหลักว่า

เป็นคนแบบนั้น จึงเติมคำนำหน้าว่า ‘ชายโสโครก’ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในกับภาษาปลายทางตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964)

ทั้งนี้ ‘Isle of Sheppey’ คือ เกาะเล็กๆที่อยู่ทางเหนือของชายฝั่งเคนท์ประเทศอังกฤษ จึงเลือกที่จะสอดแทรกคำอธิบายลงไปสั้นๆตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เพื่อให้ความรู้พื้นหลังกับผู้อ่านและเพื่อความกระจ่างของบทแปล

ตัวอย่างที่ 9

ต้นฉบับ

From up above, Slade Alley'd looklike half a **swastika**. High walls ran along the entire length, with no overlooking windows.

ฉบับแปล

จากข้างบนนั้น ตรอกสเลตดูเหมือนกากบาทครึ่งหนึ่งของสัญลักษณ์ประจำนาซีกำแพงสูงตระหง่านตั้งยาวไปทางยาวไปจนสุด โดยปราศจากหน้าต่างใดๆ

คำอธิบาย

คำว่า ‘Swastika’ เป็นสัญลักษณ์ทางศาสนาฮินดู ที่มีลักษณะเป็นกากบาท โดยเชื่อว่า จะนำมาซึ่งความโชคดีและความอยู่เย็นเป็นสุข ทั้งนี้ เครื่องหมายดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในฝั่งตะวันตกว่าเป็นสัญลักษณ์สวัสดิภะของฝ่ายนาซี ซึ่งย่อมาจากคำในภาษาเยอรมัน โดย S ตัวหนึ่งมาจากคำว่า "Stadt" แปลว่า บ้านเมือง และอีกตัวหนึ่งมาจากคำว่า "Sicherheit" แปลว่าปลอดภัย

จากการวิเคราะห์บริบทที่แวดล้อมโดยรอบตามแนวคิดของ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) ว่าด้วยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทที่เกิดขึ้น ณ การสื่อสารนั้นๆพบว่า ผู้คนส่วนใหญ่ในประเทศอังกฤษนับถือศาสนาคริสต์ ประกอบกับตัวต้นฉบับมีการอ้างถึงลัทธินาซีอยู่บ่อยครั้ง จึงมีความเป็นไปได้สูงที่การอ้างถึงของตัวต้นฉบับจะหมายถึงเครื่องหมายของนาซีผู้ศึกษาจึงเลือกที่จะดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการถอดความด้วยการใช้คำว่า ‘สัญลักษณ์นาซี’ แทนที่จะใช้คำว่า ‘สวัสดิภะ’ เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจบทแปลได้ในทันทีโดยปราศจากข้อสงสัย ซึ่งเป็นการแปลเอาความตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) ที่เน้นผู้รับสารและความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง พร้อมทั้งผสมผสานกลวิธีการแปลของเบเคอร์ (Baker, 2011) ในส่วนหนึ่งด้วยการใส่คำอธิบายลงไปเพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจสารได้ทันที

3.2.1.5 การแปลคำจากภาษาต่างประเทศ

ในส่วนของกลวิธีการแปลคำจากภาษาต่างประเทศนั้น ผู้ศึกษาเลือกใช้กลวิธีการแปล Dynamic Equivalence ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) และ การใช้คำที่มีความหมายกว้าง (superordinate) ตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เพื่อคงอรรถรสของต้นฉบับไว้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ

‘Moi? Poster boy for community policing, me.’

ฉบับแปล

‘ผมเนี่ยนะคนจัดระเบียบชุมชนละสิ นันละผม’

คำอธิบาย

คำว่า ‘Moi’ เป็นภาษาฝรั่งเศสหมายความว่า ‘ฉัน’ ในรูปกรรม ซึ่งผู้เขียนได้ใช้การยืมคำในลักษณะ ‘code switching’ ในต้นฉบับ จากการวิเคราะห์ข้อความตามแนวคิดของ จันทิมา (2557) ที่ว่าการสื่อสารจะเกิดประสิทธิผลได้ก็ต่อเมื่อมีความเข้าใจกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟังภายใต้บริบทนั้นๆ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า การใช้คำภาษาต่างประเทศในที่นี้อาจมีความหมายแฝงเพื่อใช้แสดงความประหลาดใจเชิงเสียดสี จึงเลือกพิจารณาปรับบทแปลด้วยการใส่ ‘เนี่ยนะ’ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในบทแปล มากกว่าการใช้คำภาษาต่างประเทศ ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ

‘Dans la douche, and I can’t unscrew this shampoo

ฉบับแปล

‘ในห้องน้ำคะคุณพี่ แล้วฉันก็ไม่สามารถเปิดขวดแชมพูได้ด้วย’

คำอธิบาย

คำว่า ‘Dans la douche’ เป็นภาษาฝรั่งเศสหมายความว่า ‘ในห้องน้ำ’ ซึ่งผู้เขียนได้ใช้การยืมคำในลักษณะ ‘code switching’ ในต้นฉบับ ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อความพบว่าอาจมีความหมายแฝงเพื่อให้ผู้รับสารเกิดความหมายเชื่อมโยง (Affective meaning) ว่าตัวละครเป็นผู้มี

ฐานะและเป็นผู้มีการศึกษา การใช้คำภาษาต่างประเทศเช่นนั้นจะทำให้ตัวละครกลายเป็นชนชั้นสูง จึงเลือกพิจารณาปรับบทแปลด้วยการแปลตรงตัวโดยปราศจากการยืมคำจากภาษาต่างประเทศ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในบทแปลตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) แม้ว่าจะขาดอรรถรส เล็กน้อยในส่วนนี้ แต่เพื่อรักษาและคงไว้ซึ่งอรรถรสในภาพรวม

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ

The attic cage was one of my finest ***mise-en-scènes***, I think we'll agree, but Meryl Streep herself could not have delivered the role of poor Mrs Bishop with finer aplomb.

ฉบับแปล

ลูกกรงในห้องใต้หลังคานั้นเป็นหนึ่งในผลงานละครชิ้นเอกของผมเลยนะ ผมว่าเราเห็นด้วยอยู่แล้วละ แม้แต่นักแสดงตัวแม่อย่าง เมอร์ริล สตรีป เอง ยังไม่สามารถเล่นบทคุณนายบิชอปแสนสุขุมผู้น่าสงสารได้เลย

คำอธิบาย

คำว่า ‘*mise-en-scènes*’ คือคำภาษาฝรั่งเศสที่ผู้เขียนยืมมาใช้ในลักษณะของ code switching ในประโยคเดียวกัน จากการวิเคราะห์ข้อความพบว่า ผู้เขียนมีเจตนาให้ให้ผู้รับสารสามารถอนุมานได้ว่าตัวละครมีสถานภาพทางสังคมที่ดีและเป็นคนชั้นสูง กล่าวคือ เป็นผู้ตีมาก่อนจึงรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งคำดังกล่าวหมายความถึง ความสวยงามและสมบูรณ์แบบของสิ่งที่มองเห็นในละครเวที ไม่ว่าจะเป็นฉาก การเล่าเรื่องในละคร การออกแบบเวที เป็นต้น ซึ่งผู้ศึกษาเลือกที่จะดำเนินการถ่ายถอดบทแปลออกมาด้วยการใช้คำที่มีความหมายกว้าง (superordinate) ตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจได้ในทันที โดยไม่เลือกที่จะนำคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้

3.2.2 การถ่ายถอดในระดับประโยค

จากการศึกษาต้นฉบับพบว่า ผู้ศึกษาเลือกใช้กลวิธีการปรับบทแปลในระดับประโยคผ่านทฤษฎีเทียบเคียง (Dynamic Equivalence) ของ ไนด้า (Nida, 1964) เป็นหลัก คือ การแปลที่เน้นความหมายของต้นฉบับมากกว่ารูปแบบ เพื่อให้ผู้อ่านงานแปลเกิดปฏิกิริยาตอบสนองเช่นเดียวกับผู้อ่านงานเขียนต้นฉบับ ภาษาที่ใช้มีความเป็นธรรมชาติและสอดคล้องกับวัฒนธรรมของภาษาแปล

จนทำให้ผู้อ่านไม่รู้สีกว่ากำลังอ่านงานแปล ผ่านมุมมองการวิเคราะห์ข้อความอิงตาม จันทิมา (2557) เมอร์เซียและโอลสไตน์ (Murcia, and Olshtain, 2014) และ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) ดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1

ต้นฉบับ

I asked, ‘Did you report the theft?’

ฉบับแปล

ผมถาม ‘คุณได้แจ้งความหรือเปล่า’

คำอธิบาย

จากการวิเคราะห์ข้อความบนพื้นฐานของการพิจารณาบริบทที่แวดล้อม ประโยคที่ใช้ในการสื่อสารดังกล่าวของตัวละครมีวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามว่า โคอี เซ็ดวินท์ ได้ดำเนินการแจ้งเรื่องคนขโมยเข้าบ้านหรือยัง ซึ่งหากเลือกใช้กลวิธีการแปลแบบตรงตัว (Literal translation) ก็จะทำให้บทแปลขาดความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง ทั้งนี้ ผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อให้งานแปลมีความเป็นธรรมชาติ ทั้งยังสามารถคงความกระชับและความถูกต้องไว้ได้ จึงเลือกการปรับบทแปลในรูปประโยคให้มีความคุ้นชินในภาษาปลายทางด้วยการใช้คำว่า ‘คุณได้แจ้งความหรือเปล่า’ ตามทฤษฎี Dynamic Equivalence ของไนด้า (Nida, 1964) แทนการแปลแบบตรงตัว เพื่อให้บทแปลมีความรื่นไหลและคงความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

ตัวอย่างที่ 2

ต้นฉบับ

She frowned ‘Norah Grayer ... no. Odd name. Are the Bishops that husband and wife team who present the breakfast show on ITV?’

‘No, I replied. ‘Not to worry. It’s a bit of a saga.’

ฉบับแปล

หล่อนขมวดคิ้ว ‘นอราห์ เกรย์เออร์...ไม่เลย ชื่อประหลาดว่าแต่พวกบิชอป ไข่คู่สามีภรรยาที่ถ่ายรายการอาหารเช้าช่องไอทีวีหรือเปล่าคะ’

‘ไม่ใช่’ ผมตอบ ‘ไม่ต้องกังวลหรอกครับ มันออกจะเหมือนนิยายไปเสียหน่อย

คำอธิบาย

ตามสถานการณ์ข้างต้น เป็นบทสนทนาระหว่างตัวละครหลักทั้งสองคนเกี่ยวกับคดีการหายตัวไปของเด็กชายนาธาน บิสชอป ซึ่ง ‘Saga’ ตามความหมายอ้างถึงหมายถึง ‘A long, involved story, account, or series of incidents.’ หรือตำนานที่มีเรื่องราวเกี่ยวข้องมากมาย ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อความองค์รวมของเนื้อหาแล้วนั้น ‘Saga’ ควรได้รับการตีความว่าเป็น ‘นิยาย’ มากกว่า ‘มหากาพย์’ เพราะคดีการหายตัวไปของตัวละครดูน่าจะเป็นเรื่องเหลือเชื่อและไม่น่าเกิดขึ้นจริง ผู้ศึกษาจึงเลือกปรับบทแปลออกมาในเชิงความไม่สมจริงด้วยประโยคว่า ‘มันออกจะเหมือนนิยายไปเสียหน่อย’ เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทและวัฒนธรรมในภาษาปลายทาง อันจะนำมาสู่ความเป็นธรรมชาติของบทแปลได้ในที่สุด ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 3

ต้นฉบับ

We’d come to the end of the stony path but instead of showing me out, Chloe Chetwynd sat down on a low wall by sundial. ‘My frantic social calendar just happens to be empty this evening,’ she said, a bit foxily, ‘if you’re in the mood for telling me the saga, Detective.’

ฉบับแปล

เราเดินมาจึ่งสุดทางเดินหิน แต่แทนที่หล่อนจะแสดงทางออกให้ผม โคอี เซ็ดวินท์ กลับนั่งลงบนกำแพงต่ำใกล้กับนาฬิกาแดด ‘อยู่ๆตารางการเข้าสังคมที่แสนจะวุ่นวายของฉันทันทีเพิ่งจะว่างขึ้นมาเมื่อเย็นนี้’ แลดูมีเล่ห์เหลี่ยม ‘ถ้าคุณอยู่ในอารมณ์อยากเล่านิยายนะคะ คุณसारวัตร์’

คำอธิบาย

จากประโยคข้างต้น หากผู้ศึกษาดำเนินการแปลตรงตัวโดยไม่คำนึงถึงโครงสร้างทางภาษาที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ก็จะทำให้บทแปลในภาษาปลายทางมีความคลุมเครือและไม่มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง เนื่องจากการศึกษานี้มุ่งเน้นให้งานแปลมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางโดยมุ่งเน้นผู้รับสารปลายทางเป็นหลัก จึงเลือกพิจารณาบทแปลด้วยการปรับให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากยิ่งขึ้น ด้วยการใช้ทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) นอกจากจะทำให้งานแปลมีความสละสลวยแล้วแล้วมีความสละสลวยตามโครงสร้างภาษาปลายทางอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 4

ต้นฉบับ

People forget a door's only as tough as its frame. It'll cost you a bit, **but a burglary'll cost you more.**

ฉบับแปล

คนน่าจะชอบลืมน่าประตูจะแข็งแรงได้ถ้ากรอบมันแข็งแรง อาจต้องจ่ายแพงหน่อย **แต่คุณเสียเงินมากกว่าแน่ถ้าพวกโจรเข้าบ้านคุณ**

คำอธิบาย

จากการวิเคราะห์ข้อความข้างต้น ตามแนวคิดของ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) ว่าด้วยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทที่เกิดขึ้น ณ การสื่อสารนั้นๆ พบว่า ตัวละครหลัก กอร์ดอน เอ็ดมันด์ มีวัตถุประสงค์ในการสื่อสารประโยคดังกล่าวต่อ โคอี เซ็ดวินท์ ว่าเขาคิดว่าหากไม่แก้ไขลอนประตูหน้าบ้านให้มีความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น ก็จะเปิดโอกาสให้โจรสามารถเข้ามาขโมยทรัพย์สิน เงินทองออกไปจากบ้านหมดเป็นแน่ ผู้ศึกษาจึงเลือกปรับทั้งโครงสร้างประโยค เพื่อให้ผู้รับสารปลายทางสามารถเข้าใจสารได้ง่าย มีความกระชับ และมีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964)

ตัวอย่างที่ 5

ต้นฉบับ

Now I'm not one to boast, but I **cut my teeth** in Brixton riots and earned a commendation for bravery at the Battle of Orgreave.

ฉบับแปล

ตอนนี้ผมก็ไม่อยากจะโม้หรอก แต่ผม**ผ่านประสบการณ์**มาตั้งแต่เหตุจลาจล บริกซ์ตัน แล้วก็ได้รับการขนานนามว่าเป็นผู้กล้าในการปะทะออกกรีฟ

คำอธิบาย

จากเนื้อเรื่องในต้นฉบับ มีประเด็นทางการศึกษาในระดับประโยค อันนำไปสู่การวิเคราะห์ระดับข้อความว่าด้วยสำนวน 'cut my teeth' ซึ่งสำนวนดังกล่าวจะมีผลต่อการแปลเหตุการณ์สำคัญทางสังคมในลำดับถัดมาของประโยค ทั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงได้ดำเนินการสืบค้นสำนวนและพบว่า 'cut my teeth' หมายถึง 'to do at the beginning of one's education, career, etc., or in one's youth' จึงตีความบทแปลจากการวิเคราะห์ห้บริบทด้วยการใช้คำว่า 'ผ่านประสบการณ์' แทน

ทั้งนี้ เนื้อเรื่องยังมีการอ้างอิงถึงเหตุการณ์สำคัญทางสังคมที่เห็นอยู่เด่นชัดถึงสองเหตุการณ์ กล่าวคือ Brixton riots (1981) และ Battle of Orgreave (1984) ซึ่งเป็นเหตุการณ์ความรุนแรงทางประวัติศาสตร์ที่เกิดในประเทศอังกฤษ ทั้งนี้ จากการสืบค้นแล้วพบว่า เหตุการณ์แรกนั้นเป็นเหตุปะทะกันระหว่างเยาวชนผิวสี และตำรวจ เพื่อประท้วงต่อต้านการปฏิบัติแบบสองมาตรฐาน เป็นการจราจกลางเมืองที่มีการเสียเลือดเนื้อเป็นจำนวนมาก ในขณะที่เหตุการณ์ที่สองเป็นการปะทะกันระหว่างคนงานเหมืองและตำรวจ ซึ่งถือเป็นหนึ่งในเหตุปะทะกันอย่างรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์ แวดวงอุตสาหกรรมอังกฤษ

ดังนั้น ในการถ่ายทอดบทแปลดังกล่าวจากการศึกษาบริบทภูมิหลังแล้ว จึงเลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการแปลตรงตัว โดยอิงตามหลัก Formal Equivalence ของไนด้า (Nida, 1964) โดยไม่ใส่เชิงอรรถ ทั้งนี้ เนื่องจากผู้รับสารสามารถคาดการณ์ได้จากบริบทแล้วว่า จราจล และ เหตุปะทะ เป็นเหตุการณ์ที่รุนแรงและต้องมิผู้ได้รับความเสียหาย ซึ่งผู้รับสารสามารถค้นคว้าเพิ่มเติมได้ทันทีจากบทแปลที่ให้ไว้ อีกทั้งเพื่อป้องกันการขาดอรรถรสระหว่างการอ่านของผู้รับสารจากการใส่เชิงอรรถอีกด้วย

ตัวอย่างที่ 6

ต้นฉบับ

No burglar alarm either, so far as I could see. **That really got my goat—** 'cause guess who gets the job of picking up the pieces when the houses of the rich get broken into? **The boys in blue.** So I found myself walking up the stony path to give the owner a talking-to about domestic security.

ฉบับแปล

จากที่ผมเห็นก็ไม่มีสัญญาณกันขโมยอีก **นั่นยิ่งทำให้ผมหงุดหงิด** เข้าไปใหญ่ เพราะลองคิดดูสิว่าใครจะเป็นคนเข้ามาจัดการเรื่องพวกนี้ถ้าบ้านคนรวยถูกบุกรุกล่ะ **ก็พวกตำรวจอยู่แล้ว** สุดท้ายผมก็เลยต้องเดินขึ้นทางเดินหินไป เพื่อไปคุยกับเจ้าของบ้านเรื่องการดูแลความปลอดภัยในบ้านนี้สักหน่อย

คำอธิบาย

คำว่า ‘Get someone's goat’ เป็นสำนวนหมายความว่า ‘to make someone annoyed or angry’ หากดำเนินการแปลตรงตัวในรูปแบบของ literal translation โดยปราศจากการวิเคราะห์ข้อความหรือบริบทโดยรอบ ก็จะทำให้สารมีความหมายผิดเพี้ยนไป ซึ่งจากการวิเคราะห์

ข้อความตามแนวคิดของ ฟาราฮานี (Farahani, 2013) ว่าด้วยการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทที่เกิดขึ้น พบว่าควรเลือกดำเนินการถ่ายทอดบทแปลสำนวนด้วยการถอดความตามทฤษฎีของไนดา (Nida, 1964) ซึ่งจะทำให้ได้ความหมายและความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางตลอดจนสามารถคงอรรถรสของงานเขียนไว้ได้

นอกจากนี้ ประโยค ‘The boys in blue’ จากการสืบค้นพบว่าเป็นคำไม่เป็นทางการไว้ใช้ล้อเลียนเจ้าหน้าที่ตำรวจในวัฒนธรรมต้นทางซึ่งเมื่อผู้ศึกษาดำเนินการวิเคราะห์ข้อความเสร็จสิ้นแล้วจึงเลือกที่จะถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการปรับให้เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางเพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจบทแปลได้ในทันทีตามทฤษฎีของ ไนดา (Nida, 1964) เพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ในทันที โดยที่ไม่ได้ทำให้การอ่านมีอรรถรสที่ขาดหายไป

3.2.3 การตีความระดับภาษาจากบริบท (Language register)

จากการทบทวนวรรณกรรมเรื่องภาษามีความสลับซับซ้อนไปตามบริบท โดยผู้ใช้ภาษาสามารถเลือกที่จะใช้รูปแบบภาษาในสถานการณ์ หรือบุคคลแตกต่างกันออกไปแล้วแต่กรณี ตามปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด ภาวะพิเศษของเรื่องเรื่องที่จะพูด และวัตถุประสงค์ตามแนวคิดของปราณี กุลละวณิชย์, กัลยา ติงศภิตย์, สุดาพร ลักษณะนิยานวิน, อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์(2540, น.36-46) ทั้งนี้ ผู้ศึกษาเลือกศึกษาและตีความระดับภาษาจากบริบทตามแนวคิดของ โชชิตา (2555, น. 71-72) เรื่องการแบ่งระดับภาษาออกเป็น 5 ระดับ กล่าวคือ 1) ระดับภาษาพิธีการ 2) ระดับภาษาทางการ 3) ระดับภาษากึ่งทางการ 4) ระดับภาษาสนทนา และ 5) ระดับภาษากันเอง ในการพิจารณาถ่ายทอดบทแปล ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ 1 (ระดับภาษาสนทนา มีการใช้ถ้อยคำเป็นกันเองมากยิ่งขึ้น เป็นระดับการสื่อสารที่ใช้พูดคุยกับบุคคลทั่วไปในบทสนทนา)

ต้นฉบับ

Builder One snatched the parking ticket off the wind-screen, wiped it on his arse and scrumpled it up.

‘Very tough’ said Lech Walesa, ‘but you still have to pay.’

‘Will we?’ ‘Cause **we** both heard **you** ask for a bribe. Didn’t we?’

Builder Two folded his arms. ‘**He** asked for fifty quid. I could hardly believe my ears. Could you believe your ears?’

The traffic warden’s jaw worked up and down: ‘I did not!’

ฉบับแปล

คนงานคนที่หนึ่งคว้าใบสั่งออกมาจากกระจกหน้า นำมาดูที่นั่นท้าย และขยำกระดาษ
แผ่นนั้น

‘เจ๋งมาก’ ผู้คุมหน้าเหมือนผู้นำชาวโปแลนด์กล่าว ‘แต่ยังไงก็ต้องจ่าย’

‘อ้อเธอ เพราะพวกข้าก็เพิ่งได้ยื่นแกขอไถสินบนไปเอง ไม่ใช่เธอวะ’

คนงานคนที่สองกอดอก ‘ขอมาห้าสิบบอนด์แทบไม่อยากจะเชื่อตัวเอง เอ็งเชื่อหรือ
เปล่าวะ’

ผู้คุมฯ กัดฟันกรามกรอด พร้อมพูดว่า ‘ผมไม่ได้ขอ!’

คำอธิบาย

จากการวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความแล้วนั้น พบว่า ตัวละครนั้นมีปัจจัยทางสังคมด้าน
อาชีพที่แตกต่างกัน กล่าวคือ คนงานก่อสร้าง และ ผู้คุมการจราจร ผู้ศึกษาจึงเลือกใช้สรรพนามและ
คำลงท้ายที่เป็นระดับภาษาตนเอง (โชชิตา, 2555) ในบทสนทนาที่เป็นของคนงานก่อสร้าง เช่น ‘แก’
‘วะ’ ในขณะที่ใช้คำสรรพนามในระดับภาษาสนทนาที่ใช้กันโดยทั่วไป เช่นคำว่า ‘ผม’ ในบทสนทนา
ของผู้คุมจราจร โดยมีจุดประสงค์ให้ผู้รับสารสามารถตีความภูมิหลังของตัวละครได้จากระดับภาษาที่
ใช้ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา พื้นหลังทางสังคม เป็นต้น

ตัวอย่างที่ 2 (ระดับภาษาตนเอง เป็นการสื่อสารที่ใช้ถ้อยคำเป็นกันเอง มีการใช้
ภาษาเฉพาะกลุ่ม โดยไม่ใส่ใจความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ใช้สื่อสาร)

ต้นฉบับ

Detective Inspector Gordon Edmonds, CID, Thames Valley Police.’ I
flashed my ID. ‘Here’s a suggestion. Pick up the ticket and the gum; climb into your
pile-of-shit van; go; and pay that fine on Monday. That way I might not bring tax
audit down on you on Tuesday. **What’s that face for? Don’t you like my fucking
language? Sir?**

ฉบับแปล

สารวัตรสืบสวน กอร์ดอน เอ็ดมันด์ กองตำรวจสอบสวนอาชญากรรม สน.เทมส์ แวลลีย์
ผมแสดงบัตรให้ดู ‘จะแนะนำอะไรให้วะ เก็บใบสั่งขึ้นมา รวมถึงไอ้หมากฝรั่งนั่นด้วย **ปิ่นขึ้นรถกากๆ
ของแก** ออกไปจากที่นี่ แล้วก็ไปจ่ายค่าปรับวันจันทร์ซะ ทำซะอย่างที่บอก ผมจะได้ไม่ต้องเอาผู้สอบ

บัญชีรายชื่ออากรมาตรวจพวกแกในวันอังคาร แล้วไอ้หน้าแบบนี้หมายความว่าไงกันซะ ไม่ชอบ ภาษา❷ที่ผมใช้หรือหออ ครับคุณ

คำอธิบาย

สืบเนื่องมาจากการสนทนาก่อนหน้าที่คนงานก่อสร้างปฏิเสธที่จะจ่ายค่าปรับจากการจอดรถในที่ห้ามจอด และตัวละครดังกล่าวมีการใช้ภาษาที่ค่อนข้างเหยียดหยามผู้คุมจราจร ซึ่งจากการวิเคราะห์ภาษาในระดับข้อความแล้วนั้นพบว่า ตัวละครหลักที่เป็นสารวัตรต้องการใช้ภาษาแบบเดียวกันกับคนงานก่อสร้างเพื่อเป็นการเอาคืน จึงตีความบริบทออกมาและดำเนินการถ่ายทอดบทแปลของสารวัตรเป็นระดับภาษาตนเอง (โชชิตา, 2555) ที่ไม่สุภาพนัก

ทั้งนี้ คำว่า ‘Fucking’ เป็นคำต้องห้าม ใช้แสดงออกถึงอารมณ์หรือทัศนคติที่รุนแรงต่อสิ่งๆนั้น หากดำเนินการแปลแบบตรงตัว อาจทำให้ไม่เข้ากับวัฒนธรรมในภาษาปลายทางได้ จึงเลือกที่จะละการแปลคำดังกล่าวตามกลวิธีของเบเคอร์ (Baker, 2011) แล้วเพิ่มบทแปลในตำแหน่งอื่นที่ใกล้เคียงเพื่อคงเจตนารมณ์ของตัวละครไว้

ตัวอย่างที่ 3 (ระดับภาษาสนทนา มีการใช้ถ้อยคำเป็นกันเองมากยิ่งขึ้น เป็นระดับการสื่อสารที่ใช้พูดคุยกับบุคคลทั่วไปในบทสนทนา)

ต้นฉบับ

‘Detective Inspector Edmonds, Thames Valley Police’ walked down the steps. ‘Good evening. Are you the owner of this property, madam?’

‘Yes, I-I’m Chloe Chetwynd.’ She held out her hand the way some women do, fingers together and knuckles upwards, so it’s hard to shake properly. I noticed her wedding ring. ‘How can I help you Detective...uh, oh God, forgive me, your name- it came and went.’

ฉบับแปล

‘สารวัตรสืบสวน กอร์ดอน เอ็ดมันด์ จาก สน.เทมส์ แวลลีย์’ พร้อมเดินลงขั้นบันไดมา ‘สวัสดียามเย็นครับ คุณเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้ใช่ไหมครับ คุณผู้หญิง’

‘ใช่ ฉะ-ฉันชื่อ โคลอี้ เช็ตวินท์’ หล่อนยื่นมือของหล่อนออกมาในแบบที่พวกผู้หญิงชอบทำกัน ที่นิ้วมือทุกนิ้วเกาะติดกันเป็นแผงโดยหงายข้อนิ้วขึ้น ซึ่งมันก็ยากมากที่จะจับมือทักทายได้

สะดวก ผมสังเกตเห็นแหวนแต่งงานของหล่อน ‘มีอะไรให้ฉันช่วยหรือคะ สารวัตร...เอ่อ ไม่นะ ให้
อภัยฉันด้วย ชื่อของคุณมันผ่านเข้าหัวฉันมาแล้วก็ผ่านไป’

คำอธิบาย

เหตุการณ์ข้างต้น คือ การเจอกันครั้งแรกของตัวละครหลักทั้งสอง กล่าวคือ กอร์ดอน
เอ็ดมันด์ และ โคอี้ เซ็ดวินท์ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบริบทที่แวดล้อมประกอบกับแนวคิดของ อมรา
(2540) ว่าด้วยภาษาจะแปรเปลี่ยนไปตามบริบทจากปัจจัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูด และกาลเทศะ
ของเรื่อง จะสามารถเห็นได้ชัดเจนว่าตัวละครทั้งสองยังขาดความสนิทสนม อีกทั้งฉากหลังของสถานที่
ไม่ได้อยู่ในสถานที่ที่ตึงเครียดจนต้องใช้ภาษาในระดับทางการ ดังนั้น ผู้ศึกษาจึงเลือกถ่ายทอดบทแปล
ออกมาเป็นภาษาในระดับที่ใช้ในการสนทนาทั่วไปอันรวมอยู่ในวัจนลีลาแบบหาหรือ (โชชิตา, 2555)
เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

**ตัวอย่างที่ 4 (ระดับภาษาตนเอง เป็นการสื่อสารที่ใช้ถ้อยคำเป็นกันเอง มีการใช้
ภาษาเฉพาะกลุ่ม โดยไม่ใส่ใจความถูกต้องของหลักไวยากรณ์ใช้สื่อสาร)**

ต้นฉบับ

Jesus, I want to glass his sodding face. I think, “the act.”

Plod’s on a roll! Forgive us our trespasses ...’

‘As we forgive those who...who...who...’

‘What’s this? A thought-stutter or an owl impression?’

‘Who trespass against us. For thine is the kingdom, the power and the
glory, forever and ever, Amen.’ I’ve done it. I look at him

The bastard actually smiles. ‘Alas, it’s “forgive ‘them that’ trespass
against us”; temptation come after trespasses; **and you** forgot the “deliver us from
evil” bit. Ironically.’

ฉบับแปล

พระเจ้า ผมล่ะอยากจะปาแก้วใส่หน้า110ไอ้สารเลว111นี่จริงๆ ผมคิด ‘การกระทำ’

เอาล่ะเว้ย พ่อตำรวจ! โปรดยกโทษข้าพเจ้าผู้ละเมิด...

‘เหมือนที่ข้าพเจ้าให้อภัยผู้อื่นที่...ที่...ที่’

‘นี่อะไรกันเนี่ย ความคิดติดอ่างหรือใจ หรือความจำสั้นเหมือนนกฮูก’

‘ที่ละเมิดด้วยข้าพเจ้า สำหรับพระองค์คือพระอาณาจักรแสนยานุภาพ และชัยชนะตลอดกาลนาน อาเมน’ ผมทำได้แล้ว ผมมองไปที่หมอนั้น

ไอ้สารเลวนั้นยืม ‘โถ จริงๆแล้วมันต้องท่องว่า ‘ประธานอภัย’ผู้อื่นที่’ ละเมิดด้วยข้าพเจ้า’ แล้วการพจนานะ มันมาที่หลังการละเมิดเหอะ แล้วนายกัณฐิมโปรดช่วยให้พ้นจากความชั่วร้ายเทอญ’ นิดหน่อยนะ ขอเหน็บหน่อย’

คำอธิบาย

เหตุการณ์ข้างต้นเป็นเหตุการณ์ที่แฝดชายคู่วิद्यูณกำลังมีความสุขกับเยาะเย้ยถากถางตัวละครหลักที่ว่า เขากำลังท่องบทสวดมนต์ ‘ข้าแต่พระบิดา’ ด้วยความหวังที่จะเอาตัวรอดจากการคู่วิद्यูณ น้ำเสียงของตัวละครมีความสะใจและตลกร้ายเพราะรู้ว่าอย่างไรเสีย กอร์ดอน ก็ต้องตกเป็นเหยื่อคู่วิद्यูณอยู่ดี จึงตีความระดับภาษาที่ใช้ด้วยระดับภาษากันเอง (โซซิตา, 2555) เพื่อให้มีความเหมาะสมกับบริบทในสถานการณ์ดังกล่าว

ทั้งนี้ จากการสืบค้นพบว่า ‘Glass somebody’ เป็นคำไม่เป็นทางการในภาษาอังกฤษ หมายความว่า ‘to hit somebody in the face with a glass’ จึงเลือกที่จะแปลคำดังกล่าวออกมาตามความหมายที่สืบค้นได้ เป็นการแปลแบบ Formal equivalence ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964)

นอกจากนี้ ‘Sodding’ เป็นคำสแลงที่มีความหมายเหมือนคำต้องห้าม ‘Fucking’ หรือ ‘damned’ ซึ่งหากแปลออกมาตรงตัว อาจทำให้ไม่เข้ากับบริบทแวดล้อมในวัฒนธรรมปลายทางได้ จึงเลือกแปลด้วยการถอดความตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) แต่ใช้คำที่ยังคงทัศนคติในแง่ลบไว้ เพื่อให้อารมณ์ยังคงอยู่ จึงเลือกปรับบทแปลออกมาเป็นคำว่า ‘ไอ้สารเลว’

ผู้ศึกษาพบว่า การถ่ายทอดความหมายที่ดีและมีประสิทธิผลนั้นเป็นการผสมผสานทฤษฎีของนักทฤษฎีหลายท่านด้วยกัน เนื่องจากแต่ละทฤษฎีและแนวคิดมีมิติที่ทับซ้อนและใกล้เคียงกันอยู่มาก การถ่ายทอดบทแปลนั้นจึงไม่สามารถชี้ชัดเด็ดขาดว่าใช้ทฤษฎีของนักแปลคนใดคนหนึ่งได้ ผู้ศึกษาจึงเลือกทฤษฎีหลักที่ใช้ในการปรับบทแปลมาบูรณาการกับแนวคิดทางการแปลในส่วนย่อยของการถ่ายทอดบทแปลในแต่ละประเภท จึงพบว่าผู้ศึกษาได้ผสมผสานกลวิธีการแปลของ ไนด้า (Nida, 1964) และ เบเคอร์ (Baker, 2011) อยู่เป็นหลัก โดยแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ในเรื่อง

จากการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับ เรื่อง “Slade House” หรือ “บ้านคูตวิญญาน” โดย เดวิด มิทเชลล์ ผ่านมุมมองของการวิเคราะห์ข้อความ โดยมุ่งเน้นการแปลแบบยึดผู้รับสารใน ภาษาปลายทางเป็นหลักพบว่า การถ่ายทอดงานแปลข้ามวัฒนธรรมโดยมีมิติทางเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง นั้น ต้องคำนึงถึงปัจจัยแวดล้อมในหลายด้าน โดยผู้ศึกษามีความจำเป็นต้องดำเนินการศึกษา ค้นคว้า ฉากหลัง สภาพสังคม การเมืองการปกครองในยุคสมัยนั้นๆ ตลอดจนประยุกต์ใช้ศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้อง กับศาสตร์การแปล เพื่อเป็นข้อมูลก่อนการดำเนินการถ่ายทอดบทแปล การศึกษานี้จึงมุ่งเน้นศึกษา และวิเคราะห์ต้นฉบับ เพื่อการทำความเข้าใจกับต้นฉบับ ตลอดจนปัญหาที่เป็นอุปสรรคที่พบในการ ถ่ายทอดบทแปล และแนวทางการปรับบทแปล เพื่อประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลเพื่อให้เกิดความ เหมาะสมในภาษาปลายทางต่อไป โดยยึดหลักความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง ความถูกต้อง ความกระชับ พร้อมทั้งมีการตอบสนองที่เทียบเคียงต้นฉบับให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ทั้งนี้ ผู้ ศึกษาได้สรุปเนื้อหาเกี่ยวกับสารนิพนธ์ฉบับนี้ทั้งสิ้นในบทสรุปถัดไป

บทที่ 4

บทสรุป

“บ้านดุคดีญาณ” หรือวรรณกรรมต้นฉบับ “Slade House” ของ เดวิด มิทเชลล์ ที่ใช้ในการศึกษานี้ เป็นวรรณกรรมเชิงลึกลับสำหรับบุคคลทั่วไปที่มีฉากหลังอยู่ที่ประเทศอังกฤษ อันแฝงไปด้วยวัฒนธรรมของภาษาต้นทางและมิติแห่งกาลเวลาอยู่มาก จึงมีความจำเป็นต้องดำเนินการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมต้นทางในช่วงเวลานั้นๆ เพื่อเสริมความเข้าใจในตัวต้นฉบับ ไม่ว่าจะเป็นสภาพการเมืองการปกครอง สภาพสังคม เศรษฐกิจ และอื่นๆ ซึ่งงานเขียนมีเนื้อเรื่องแบ่งออกเป็นห้าบท โดยส่วนที่นำมาศึกษานั้นอยู่ในบทที่สอง กล่าวคือ “อัศวินผู้ถูกพรากวิญญาณ” หรือ “Shining Armour” อันเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1988 มีจุดเด่นอยู่ที่ด้านการใช้ภาษา กล่าวคือ คำหยาบ (รวมถึงคำสบถ และคำต้องห้าม) คำเฉพาะกลุ่ม คำไม่เป็นทางการ คำทางวัฒนธรรม และคำภาษาต่างประเทศ ซึ่งนับว่าเป็นงานท้าทายสำหรับผู้ศึกษาในการแปลงานที่เปี่ยมไปด้วยปัจจัยทางวัฒนธรรมเช่นนี้โดยมีวัตถุประสงค์เน้นให้เกิดผลเทียบเคียงในภาษาปลายทางมากที่สุด มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง ด้วยการคำนึงถึงผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นสำคัญ

การศึกษานี้มุ่งเน้นการทำความเข้าใจต้นฉบับ ปัญหาที่พบในการแปล ตลอดจนวิธีการปรับบทแปลเพื่อแก้ปัญหาตามที่กล่าวไว้ข้างต้นว่าเนื้อเรื่องในส่วนที่เลือกมามีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับวัฒนธรรมในภาษาต้นทาง มิติด้านเวลาและปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ การศึกษานี้จึงให้ความสำคัญกับการศึกษาและวิเคราะห์ต้นฉบับผ่านมุมมองของการวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Analysis) อันจะเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับบริบทแวดล้อมในสถานการณ์นั้นๆ (จันทิมา, 2557) ตลอดจนการครอบคลุมการศึกษาหาข้อมูลด้านศาสตร์อื่นๆที่เกี่ยวข้องในวัฒนธรรมต้นทางที่จะมีบทบาทในการช่วยเหลือให้เกิดความเข้าใจในต้นฉบับมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยทางสังคม ปัจจัยทางเศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง ความเชื่อ ตลอดจนการตีความระดับภาษาจากบริบท (Language Register) ผ่านการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อที่ผู้ศึกษาจะได้นำเอาข้อมูลจากความเข้าใจเหล่านี้มาช่วยในการเลือกสรรกลวิธีการแปลที่เหมาะสมในบทแปลต่อไป

จากการแปลวรรณกรรมส่วนนี้พบว่า ผู้ศึกษาได้ประยุกต์ใช้กลวิธีการแปลจากนักทฤษฎีต่างๆในการแก้ไขปัญหาในระดับการถ่ายทอดบทแปลทั้งในระดับคำและระดับประโยค โดยเฉพาะไนดา (Nida, 1964) ผ่านการใช้ทฤษฎีตอบสนองเทียบเคียงของความ Dynamic Equivalence และเทียบเคียงเชิงโครงสร้าง Formal Equivalence และ เบเกอร์ (Baker, 2011) โดยเลือกใช้ 6 วิธีจาก 8 วิธีที่ เบเกอร์ (Baker, 2011: 16-18) ได้นำเสนอไว้ กล่าวคือ 1) แปลด้วยการใช้คำทั่วไป (General

words) หรือ คำที่มีความหมายกว้าง (Superordinate) 2) แปลด้วยการพยายามใช้คำที่มีความหมายกลาง หรือใช้คำที่แสดงออกถึงอารมณ์ในระดับต่ำกว่า 3) แปลด้วยการแทนที่ทางวัฒนธรรม 4) แปลด้วยการใช้คำยืม หรือ ใส่คำยืมพร้อมคำอธิบาย 5) แปลถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้อง และ 6) แปลด้วยกลวิธีการลดผ่านมุมมองการวิเคราะห์ข้อความของ จันทิมา (2557) เมอร์เซียและโอลเทน (Murcia, and Olshain, 2014) และ ฟาราฮานี (Farahani, 2013)

ในการถ่ายทอดคำหยาบในภาษาปลายทางผู้ศึกษาเลือกใช้ 1) กลวิธีการแปลแบบ Dynamic Equivalence ของไนด้า (Nida, 1964) เช่นการแปล ‘Half asses’ อันมีความหมายอ้างถึงว่า ‘To do something with little effort’ เป็นคำว่า ‘ส่งเดช’ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากขึ้น 2) การใช้คำที่มีความหมายรุนแรงน้อยกว่าต้นฉบับของเบเคอร์ (Baker, 2011) เช่นการแปลคำว่า ‘slutty or porny’ เป็น ‘การยั่ววนหรืออนาจาร’ 3) การแปลแบบถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้องของเบเคอร์ (Baker, 2011) เช่นการแปลคำว่า ‘shithole’ ที่หมายถึง ‘an extremely dirty, shabby, or otherwise unpleasant place’ เป็น คำว่า ‘โคตรทุเรศ’ เพื่อครอบคลุมความหมายโดยรวมของความหมายอ้างถึงของคำดังกล่าวและ 4) การใช้คำความหมายกว้างตามแนวคิดของเบเคอร์ (Baker, 2011) เช่นการแปลคำว่า ‘Everywherestani’ เป็น ‘พวกแขก’ โดยจัดชาวปากีสถานอยู่ในหมู่คนแขกเพื่อแสดงออกถึงการเหมารวมอันสะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติแง่ลบต่อคนต่างวัฒนธรรมของสภาพสังคมประเทศอังกฤษในสมัยนั้นซึ่งถือเป็นการวิเคราะห์ข้อความด้วยการอาศัยความรู้ทั้งจากภาษาและบริบทพื้นหลังในภาษาต้นทาง

ทั้งนี้ มีการใช้การแปลแบบเทียบเคียงเพื่อความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง (Dynamic Equivalence) ตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) ในการถ่ายทอดคำสบล เช่น การแปลคำว่า ‘Bugger’ ที่มีความหมายเทียบเคียงกับคำต้องห้ามว่า ‘ช่าง’ เพื่อคงอรรถรสและความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทาง

นอกจากนี้ ในส่วนของการแปลคำต้องห้ามนั้น ผู้ศึกษาเลือกใช้กลวิธีการปรับบทแปลด้วย 1) วิธีการถอดความ 2) การละบทแปลของเบเคอร์ 3) การใช้คำที่มีความหมายรุนแรงน้อยกว่าตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) และ 4) การใส่เสริมภาษาที่ให้อารมณ์เทียบเคียงในตำแหน่งใกล้เคียงเพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางตามทฤษฎีของไนด้า (Nida, 1964) เช่น การแปล ‘I may – may – have just shagged a thirty-one-year-old killer-slash-abductress-slash-whatever-the-fuck-she-is’ เป็น ‘ผมอาจจะ อาจจะ เพิ่งเข้าไปยุ่งวุ่นวายกับหญิงวัยสามสิบเอ็ดปีที่เป็นฆาตกรหรือผู้ร้ายลักพาตัวหรืออะไรก็ช่างแม่งเหอะ’ ผ่านละครแปลคำต้องห้ามตามกลวิธีของเบเคอร์ (Baker, 2011) และแปลด้วยการถอดความเพื่อคงไว้ซึ่งทัศนคติในด้านลบในระดับ

ภาษาที่อ่อนลงแทน จึงแปลว่า ‘แม่ง’ ทั้งนี้เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากยิ่งขึ้นด้วย

ในขณะที่ผู้ศึกษาเลือกปรับบทแปลคำเฉพาะกลุ่มด้วย 1) กลวิธีการแปลแบบ Dynamic Equivalence ของไนด์ (Nida, 1964) เช่น การแปล ‘Detective Plod’ หมายความว่า ตำรวจ เป็น ‘พ่อตำรวจสายสืบ’ เนื่องจากในวัฒนธรรมปลายทางสมัยก่อน มีการใช้คำว่า ‘พ่อ’ ในการเรียกคู่สนทนา จึงเลือกใช้คำว่า ‘พ่อตำรวจสายสืบ’ เพื่อให้บทสนทนามีความสมจริงตามยุคสมัยมากยิ่งขึ้น และ 2) การแปลถอดความด้วยการใช้คำที่เกี่ยวข้องของเบเคอร์ (Baker, 2011) เช่น การแปลหน่วยสวาทใน ‘code 10’ เป็น ‘หน่วยปฏิบัติการพิเศษ’ เพราะหากแปลตรงตัวว่า โค้ด 10 อาจทำให้ผู้รับสารปลายทางไม่เข้าใจบทแปลได้เพราะขาดความรู้พื้นหลัง

ทั้งนี้ ผู้ศึกษาเลือกถ่ายทอดคำไม่เป็นทางการออกมาเป็นภาษาระดับเดียวกันกับภาษาปลายทางด้วยการคำนึงถึงผู้รับสารในภาษาปลายทางเป็นหลักผ่านการใช้ทฤษฎีของไนด์ (Nida, 1964) โดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีดังกล่าวแตกต่างกันไปในแต่ละสถานการณ์ กล่าวคือ 1) ทฤษฎี Dynamic Equivalence เช่น การแปล ‘Must be worth a bloody mint’ เป็น ‘โดยเฉพาะเวลานี้มันต้องทำเงินได้อย่างมหาศาลเป็นแน่’ ซึ่ง mint ในบริบทดังกล่าว หมายถึงเงินจำนวนมหาศาล จึงดำเนินการถ่ายทอดบทแปลออกมาด้วยการถอดความ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในภาษาปลายทางมากที่สุดและ 2) การแปลแบบคงรูป (Formal Equivalence) เช่นการแปล ‘ere’ เป็น ‘ก่อน’ ซึ่ง คำว่า ‘ere’ เป็นศัพท์ภาษาอังกฤษโบราณ จึงเลือกถ่ายทอดบทแปลออกมาตรงตัวโดยที่ไม่ใส่ลูกเล่นใดๆ เพื่อคงความกระชับของภาษาปลายทาง อีกทั้งเพื่อป้องกันการเข้าใจผิดของผู้รับสารได้

ในด้านการแปลคำทางวัฒนธรรมนั้น ผู้ศึกษาเลือกใช้กลวิธีการแปลตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) กล่าวคือ 1) คำยืมหรือการทับศัพท์พร้อมใส่คำอธิบายอย่างสั้นหลังบทแปล เช่น การแปล ‘Ebony and Ivory’ เป็น เพลง ‘อีโบนี่ และ ไอออร์รี่ เพลงสร้างสมานฉันท์ข้ามสีผิวของ พอล แม็คคาร์ทนี และ สตีวี วันเดอร์’ เพื่อให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่า สิ่งที่กำลังกล่าวถึงคืออะไร 2) การใช้คำความหมายกว้าง เช่น การแปล ‘Shredded Wheat’ ที่หมายถึงอาหารเข้าธัญพืชจากโฮลวีตที่มีลักษณะสอดใส่ป่องตรงกลางเหมือนหมอน เป็น ‘อาหารเข้าธัญพืช’ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางมีจินตภาพที่ตรงกับต้นฉบับ และ 3) การแทนที่ทางวัฒนธรรมเช่นการแปลชื่อสามัญในวัฒนธรรมต้นทางอย่าง ‘Tom Dick or Harry’ เป็นชื่อสามัญในวัฒนธรรมปลายทางอย่าง ‘สมชาย หรือ สมศักดิ์’ เพื่อให้ผู้รับสารในภาษาปลายทางสามารถเข้าใจบทแปลได้ในทันทีเพราะเป็นชื่อนิยมของภาษาปลายทางร่วมสมัยกันกับต้นฉบับตลอดจนสามารถคงความกระชับและความเป็นธรรมชาติของบทแปลไว้ได้ตามทฤษฎีของไนด์ (Nida, 1964)

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาเลือกถ่ายทอดคำจากภาษาต่างประเทศด้วยการประยุกต์ใช้ 1) กลวิธี การแปล Dynamic Equivalence ตามทฤษฎีของไนด์้า (Nida, 1964) เช่น การแปลภาษาฝรั่งเศส ‘Dans la douche’ เป็น ‘ในห้องน้ำคะคุณพี่’ ผ่านการแปลตรงตัวโดยปราศจากการยืมคำจาก ภาษาต่างประเทศ เพื่อให้มีความเป็นธรรมชาติในบทแปลและ 2) การใช้คำที่มีความหมายกว้าง (Superordinate) ตามทฤษฎีของเบเคอร์ (Baker, 2011) เช่น ‘mise-en-scènes’ เป็น ‘ผลงานละครชิ้นเอก’ เพื่อเป็นคำแม่กลุ่มในการอธิบายความหมายอ้างอิงของคำดังกล่าว

นอกเหนือไปจากการถ่ายทอดความหมายในระดับคำและประโยคแล้ว ผู้ศึกษายัง ดำเนินการศึกษาและวิเคราะห์การตีความระดับภาษาจากบริบทตามแนวคิดของ โชชิตา (2555) ใน การพิจารณาถ่ายทอดบทแปล ซึ่งระดับภาษาที่ใช้โดยส่วนมากในวรรณกรรมชิ้นนี้คือ ภาษาระดับ ภาษาถึงทางการ ระดับภาษาสนทนา และระดับภาษาตนเอง

ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งมากกว่าสารนิพนธ์ฉบับนี้จะเป็นประโยชน์กับผู้ที่มีความสนใจจะ ศึกษาต่อในสาขาวิชาการแปล และผู้ที่มีความสนใจในการแปลข้ามวัฒนธรรมที่มีมิติของเวลา ศาสตร์ อื่นๆที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนมีลักษณะเด่นทางการใช้ภาษาที่ไม่เป็นทางการผ่านมุมมองของการวิเคราะห์ ข้อความ (Discourse Analysis)

รายการอ้างอิง

หนังสือและบทความในหนังสือ

จันทิมา อังคพณิชกิจ. (2557). *การวิเคราะห์ข้อความ (Discourse Analysis)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

โจษิตา มณีใส. (2553). *การใช้ภาษาไทยเพื่อประสิทธิผล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปราณี กุลละวณิชย์ และคณะ. (2540). *ภาษา ที่คน*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

วัลยา วิวัฒน์ศร. (2547). *การแปลวรรณกรรม*. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สัญญาวี สายบัว. (2553). *หลักการแปล*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

บทความวารสาร

ชัยวัฒน์ ไชยสุข, & สมเกียรติ รักษ์มณี. (2559). *กลวิธีการใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมในวรรณกรรมบันเทิงคดีของมกุฎ อรฤดี*. วารสารรวมสารภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รายงานการวิจัย

นนทวัฒน์ เนตรเจริญ. *การแปลถ้อยคำต้องห้ามในวรรณกรรมเรื่อง The Catcher in the Rye: กรณีศึกษาสำนวนแปลของ คำระวี-ใบเตย*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร. 2557.

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. *การใช้คำในข้อความ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. 2559.

วสุวจี จันทรรักษ์. *ภาษากับเพศสภาพในการแปล: กลวิธีการแปลของนักแปลเพศหญิงและเพศชาย จากบทประพันธ์ “Windmills of the Gods” โดย Sidney Sheldon*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. 2556.

Books and Books Article

Baker, Mona. (2011). *In Other Words: A Course Book on Translation*. New York: Routledge.

Byrne, Jody. (2006). *Technical Translation: Usability Strategies for Translating Technical Documentation*. Berlin: Springer Science & Business Media

Dennis, N., Erdos, G., and Robinson., D. (2013). *The Failure of Britain’s Police: London and New York Compared*. Wiltshire: The Cromwell Press

Murcia, M., and Olshtain, E. (2000). *Discourse and Context in Language Teaching*. Edinburgh: Edinburgh University Press.

Newmark, Peter. (1988). *A Textbook of Translation*. New York: Prentice Hall.

Nida, Eugene. (1964). *Toward a Science of Translating*. The Netherlands: E:J.Brill

Paltridge, Brian. (2012). *Discourse Analysis*. New York: Bloomsbury Academic.

Prasithratsint, Amara. (1999). *Language in Thai Society: Diversity, Change and Development*. Bangkok: Chulalongkorn University Press.

Articles

Dobao, Anna. (2006). *Linguistic and cultural aspects of the translation of swearing: The Spanish version of Pulp Fiction*. Babel: Universite de Montreal

European Commission. (2010). *Study on Translation and Multilingualism. Contribution of Translation to Multilingual Society in EU*.

- Farahani, Mehrdad. (2013). *The Role of Discourse Analysis in Translation*. International Journal of Applied Linguistics & English Literature: Australian International Academic Centre
- Haas, Adelaide. (1979). *Male and Female Spoken Language Differences Stereotype and Evidence*. Psychological Bulletin: University of New York
- Munday, J., and Zhang, M., (2016). *Introduction to Discourse Analysis in Translation Studies*. Target: University of Leeds & University of Macau
- Robert, Miles. (1987). *Class relations and racism in Britain in the 1980's*. Revue européenne des migrations internationales: Remi
- Steinmetz, Katy. (2013). *Nine Things You Probably Didn't Know About Swear Words*. Time: New York

Electronic sources

- Art, culture and society in Britain in 1980s Retrieved June, 2017, from <http://www.tate.org.uk/whats-on/tate-liverpool/exhibition/keywords-art-culture-and-society-1980s-britain>
- Bob Marley Retrieved August, 2016, from www.bobmarley.com
- Blu Tack Blu Tack Retrieved April, 2017, from <https://www.amazon.com/Blu-Tack-060968-Reusable-Adhesive-75g/.../B001FGLX72>
- Cagney and Lacey Retrieved April, 2017, from www.nytimes.com/1985/09/22/magazine/the-pregnantdetective.html?...Cagney...
- Charles Spencer Chaplin Retrieved April, 2017, from <https://www.pinterest.com/pin/484418503651983224>
- Code 10 Retrieved April, 2017, from <http://www.radiolabs.com/police-codes.html>
- Columbo Retrieved April, 2017, from <http://www.imdb.com/title/tt1466074/mediaviewer/rm3555854336>

Country Living Retrieved April, 2017, from www.countryliving.com

Glass somebody Retrieved April, 2017, from http://www.oxfordlearnersdictionaries.com/definition/english/glass_2

Elbow grease Retrieved April, 2017, from <http://idioms.thefreedictionary.com/elbow+grease>

Fight-or-Flight response Retrieved April, 2017, from www.healthcarethai.com/ใช้-fight-or-flight-response

Guinness pie Retrieved April, 2017, from <https://realfood.tesco.com/recipes/beef-and-guinness-pie.html>

Flymo Retrieved April, 2017, from www.flymo.com/

Kojak Retrieved April, 2017, from <http://www.imdb.com/title/tt0069599/mediaviewer/rm815568896>

Lech-Walesa Retrieved August, 2016, from <https://www.britannica.com/biography/Lech-Walesa>

Mail on Sunday Retrieved April, 2017, from www.mailonsunday.co.uk/

Meryl Streep Retrieved April, 2017, from www.imdb.com/name/nm0000658/bio

Phil Collins Retrieved April, 2017, from www.biography.com/people/phil-collins-17178742

Rioja Retrieved April, 2017, from www.cellartours.com/spain/spanish-wine-maps/la-rioja.htm

Shredded Wheat Retrieved August, 2016, from <https://www.nestlecereals.com/uk/en/products-promotions/brands/shredded-wheat-brand>

Swastika Retrieved May, 2017, from <https://www.ushmm.org/wlc/en/article.php?ModuleId=10007453>

Tandoori Takeaway Retrieved August, 2016, from <http://www.tandooritakeawayhighamferrers.co.uk/indian-takeaway-menu-static/>

The Fox and Hounds Retrieved August, 2016, from <http://www.getreading.co.uk/>

news/local-news/berkshire-pubs-short-listed-best-9034507

Urbandictionary.com Retrieved August- May, 2016-2017, from

<http://www.urbandictionary.com/>

Vanilla fudge Retrieved May, 2017, from [http://www.goodtoknow.co.uk/](http://www.goodtoknow.co.uk/recipes/137868/vanilla-fudge)

[recipes/137868/vanilla-fudge](http://www.goodtoknow.co.uk/recipes/137868/vanilla-fudge)

Vauxhall Astrahttp Retrieved August, 2016, from [www.vauxhall.co.uk/vehicles/](http://www.vauxhall.co.uk/vehicles/vauxhall-range/cars/new-astra-range/index.html)

[vauxhall-range/cars/new-astra-range/index.html](http://www.vauxhall.co.uk/vehicles/vauxhall-range/cars/new-astra-range/index.html)

Vyvyan Ayrs Retrieved April, 2017, from http://cloudatlas.wikia.com/wiki/Vyvyan_Ayrs

When You Wish Upon a Star Retrieved April, 2017, from [disney.wikia.com/wiki/](http://disney.wikia.com/wiki/When_You_Wish_Upon)

[When_You_Wish_Upon](http://disney.wikia.com/wiki/When_You_Wish_Upon)

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวฐิติชญา เอกสาตรา
วันเดือนปีเกิด	23 กันยายน พ.ศ. 2533
ตำแหน่ง	ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายทรัพย์สิน กระทรวงการต่างประเทศ และการค้า สถานเอกอัครราชทูตออสเตรเลีย
ประสบการณ์ทำงาน	พ.ศ. 2559- ปัจจุบัน ผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายทรัพย์สิน สถานเอกอัครราชทูตออสเตรเลีย พ.ศ. 2557- 2559 เจ้าหน้าที่ฝ่ายพัสดุ สถานทูตสหรัฐอเมริกาประจำประเทศไทย พ.ศ. 2556-2557 เจ้าหน้าที่ฝ่ายจัดซื้อ บริษัท ไพรซ์วอเตอร์เฮาส์คูเปอร์ส เอบีเอส จำกัด พ.ศ. 2555- 2555 ผู้จัดการฝ่ายธุรการฝึกหัด บริษัท เว็บบ์ คอนซัลติ้ง แอ็งค็อก จำกัด